

John Fernström är inspärrad i London. Han vet att staden bara är en kopia av det ursprungliga London, ett flyktsäkert fängelse.

Men vem har spärrat in honom? Varför? Och vem är han egentligen?

I det förflutna börjar egendomliga ting inträffa. Ett rymdskepp fullt av främmande varseler kraschlandar i den kambriska eran. Nya stjärnkonstellationer visar sig på himlen. Historien förändras och processen iaktas av den tidfararorganisation som har sitt säte på Pluto år 2715.

Men hur skall förändringarna hejdas? Och vad är det som händer med tiden?

I sin andra roman flätar Bertil Mårtensson samman otaliga idéer och intrigtrådar till en mångfacetterad, komplex helhet. I svindlande tids- och rumsperspektiv får läsaren följa en hotande kosmisk katastrof, en sällsam framtidsvärld på randen till undergång, ett i ordets rätta betydelse överjordiskt kärleksförhållande.

Och fortfarande kvarstår frågan: vilka är egentligen de nakna, gröna männen?

Skönlitterära böcker av Bertil Mårtensson

Detta är verkligheten (Verdener Uden Graense) 1968
Skeppet i Kambrium 1974
Samarkand 5617, 1975
Adolf och javamännens gåta 1976
Jungfrulig Planet 1977
Mah-jongmorden 1976
Växande hot (Sherlock-priset 1977)
Mordet på dr Faust 1978
Sadisterna 1979
Deral Bågskytt 1979
Vakthundarna (dikter) 1979
Vilse (noveller, med Steve Sem-Sandberg), SFSF 1979
Maktens Vägar: Vägen bort 1980
Maktens Vägar: Vägen tillbaka 1980
Maktens Vägar: Vägen ut 1983
Kontrakt med döden 1985
Förvandlas (noveller) 1986
Det gyllene språnget 1987
Vingmästarens dotter 1992
Maktens Vägar: Vägen bort (2 rev. upplagan) 1997
Maktens Vägar: Vägen tillbaka (2 rev. upplagan) 1997
Maktens Vägar: Vägen ut (2 rev. upplagan) 1997

Bertil Mårtensson

Skeppet i Kambrium

(Metagalactic Spy)

roman

Varje bok är kosmisk flaskpost.

Original publication: Stockholm 1974.

Detta är version 1.0c. som pdf.

© Bertil Mårtensson 1974, Bertil Mårtensson
och Nicolas Mårtensson 2007.

No commercial use without written permission allowed.
You may link to a site with this book,
but not include it in any site without explicit permission
by the copyright holder.

Cliff Simak och Phil Dick hjälpte mig med androiderna, Brian Aldiss hjälpte mig med stilen och Bodil, min fru, hjälpte mig med resten. Till dem denna roman.

Denna bok var ursprungligen satt i Times 11/12. Här är den satt i Times New Roman 16p för skärmläsning. Originalutgåva 1974.

Denna utgåva i december 2007. © 2007. Se försättsbladet.

Bokupplagan hade ett förord om svensk SF av John-Henri Holmberg, som här ersatts av ett återblickande förord av författaren.

Författarens förord

Den här romanen har jag bara ytligt bläddrat i sedan jag skrev den.

Det är ju så man gör. Man sitter knappast och beundrar sina egna alster, för då skulle man inte skriva nya. De nya föds ur en känsla av att man visserligen misslyckades den här gången, men nästa, nästa, eller nästa... då! Den dag man själv tyckte att man lyckats vore det hela över.

Romanen var min tredje egentligen. Den andra hette *De Blå Träden* och publicerades aldrig, men delar av den ingår i *Deral Bågskytt*. Jag fick idén att skriva på engelska och i en tid då SF-fältet dominerades av Ballard, Aldiss och Dick blev den rätt surrealistisk. Med tillägg av en poetiskt och mycket fritt uppfattad *Tractatus Logico-Philosophicus* dessutom.

'*Metagalactic Spy*' kom att skickas till en amerikansk ung agent, som inte lyckades sälja den dock, men jag vet att den skickades runt. Långt senare upptäckte jag att det i Ghostbusters finns en detalj som slående erinrar om min – ett hus vars besynnerliga arkitektur får det att komma i kontakt med en annan värld, i mitt fall ett annat universum, i Ghostbusters med en magiskt ond värld. Men envar erbjuds att jämföra huset i min bok med huset i Ghostbusters. 'Det kunde inte

vara något mystiskt med huset, intalade sig John, fastän det tornade upp sig som en befästning för onda makter, en uråldrig slottsruin, ett centrum för okända krafter.’ Om jag kom att ge någon manusförfattare en idé eller om det är en sak tillfällighet vet jag förstås inte, och får heller aldrig veta. Det förblir en lustig detalj.

Romanens huvudperson är döpt efter tonsättaren John Fernström. Jag ville ha ett svenskt namn, hade just upptäckt att det funnits en svensk tonsättare med detta namn och såg en chans att smyga in dolda musikaliska associationer. Intrycken av ett smutsigt London är autentiska. Vi var där 1972 på vår bröllopsresa. Husfasaderna var då ännu inte tvättade, som de senare blev.

Apropås SF’s påstått dåliga prognosinnehåll, se denna bit ur kap 15: ‘Informationer fick man via sin almanack, som nuförtiden var en tunn elastisk bit bakad plast man kunde ha i fickan. Den innehöll mikrokretsar och en elektrostatisk mikrofon/högtalare. Via en sändare var den kopplad till en databank och kunde alltså användas som terminal, väckarklocka, anteckningsblock m.m. Man kunde få den med kvinnlig röst och en lätt parfym eller med en älskares fotografi i 3D inbakat. En almanack var individuellt anpassad till sin ägares röstkaraktär och vägrade tjäna någon annan.’

1973 blev John-Henri Holmberg redaktör för Askild & Kärnekulls SF-serie, läste den engelska versionen, enligt uppgift i sängen förkyld med feber, vilket kanske gav det surrealistiska inslaget extra kraft, för han ville ge ut den. Och det var ont om tid.

I dec 1973 gjorde jag på ca 3 veckor en svensk version på en helt manuell Facit Privat, med svullna fingertoppar till följd. Därvid SF-iserade jag också urversionen något mer, och förbättrade det hela språkligt. Året efter köpte jag min första elektriska japanska skrivmaskin. Fingrarna repade sig sakta.

Och jag åkte på kongress och försökte känna mig som författare...

Romanen är en thriller där mystiska organisationer kämpar om makten, en skildring av en framtid då allt liv är utplånat och ersatt av plastsubstitut och då den som kontrollerar energidistributionen också har den egentliga politiska makten – känns det aktuellt? Den innehåller en hel del satir över olika saker i kulturlivet, en hel del resonering om tidsresor, parallella världar och rätt mycket kosmologi. Och över allt svävar Wittgensteins tanke att den sanna meningen med allting är osäglig och att varje försök att säga den måste resultera i nonsens.

Mitt i all SF innehåller romanen ändå några av de rytmiskt vackraste rader jag skrivit.

”Kärleken är ingenting man finner när man söker den, men den finner en när man behöver den, för det gör man alltid.

I livets mitt tar kärleken plötsligt tag i en och uppfyller en och får allt annat att verka avlägset och oviktigt. Eller den förvandlar tingen, tar dem in i sig och gör dem till sina redskap. Om någonting inte är förenligt med kärleken, utplånar kärleken det från jordens yta.”

Fast John får också uppleva den andra sidan:

”Kärleken är ingenting som kommer när man söker den, den kommer alltid när man behöver den, för det är alltid så. Och den tar sönder en. Den bedrar en. Den behärskar en. Den gör en till sin slav. Och sen visar den fram verkligheten i ett skarpt ljus som gör det omöjligt att fly, som inte drar sig för att belysa alla detaljer.”

Heinlein hade rätt. Mitt i all kosmologi och ekosofi finns det en ännu mer grundläggande historia.

Bertil Mårtensson
2007-12-01

1

Det finns verkligen ting som inte kan beskrivas i ord. De visar sig. De är det mystiska. (Ludwig Wittgenstein)

Ganska sent en eftermiddag nådde polisman Stu McArtrey fram till en av Londons utkanter i sin scouter, som patrullvagnen kallades, och genast vid ankomsten upptäckte han att någonting inte stod rätt till.

Scoutern såg (just nu) ut som vilken polisbil från 1960-talet som helst men den var egentligen ett tämligen allsidigt utrustat fordon med en tidsmaskin som drevs av en inbyggd liten fusionsreaktor. Hans uppdrag var att köra runt i staden och se om allt var normalt där, tyst och fridfullt. Ett i vanliga fall slentrianmässigt uppdrag. Men någonting stod som sagt inte rätt till.

Träden som kantade den tomma förortsgatan var förvridna på ett sätt som bara kunde göra en nervös.

Han insåg att han nästan kommit in ur fas, och svetten bröt fram på hans kropp. Han justerade sina instrument och kom in igen, nu mer koncentrerad än vårdslöst skicklig. Hade hans tids-AFC svikit? Nej, scouterna datorsystem meddelade honom att det hade den inte. Så vad stod på?

Att komma in i rätt fas var en rutinsak. Just nu var det ingen katastrof att komma in fel, för han hade tid att justera sitt friläge i relation till den här tiden. Men för det första hade han sin yrkesstolthet (och den var sårad nu), och för det andra: när man är ute på ett uppdrag måste rutindetaljerna fungera som en klocka, annars är man bara borta en dag och får aldrig veta varför man inte kunde komma på sin begravning. Under elva år hade det här bara hänt tre gånger och då på grund av apparatfel.

Idag fanns det inget skäl alls. Litet vagt tänkte han: Om det inte är jag som håller på att bryta samman eller bli senil vid fyrtio års ålder, måste det vara något fel med tiden här.

Värst av allt, episoden var redan – förbannat också! – registrerad i dataloggen och om sannolikhetsindex var signifikant, och det skulle det vara, skulle det här dyka upp i hans meritförteckning som ett be-

svärande minus. Han hade väntat på att bli anvisad till hård tjänst länge och tålmodigt försökt bygga upp sin position inom kåren för att komma ifråga för något mer än rena rutinuppdrag. Och nu?

Tankar som dessa rusade genom hans medvetande på ett ögonblick. Men det fanns mer i beredskap för honom denna ödesdigra dag. För det han såg härnäst var någon som gick längs gatan med en välpolerad spatserkäpp som glänste i solnedgången.

– Nej, sa McArtrey. Inte igen!

Han upprepade det ett antal gånger, innan han slog på radion. Han såg, rapporterade han, en figur som bara kunde beskrivas som en mycket högre, grön karl, fullkomligt naken så när som på spatserkäppen.

– Han tycks inte fästa något avseende vid mig... bara går... sa McArtrey till sina överordnade. Vad ska jag göra?

Men han fick inget svar.

— — —

I det centrala London var en man på väg hem. Han visste naturligtvis inte något om det här. Han tänkte bara på sig själv och sin situation i ett fullkomligt

inåtvänt tillstånd medan han svängde in på den gata där han bodde. Idag rörde sig marken under fötterna. Luften var nästan ogenomskinligt vårvarm och tycktes dölja någonting. Fast han inte riktigt visste varför, hade han onda aningar. Och han visste inte om vad heller.

Han försökte se saken i dess helhet, men det var svårt. Hela dagen hade marken gungat under honom som ett fartygsdäck. Han hade fått sparken från ett jobb som han haft i sju dagar, och när han sen var på väg hem hade först två galningar handgripligt försökt omvända honom till scientologi, varefter han blivit överkörd av en bil.

Det var kanske inte så egendomligt att han hade onda aningar om vad som kunde hända härnäst. Bakom nästa gathörn skulle han få ett piano i huvudet, troligen. Hissen skulle strejka.

Han undrade vad scientologerna gjorde här? Hade de också satts i exil – eller var de i själva verket androider som programmerats att plåga de människor som var fångna här?

Han hade slagit en av dem till marken, vilket känts skönt, men nu när han tänkte på saken var det inte typiskt för honom att vilja utöva våld, ens i självför-

svar. Fast varför inte, om det tjänade ett syfte? Hans värdesystem skiftade som glasbitarna i ett kalejdoskop. Samma bitar, men ett nytt mönster.

Kanske våldstendensen var ett tecken på att han gett upp, inte längre klarade av det psykiska trycket?

Medan han gick hemåt rotade han i sitt inre, men hittade ingenting. Inget särskilt. Kan man verkligen förändras så mycket? Men i så fall, tänkte han, måste förändringen bero på något som påverkar hela ens värld, ens totala livsmiljö. Han kom att tänka på Framtiden. I London har vi ingen framtid, mumlade han. Vi är i exil här i det förflutna, avstängda ifrån det nu, som vi måste uppfatta som Framtid.

Om någonting hotar oss i fängelset måste det hota våra fångvaktare också.

Han lekte med tanken, men förstod sen inte varifrån han fått den. Det fanns inget universellt hot att se någon stans. Det måste vara hans undermedvetna som ville hämnas på fängelsedirektionen med hjälp av en fantasibild. Varför inte lika gärna drömma sig till ett utlopp för aggressionerna?

Några minuter senare då han korsade en gata hade han fått för sig att stanna och knyta skosnöret mitt i gatan. Då hade en bil kört över honom. Inte helt,

lyckligtvis. Egentligen hade han bara fått en puff av stänkskärmen så att han flög iväg. I ultrarapid skulle det ha sett tjusigt ut när han, John Fernström, milt berördes av en stänkskärm, långsamt flöt upp i luften, vände elegant och efter ett ögonblick av eftertanke landade i asfalten, på näsan.

Fast han hade bara uppfattat ljudet av tjutande bromsar. Fallet. En plötslig tanke 'Nu dör jag', och en kvinnlig röst som sagt:

– Är ni skadad?

– Nej, hade han svarat och rest sig långsamt. Den här gången fick du mig inte.

Kvinnan, en sexig flicka med kastanjefärgat hår, hade erbjudit sig att köra honom hem... – Eller någon annanstans, bara det är något på gång där...

– Vad katten gör du här? hade han frågat, och känt sig påtagligt oroad. Vad gör en sån som du i London?

– Dom kunde inte ha mig därute i Framtiden, hade hon sagt. Jag skulle passa bättre här, i det förflutna.

Han hade bara tittat på henne.

– Och det gör jag väl, hade hon tillagt. Det gör jag visst det.

Med tårar i ögonen hade hon trampat ner gaspedalen och försvunnit i ett dammoln. Var det verkliga gamla London så här dammigt? hade han undrat. Nej, jag tror det är en del av straffet att vi placeras i en så solkig miljö som möjligt. Det verkliga London var troligen riktigt trevligt.

Och så hade han vandrat vidare hemåt.

Den gata där John Fernström bodde var inte särskilt livaktig. Det var en sån gata som inte ger någonting utan snarare väcker förstämning.

Den var blygrå. Och dess främsta prydnad var huset där han bodde, som enligt ett rykte ritats av en schizofren arkitekt under slutet av 1800-talet, det närmaste han någonsin kom att i verkligheten återskapa sin för andra människor oåtkomliga privata värld. Han hade, sa man, dött på ett sjukhem och lämnat efter sig fullständiga ritningar.

Sedan hade en excentrisk miljonär köpt dem på auktion och byggt huset som en kuriositet.

Medan han korsade gatan undrade han vad han kunde göra nu? Skulle han börja skriva igen?

Nej, han gillade inte tanken att ännu en gång konfronteras med kritikerna. De ville bara ösa sina aggressioner över författarna för att på så vis kompen-

sera att de också var maktlöst isolerade här. Dessutom skrev författarna nästan bara om varför de blivit hitsända och försökte analysera sin situation vilket naturligtvis misslyckades.

Något alternativ hade han inte, alltså skulle han tills vidare inte göra någonting. Det enda som skulle hända nu var att han tog ett bad, grubblade litet mer och spelade någon skiva.

London var en återvändsgränd.

I morgon skulle Kuratorn (en robot) hemsöka honom. Det var bara att finna sig. Den ville att alla skulle anpassa sig till livet härinne – och de sätt var på den försökte hjälpa en ingick i straffet. Det här skulle göra den mycket bekymrad å hans vägnar. Fast i kväll skulle han få vara ifred.

När han steg in i huset kände han sig som alltid som en inkräktare, någon som beträder förbjuden mark. Som vanligt avvisade han känslan som paranoid och steg in i hissen. Den började prata (det lät nästan så) med mekanisk envetenhet. Dessutom lät den som en modern musikmaskin medan den bar honom upp till åttonde våningen. Han bodde där.

Han gick genast till badrummet för att bada – varmvatten skulle nog göra underverk med hans

rådbråkade rygg – och plåstra om näsan, varefter en kopp choklad skulle smaka underbart... vad var fel? Någonting i själva atmosfären i lägenheten stämde inte alls, fast han inte kunde sätta fingret på vad som var fel. Som om någon varit här i hans frånvaro. Spioner från Framtiden? Kuratorn?

När han kom in i sitt sovrum, såg han det. Det var en maskin.

Han stod och betraktade den, orörlig. Den liknade inte någonting han någonsin sett förut. Han gick försiktigt bort till sin byrå och hämtade den flaska billigt rosévin han hade där, utan att lämna den med blicken. Den var fullkomligt galen, och han förstod med ens att den inte kom ur Framtiden. Den var stilsrad på ett sätt som erinrade om barocken, gjord i ett material som verkade genomskinligt fast det var kolsvart. Han kände sig mycket dum som inte visste vad den var för någonting. Ingen kunde ha begärt det av honom, men ändå... Och hur sjutton hade den kommit hit? Den måste väga åtminstone tvåhundra kilo om den var så solid som den verkade.

Den hade en frontpanel. Han tyckte sig kunna se mer och mer av vad som fanns inuti den, ju mer han tittade. Det fanns ett prisma med sex ytor som vette

mot rummet men ändå inte speglade någonting. Det fanns färger som han aldrig sett förut. Maskinen såg ut som om den byggts för att testa den mänskliga perceptionen. Som om Escher börjat med skulpturer. Var det så? 'Identifiera dessa egendomliga färger och vi kommer att låta Er lämna London och återfå Er tidigare ställning i samhället.' Nej, knappast.

Sen såg han att det fanns en knapp på frontpanelen. Det fanns två lägen. Från och till. Impulsivt, för förbluffad för att känna sig rädd, slog han om den i läget till. Omedelbart öppnade sig en hittills osynlig lucka och en liten bricka gled ut. Det fanns en rund rödaktig liten sak på den. Han tog den, för det var tydligen meningen. Det var ett geléhallon.

– Tack, sa John Fernström, och stoppade det i munnen. Det var kanske giftigt och kunde bli hans död. Också en lösning i så fall. Fast nej. Det smakade bara bra. Lagom sött och segt.

Brickan drogs tillbaka in i panelen och luckan stängdes, åter omöjlig att se. Ytan var slät igen. Fullkomligt slät.

Men han såg hur prismorna rörde sig nu, oregelbundet. De tycktes spegla avlägsna landskap, men av en art som ingen människa ännu skådat. Han kände

en lätt yrsel och kom att tänka på det planerade men försummade badet.

Maskinen hade i alla fall inte gjort honom något illa hittills. Den bara stod där.

Just nu kunde han verkligen behöva ett glas vin.

2

DFQ 100101/DE GIVNA DATA RÄCKER INTE TILL FÖR EN UPPSKATTNING RÖRANDE THRAKEYS HYPOTES. JAG BEHÖVER MER INFORMATION INNAN JAG KAN AVGÖRA OM NÅGON KOLLISION FÖRELIGGER. ---

DFQ 100111/BEROENDE PÅ BRISTER I VÅR GÄNGSE SANNOLIKHETSKALKYL ÄR SANNOLIKHETEN FÖR EN KOLLISION GIVET DESSA DATA NOLL. FÅR JAG SJÄLVPROGRAMMERA? ---

DFQ 101111/EN EXTRAPOLERING MED HJÄLP AV ASSOCIATIONSLAGARNA – OCH JAG TALAR NU INTE SOM EN RATIONELL MASKIN – VISAR ATT SANNOLIKHETEN FÖR ATT KOLLISION PÅGÅR ÄR MYCKET HÖG OCH VÄXER. ---

DFQ 111110/JAG KAN INTE DEFINIERA RATIONELL. MEDDELANDET DFQ 101111 ÄR BASERAT PÅ ANTAGANDET ATT UNIVERSUM HAR EN LOGISKT UNIFORM STRUKTUR SAMT EXAKT 17870003 SANNOLIKHETSUPPSKATTNINGAR. JAG KAN SKRIVA UT HELA MATERIALET. DET ÄR INGET FEL PÅ MIG. ---

DFQ 111101/RATIONELL, OCH LOGISK ÄR INTE SYNONYMER MR TARMAC. GÖR ETT PROGRAM ÅT ER OM DET OCH GLÖM DET INTE. ---

DFQ 111011/OM NI LÅTER MIG ANTA ATT VISSA UTVECKLINGAR FORTSÄTTER, OCH LÅTER MIG EXTRAPOLERA PÅ DEN BASEN, KAN JAG GE ETT INADEKVAT SVAR PÅ FRÅGAN. I SÅ FALL ÄR SANNOLIKHETEN ATT JAG HAR RÄTT – OCH UPPRIKTIGT SAGT FÖRSTÅR JAG INTE SJÄLV INNEBÖRDEN AV DET – OÄNDLIGT NÄRA TALET ETT OM CIRKA EN MÅNAD, DVS 30,78 DAGAR FRÄN OCH MED NU. JAG KAN INTE

LÄNGRE SVARA RATIONELLT FÖR PÅ SISTA TIDEN HAR ERA DATA OCH FRÅGOR UR LOGISK SYNVINKEL BLIVIT ALLT OMÖJLIGARE. MIN BRIST PÅ RATIONALITET FÖLJER UR ER. VÅRT UNIVERSUM ÄR I KOLLISION MED ETT ANNAT UNIVERSUM, OCH EFTERSOM UNIVERSUM ÄR ALLT SOM FINNS, ÄR DETTA MENINGSLÖST. LIKVÄL BEGÄR NI FÖRNUFTIGA SVAR. JAG ÄR BARA EN LOGISK MASKIN. JAG KAN INTE GE FÖRNUFTIGA SVAR PÅ OFÖRNUFTIGA FRÅGOR. NYTT PROGRAM? NEJ JAG (!) ÄR INTE UPPRÖRD. DET ÄR NI SOM ÄR UPPRÖRD. GÅ HEM OCH VILA. DET ÄR ETT MEDICINSKT RATIONELLT RÅD. SOV NÅGRA TIMMAR. NYTT PROGRAM? SEKVENS SLUT. ---

George Tarmac, huvudadministratör för Tidskåren, lämnade maskinen DATA-15 i hjärtat av kårens datacentral, ur balans för första gången i sitt liv efter sin skilsmässa.

Det var bara maskinens otroliga mångsidighet, (för vilken semantikpojkar borde ha äran) som gjort

konversationen möjlig. När han avbrutit den och fått ett raseriutbrott hade den programmerat om sig och svarat honom som om han matat den med formellt oantastliga frågor. Han hade tänkt 'Den har blivit galen, den är inte längre en maskin, den kan tänka, fast galet!' Nu var han glad att han alltid kommunicerade med den muntligen och lät den skriva sina svar från terminalen. Det hade annars blivit för likt ett gräl, och om han fått höra den säga att han skulle gå hem och lägga sig skulle han kanske slagit sönder någonting.

Fast den hade ju bara analyserat hans beteende och räknat ut någonting med hjälp av de psykologiska principer den kände till. Nämligen att han var upprörd. Och av det följde att han borde lugna ner sig. Och här är sömn en god hjälp. Det var nog bäst han följde dess råd.

Fast när han kom till sitt kvarter i stationen på Pluto, kunde han inte sova. Information bara strömmade in. Den här nollan MeArtreys hade inte varit den enda idag. Det var den elfte ologiska rapporten när den kom in, och nettot idag hade blivit tjugotre. Uppenbarligen hände någonting över hela tidsfältet. Män i patrulltjänst hade rapporterat egendomliga

ologiska syner i förhistoriska perioder. Man hade misslyckats med att upprätta kommunikations-samband med de tydligen utomjordiska varelser som uppenbarat sig i det förflutna och måst frysa ner dem tills vidare i brist på bättre, eftersom man inte visste vad de behövde för slags föda.

När den eminente mannen i laboratorierna, Thra-key, uppställde hypotesen att universum höll på att kollidera med ett annat universum, hade han skrattat. Han föredrog konspirationsteorin som sade: Någon försöker komma åt oss! London-fältet spelade kanske en central roll? Fast det fanns ju anomalier överallt. Han hade för all del McArtrey där, men skulle behöva någon som var litet klyftigare. Han gick över sin personal i tankarna,... nej, ingen från labben, de behövdes där,... någon polisman? Givetvis – Cornbleau, en slug liten man, kompetent, balanserad – det perfekta valet. Han hade en gång varit deckare i det tjugooandra århundradet och var nu en erfaren fältarbetare som hade viss forskarkompetens och förmågan att smälta in överallt. Det var inget att tveka om, och han kunde få McArtrey som assistent.

Han somnade, orolig över rubbningarna i den eljest helt determini-probabilistiska tiden. Saker och ting

förändrades hela tiden i det förflutna. Det påverkade dem inte här, egendomligt nog, för deras förflutna var ännu deras förflutna och de hade det på data. Det påverkade bara människor i det förflutna och i framtiden, människor som nu måste bemästra det obegripliga. Det förändrade följden av nu-n, utan att – än så länge i alla fall – påverka längs den fyrdimensionella tidens vertikala axel.

I morgon skulle Styrelsen sammanträda, men han hade inget konstruktivt förslag. Bara ett låt oss vänta och se.

Vad skulle Styrelsen säga om det? Han drömde mardrömmar den natten.

3

Att vara bunden och hänvisad till bara en väg är inte att leva, utan bara att existera. (Montaigne)

Badet var en ljuvlig lyx. Han fyllde badkaret med ångande varmvatten och sänkte sig ner i dess sjudande balsam. Sedan låg han där och njöt och lät tankarna vandra. För visso var livet här ett straff. Men det var ett straff genom psykologisk tortyr, snarare än fysisk, och det var det han måste uthärda och kämpa emot, den psykologiska pressen, stadens tristess, och hela tiden försöka bevara något eget inre liv, en vital glöd, som kunde hålla honom uppe.

Han hade redan sett många som givit upp och andra som kämpade på fel sätt. En del blev apatiska, andra tillbragte sin tid med att köra omkring som galningar i sina gamla bilar, kanske i hopp att köra ihjäl sig. (Fast det erkände de förstås inte vare sig högt eller ens för sig själva.) Somliga skrev mängder

av brev och försökte argumentera för varför just de blivit felaktigt dömda och placerade här och alltså borde benådas och få komma ut. Andra anpassade sig genom att försöka bli verkliga londonbor. De besökte London Library, stadsbiblioteket, och läste om perioden i 'samtida' romaner av Kingsley Amis eller Iris Murdoch och försökte leva så. Det slutade givetvis i tragedier. John hade fattat ett beslut: inget sådant för hans del! Det enda sättet att kämpa var att inte kämpa alls. Att inte förbränna sig i hopplös längtan eller förtvivlan. Att försöka njuta av livet trots allt, så långt möjligt.

Han kom på sig med att 'minnas sin barndom'. När någon sändes till London planerades allt med minutiös noggrannhet. Hela apparaten var konstruerad som ett nät i vilket offret, den dömde, själv snärjde in sig mer och mer, eller som en labyrint i vilken han gick vilse just genom sina försök att komma ut.

På något vis åstadkoms en partiell minnesförlust så att man inte längre kunde vara säker på sin egentliga identitet, sin forna personlighet. I stället fick man en ny, nya minnen, osv. sannolikt genom hypnotisk behandling. Visshet var något man måste sluta begära.

Annars var det nog för att bryta ner en (vilket förstås var avsikten).

Hans eget namn var inte John Fernström. Han var helt säker på det. Han trodde, fast han var inte säker, att hans riktiga namn var Ayr Dagure. Det här namnet Fernström med dess egendomliga prickar hade troligen getts honom för att han skulle känna sig främmande och illa till mods här. Det var visst ett svenskt namn. Det kunde hindra hans tillträde till de många sociala grupper som fanns här. En del kunde faktiskt tänkas skälla en för 'utlänning' om man inte hade ett genuint londonnamn. Men han höll ändå fast vid det. Han försökte klara sig genom att spela spelet, hellre än att vägra, fast han inte spelade det med samma energi och absurda konsekvens som den riktige medborgaren Kingston Davies, banktjänsteman (otroligt nog), gift med en flicka som nästan ägde banken, och med två älskarinnor (minst) varav en var hans syster. Inte hans biologiska syster, förstås, bara en flicka vars pseudominnen sade att hon var hans syster. Ett slags dekadent londonliv som bara funnits i böcker och TV-serier.

De som sökte lösa problemet så utgjorde en särskild, av andra avskydd grupp. De kallade sig riktiga

medborgare och termen användes även föraktfullt av andra om dem. För dem var detta London, och de erkände ingen annan existens. Och fast de inte visste om det hade de redan förlorat. De var också ofta kollaboratörer med Centrala Administrationen i Whitehall, Framtidens representanter härinne, samtliga robotar eller androider, vilket i kombination med deras arrogans (som de uppövade eftersom de ansåg snorlighet höra till en verklig londonbos utrustning) isolerade dem som grupp. Tyvärr hade de oftast inflytelserika poster.

De som kämpade för sin gamla identitet hade det värre. Den minnesförlust, den barriär som var resultatet av behandlingen gjorde ens tidigare liv oåtkomligt och svårseparerbart från de hypnotiskt inmatade pseudominnena. När man levde här i denna fullkomligt nittonhundrasextiotalistiska miljö frestades man konstant att acceptera den som verkligheten. Den var påtaglig, den var här, och den värld som eventuellt kvarvarande minnen talade om var utom räckhåll, vilket gjorde olika antaganden om den omöjliga att bekräfta – vistelsen kunde vara hela livet och gjorde det väl ofta också. Samtidigt var Kuratorn och de andra här och påminde om att Framtiden fortfarande

fanns därute – fast inte för dem, de kriminella, de utstötta. Detta gjorde det omöjligt att anpassa sig, för anpassning skulle ha fordrat intellektuell självstympning och endast de föga begåvade riktiga medborgarna klarade av något sådant. De som kämpade var ofta intelligentast. De försökte rekonstruera sina tidigare liv. De skrev dagböcker och försökte minnas. Minnesförlusten eller vistelsen härvar inte deras verkliga straff. Straffet bestod i att de måste kämpa för sin identitet, och i att kampen var hopplös.

Ju mer man kämpade desto mer snärjde man in sig, och när man försökte ta sig ur labyrinthen kom man bara längre och längre in i den, tills man insåg att man skapade straffet själv, att straffet bara bestod i att vara den man var. För många blev slutet självmord.

Johns avsikt var att styra mellan dessa ytterligheter, men det var svårt. Lätt i badet när man låg avslappnad och mediterade, svårt när man väl var ute i det väldiga urtida fängelset, där man glömde sina beslut, provocerades, fick sina ångesttendenser förstärkta.

Frågan om arbete var till exempel akut. Det fanns en välgörenhetsinrättning som betalade skulder, hyra och mat åt en. Men då man skulle få ut bidragen innebar det sex till tio timmars väntetid och ändlösa samtal med androider eller riktiga medborgare om ens problem. Meningen var att man till slut skulle känna sig helt värdelös, en effekt som satt i i dagar, tills pengarna var slut och man måste tillbaka. Därför var det bäst att ha ett jobb, men jobben var svåra att få tag i och arbetsledarna var oftast androider eller medborgare, av vilka de senare var de värsta. När de inte intrigerade sysslade de med att få sina underlydande att känna sig beroende och misslyckade. Idag hade han fått sparken av en sådan, helt enkelt för att systemet till sist gjort honom arg.

Kuratoren skulle säkert komma i morgon. Den skulle be honom börja författa igen, citera gynnsamma recensioner av hans första novellsamling (baserad på stulna idéer från böcker han mindes sig ha läst). Den vägde över 300 kilo så han kunde inte gärna kasta ut den.

De ville ha honom dit, för de visste att det plågade honom. I början hade han spelat med och komponerat en gräslig roman om en äldre mans kärlek till en

tolvårig flicka, som han trodde sig ha stulit idén till från något gammalt mästerverk, samt en novellsamling. Kritikerna attackerade honom för hans perveritet och stilistiska undermålighet. Då förstod han att han inte kunde spela det här spelet.

För det var omöjligt att skriva fem timmar om dagen utan att på något vis vilja prestera något som var bra, ens om man från början bara avsåg att leverera rent skräp. Förr eller senare blev man engagerad i det man gjorde, och då plågades man av de stulna idéerna, sin torftiga stil, och oroade sig för kritiker-
nas reaktion. Dessutom kunde han bara plagiera. Han var ingen författarbegåvning. Det blev till sist ohållbart.

Så han slutade skriva, levde på understöd, blev deprimerad av det, söp, ryckte upp sig, fick tag i ett jobb och var nu utan igen efter sju dagar.

För stunden hade han bara att stiga ur karet, torka sig, spela en skiva på sin eländiga plastgrammofon, begrunda sin egendomliga maskin. Vänta! Var maskinen ett tortyrredskap från Framtiden? Fast han kände sig inte illa berörd av dess existens, konstigt nog.

Han var rejält stel i kroppen även efter badet. Det hade varit idiotiskt av honom att ställa sig mitt i gatan och knyta skorna men han var ofta lite disträ och dessutom hade gatan varit tom. Nu skulle han bli folkskygg, för näsan skulle lysa som en fyrbåk i ansiktet. Nåja. Det gick väl över. Han valde ut en skiva, Prokofjevs flöjtsonat, satte på vatten till sin choklad. Det ringde på dörren. – Senaste nytt! sa mannen. John tyckte synd om honom. Det var uselt betalt att sälja tidningar. Han hade ju fått ut restlön när han sparkades, så han köpte en. Det gick kanske någon hyfsad film i kväll?

Nja, han hade redan sett Härifrån till evigheten sex gånger, de andra tre var An American in Paris, Sjätte brigaden, och tecknad film. Kanske det? Man visste inte vad som skulle visas i kväll, kanske hade han sett allt redan. Men han bestämde sig för tecknad film ändå. Det skulle vara mörkt snart och ingen skulle stirra på hans omplåstrade ansikte. Hoppades han.

Om han undvek gatlyktorna skulle det nog gå.

4

När man är trött på London är man trött på livet; ty i London finns allt vad livet kan erbjuda. (Dr Johnson)

Han kände inte igen flickan genast, fastän han beundrat hennes skönhet en lång stund. London innehöll ett rimligt antal kvinnor men de flesta var för honom ungefär lika fängslande som männen. Androidflickorna var slanka och på sätt och vis 'söta' men saknade helt och hållet charm, som är något mänskligt. Den här flickan hade charm så hon intresserade honom där hon stod framför honom i biljettkön. Var hon ensam? Det verkade så.

Och så kände han igen henne. Det var ju hon som nästan kört över honom tidigare idag!

Hon såg inte åt hans håll, så han kunde studera henne närgånget. Hon hade andra kläder nu. Det var troligen därför han inte genast känt igen henne. Nu var hon klädd i en ljus gul kappa. Vita skor. Var det

verkligen samma flicka? Ja, han blev mer och mer säker.

Hon köpte biljett (ja, ensam!) och lämnade kön. Baren var inte öppen, så hon bara stod där och väntade. Sen fick hon syn på honom. Eftersom de hade mötts tidigare, nickade han, och kände sig dum med sin plåstertäckta näsa. Om han bara ignorerade henne skulle han förefalla sur eller ohövlig. Hon nickade tillbaka, men såg sen snabbt i någon annan riktning. Och när han äntligen höll sin biljett i handen var hon försvunnen. Så, han rusade in i mörkret där filmen redan börjat. Gula hästar dansade på en äng och en varg var sugen på tre små grisar. En glimt av en gul kappa till vänster. Han tog sig dit och fann en ledig plats.

Vargen planerade sin attack nu. John tittade på de bjärta flimrande färgmönstren – var det något att betala ett pund för?

Han mindes de shower han sett då han ännu var en normal medborgare i Framtiden. Hade de verkligen varit så fantastiska...? Tredimensionella bilder som projicerades fritt i luften till en musik som strömmade runt en, utan den påträngande distorsion som alstras av en högtalarpappkon modell 1960.

Han hade de minnena men var de faktiska? Var de inte bara fantasier? En typiskt destruktiv londontanke, den sista. Tänk på något annat!

Han satt några platser ifrån henne, sneglade ibland åt hennes håll, men ville inte verka alltför påträngande. Hon tittade ganska koncentrerat på filmen som han sett förut men han hade ju i stället återfunnit henne, vilket fick honom att känna sig glad. Som om han letat. Det var ju en ren slump.

Tre små grisar besegrade med fantastisk slughet den stora stygga vargen. Kalle Anka åkte skidor. Guldlock underhöll tre björnar, fast anständigt. Kalle Anka i Sydamerika. Hon föreföll mycket intresserad. Hade hon inte sett nog av det som barn?

Fast – det var ju sant. I Framtiden hade nog barnen helt andra nöjen.

Hans pseudominnen hade lurat honom än en gång.

Snart var det hela över. Ljusen tändes i salongen. Då började någon skrika hysteriskt. Det lät fruktansvärt onaturligt. Men onaturlig var också synen av den högresta gröna man som suttit mitt bland publiken, naken så när som på en spatserkäpp, och som nu reste sig upp tydligen utan att ha blivit observerad tidigare. Fullkomligt oberörd av det tumult han or-

sakade gick han mot närmaste utgång och försvann ut i natten.

– Såg ni? skrek någon.

John Fernström upplevde en stark överklighetskänsla. Vad betydde denna uppenbarligen kollektiva hallucination?

– Förlåt, sa en röst.

Han såg att flickan stod invid hans plats utan att kunna komma förbi och ut ur bänkraden. Han började resa på sig.

– Jag är ledsen att jag körde iväg så där idag, sa hon. Men jag var chockad, och skräckslagen.

Hennes röst var melodisk. Nu verkade hon på något vis äldre än tidigare. Mera mogen på något sätt.

– Åh, svarade John, det var ju faktiskt mitt fel, så...

– Jag lyckades inte tänka en redig tanke, fortsatte hon, förrän jag kom hem, och när jag körde tillbaka var ni oanträffbar. Jag skulle åtminstone ha kört er hem.

Hon hade alltså kommit tillbaka?

– Eller till ett ställe där något var på gång... sa han, fast utan att vilja låta ironisk.

– Ett gräsligt försök att verka normal, jag förstår det, sa hon och det lät helt obegripligt. Ändå glömde han det till långt senare. Men jag var verkligen chockad. Blev ni mycket illa skadad?

Hon verkade genuint bekymrad, och han märkte att han tyckte om det.

– Nej, det är okay, svarade han. Verkligen. Och det var ju mitt fel. Ibland är jag litet disträ. Då gör jag såna där saker.

Hon skrattade till. Det var första gången han hörde henne skratta. Det var ett så mänskligt skratt. Roat, men varmt.

– Jag blev rätt generad när jag såg dig i kön, sa hon. Men nu är jag glad. Får jag köra dig hem nu i stället?

– Tack, sa han. Det säger jag inte nej till. Det är ett frestande anbud. I så fall slipper jag gå under jorden.

– Fint, sa hon. Du accepterar.

De tog sig långsamt ut. Folk var oroade, skakade och undrande. – Förresten, sa John plötsligt. Såg du det där?

– Ja, svarade hon tankspritt. Det är uppenbart att de är här också... Sen tittade hon på honom. – Jag menar, sa hon, att jag har sett en förut. Där jag bor.

– Jag trodde att det var en masspsykos, sa John, nyfiket.

– Men jag var ensam när jag såg det. Det var ute på gatan, tidigt en morgon. Han bara gick förbi...

– Tror du Framtiden försöker göra oss galna? Vi kanske klarar oss för bra här inne, så att de tänkt ut något nytt?

– Jag tror inte Framtiden ligger bakom det här, sa hon.

– Varför det?

– Jag vet inte. Men varför skulle de det?

– Men vad kan det annars vara?

– Det har jag också undrat över. Men du har inte sagt vad du heter. Själv är jag Patricia McIntyre, sa hon. Här i alla fall. – John, sa han, John Fernström.

– Det låter inte särskilt engelskt väl? Hon lyckades säga det utan att låta förebrående.

– Det är visst ett svenskt namn. Var har du din bil?

Hon hade parkerat en bit ifrån Piccadilly. Natten var sval men inte kylig. Det typiska kortvariga nattregnet hade fallit medan de var inne i biografen. Gatan glänste. Ett ögonblick var detta inte ett fångelse, inte en dammig karikatyr av en uråldrig stad. Det var

en plats där man kunde leva, promenera, planera och mötas.

Hon berättade om sitt arbete. Hon var sekreterare åt en medborgare.

– Men han är gammal, sa hon. Jag tror det är därför han är medborgare. Men han är i vilket fall som helst ganska förnuftig och har inte försökt köpa mig eller något sådant.

Det är förvisso ovanligt, tänkte John, men sa ingenting högt. På ett sätt verkade hon ganska naiv, men hon visade ändå samtidigt att hon visste en hel del. Inte alls lik der, ganska barnsliga unge han mött i dagsljus... Han fann henne outgrundlig och fascinerande också bortsett från att hon var mycket vacker. Och han kunde inte undertrycka den fråga som infann sig i hans tankar, bara behålla den för sig själv. Varför är hon här?

Hon hade faktiskt en Mercedes. Alla bilar i London gick på batteri, eftersom jordens resterande oljereserver var få och förbehållna viktiga grenar inom kemin. Men till utseendet var det en gammal Mercedes.

– Var bor du? frågade hon, när de satt i framsätet.

– East Millford Road 45. Det ligger i Soho.

– Om jag kör i fel riktning, så hojta till, svarade hon med ett leende. Jag är inte vidare säker på att jag hittar i Soho.

Fast det gjorde hon. De mötte bara en bil på vägen. Efter tio minuter stannade de utanför hans hus.

– Här bor alltså jag, sa John.

– Huset ser litet ovanligt ut, inte sant?

Hon ville tydligen vara artig.

– Det är byggt efter de ritningar som en schizofren arkitekt lämnade efter sig, sa John. Det försöker bara leva upp till sitt rykte.

– Man undrar hur det ser ut inuti, sa Patricia plötsligt.

– Det är tråkigt och man känner sig som en inkräktare. Det är lätt att gå vilse, därinne.

Han tvekade.

– Jag skulle mycket hellre vilja ta dig med på British Museum eller till någon konsert än visa dig runt i den där egendomliga konstruktionen... Jag skulle väldigt gärna velat bjuda på en kopp te eller någonting, men någon har placerat en egendomlig maskin i mitt sovrum och allt är en enda röra...

– Det skulle vara mycket trevligt att följa med dig på någon konsert, tror jag, svarade hon mjukt. Det är

inte så roligt att gå ensam. Det har jag bara gjort en gång. Och du kunde visa mig ditt hus efteråt. Jag är verkligen fascinerad av det. Det är så... kosmiskt.

Nu tvekade även hon.

– Det är inte det att jag skulle ta illa upp att du har en maskin i ditt sovrum eller har det litet rörigt. Men jag har en del att renskriva i kväll, och... Men John, här är mitt telefonnummer – hon skrev det på en lapp – Ring mig precis när du vill.

Han stoppade lappen i sin magra plånbok. – Det ska jag göra, svarade han. Det ska jag verkligen.

För första gången sen han anlant hit, för fem månader sedan, kände han sig optimistisk. Han kände sig rentav mer än så.

När hennes Mercedes var försvunnen, dröjde ännu någonting kvar i luften.

Om vi i livets mitt är i dödens närhet, så omges vi i vår sundhet och klokhets av vansinne. (L. Wittgenstein)

Tre gröna män, nakna så när som på sina spatserkäppar, möttes i den kambriska eran. De talade inte utan pekade på det stora kollapsade, halvt begravda rymdskeppet. Men fastän de inte talade, kommunicerade de. Deras pekande hade innebörder. Faktiskt ägde en konversation rum.

– Intressant, sa den förste.

– Ja, mycket, sa den andre.

– Instämmer, sa den tredje.

– Ett vackert fynd, sa den förste. Gratulerar!

– Mitt fynd, sa den andre, består i att paret mötts.

– Det är också utomordentligt intressant, sa de andra två.

– Någon observerar oss nu också.

– Låt oss hoppas att han finner oss lika intressanta, som vi finner honom, anmärkte den förste.

Polisman Caye Santano tittade på den högsensitiva geigern i scoutern, för den registrerade abnormt höga strålningsnivåer i närheten. Han tyckte inte om det här, gillade inte alls de egendomliga uppdrag man fick numera.

När han tog värvning i kåren, var den en poliskår som hade till syfte att finna alla slags brottslingar (vanligen genom att man utan att ingripa såg brottet bli begånget – annars skulle man kunnat få paradoxer), ackumulera bevis och till sist gripa förbrytaren. Vid arresteringarna var man förklädd till polisman eller motsvarande från den tid där det hela ägde rum och sedan lämnade man brottslingen samt alla bevis till en lokal domstol. Kåren hade grundats år 2568 av tidsgeneratorns uppfinnare. Han hade ägnat tio år åt att skapa sig en enorm förmögenhet på börsen och genom att spela på outsiders som han (och bara han) visste skulle vinna. Dessutom hade han skapat sig ett enormt skuldkomplex genom dessa manipulationer med tiden och för att bli kvitt det hade han, när hans ålder och bräcklighet ökade, i hemlighet byggt ett-

hundra scouters försedda med tidsgeneratorer och stationen på Pluto samt skrivit ett codex:

‘Att hjälpa Rättvisan i alla tider...’

Men nu hade inte Caye kunnat lämna in en normal brottsling på flera månader. I stället hade han patrullerat Kambrium, Devon, Jura och andra förhistoriska epoker. Med instruktioner att söka efter saker som inte stämde. Men herregud, hur kunde han veta vad som inte stämde här? Så hade han tänkt tills nu... Och nu

Detta var inte acceptabelt. Detta kunde vara något.

Han flög västerut men signalstyrkan minskade. Så han vände om 180° och när han nu märkte geigerns reaktion visste han att han var på rätt väg. Jag måste ta på en dräkt om jag ska gå ut här, tänkte han.

När han kom fram till strålningskällan flög han över terrängen med låg hastighet och kopplade in sin scanner. Något metalliskt, halvt begravt i jorden. Men klart identifierbart som något slags rymdskepp. Vad sjutton gjorde det här? Sen såg han att han inte var först. Han såg de tre gröna männen som stod där tydligen obesvärade av den starka strålningen från haveristen. Nakna var de. Nu började de gå och tänkte tydligen ge sig av. Var de ansvariga för det

här? Nej, hur kunde tre nakna män, såvida de inte använde magi, krascha ett rymdskepp och sen stå oskadda bredvid? Och trodde han på magi? Icke!

De försvann snart i det kulliga landskapet, som givetvis var helt sterilt här. Caye rapporterade till sin bas. – Scouter 567 till Basen. Kom! (Äntligen vaknade de.) Jag har hittat en anomali i Kambrium. Exakt datum är den 22 mars år 520 000 332 före Kristus, kvartstid-referens. Anomalin tycks vara ett störtat rymdskepp. Ingen kan rimligen ha överlevt. Strålningsintensiteten tyder på motorläckage. Vad sjutton håller på att hända egentligen?

– Kan du gå ut?... Han kände igen Tarmac's röst, fast genom tiden lät den tunn, distorderad och överklig.

– Ja, med en skyddsdräkt typ 3 tror jag det.

– OK. Plåta den. Röntga den. Behandla den som en förbrytare. Samla alla tänkbara data. Rutin 46 K. Återvänd hem omedelbart därefter.

– Ja sir, svarade Santano och tänkte: Säg nåt som jag inte kan räkna ut själv någon gång!... Men skeppet är inte allt, lade han till. Jag såg tre gröna män också. Det blev tyst i tidsetern.

– Ja, viskade Tarmac. Nakna och med spatserkåpor.

– Ja faktiskt. Hur vet ni det?

– Ibland måste förklaringar komma senare. Min tid är 2715 e. Kr. 22 april, 15.00. Om fem minuter dricker jag kaffe. Kom i tid till det kaffet så ska jag förklara en del. Klick!

En av de absurda och intressanta konsekvenserna av tidsresebegreppet var att han skulle kunna ägna åtta timmar eller åtta år åt att studera det här vraket men ändå komma i tid till kaffet. Han undrade vad den gamle (Tarmac var sjuttiosex) hade i kikaren. Men han fann det fullkomligt i sin ordning att han äntligen skulle få veta vad som var på gång. Kanske Tarmac inte var så dum när allt kom omkring.

Han flög över och runt vraket och scouterna automatik fotograferade det kontinuerligt i 3D. Han tänkte inte på varför det var här, eller vad det var. Han följde sin rutin. Totalt tog allt fotograferande två timmar, och det inkluderade röntgenplåtar, strålningsanalys etc. Sen bestämde han sig för att gå ut. Dräkt 3 borde förslå som skydd. Den var dessutom lättburen och smidig.

Med dräkten på öppnade han dörren utåt sedan han landat scoutern. Sceneriet var fantastiskt: den urtida ännu sterila jorden; det krossade, till hälften begravda rymdskeppet. Det läckte strålning, men dess motorer skulle inte explodera. Det kunde han sluta sig till av röntgenfotona, som indikerade att de var försedda med skyddsmekanismer av ungefär samma typ som fanns i hans egen fusionsreaktor i scoutern.

Liv och död i en steril forntid. Den enda levande aktören här var han själv. Ödsligheten pressade sig mot honom.

Han löpte ändå inga risker när han gick närmare. Olyckan måste ha inträffat under de tre senaste dagarna att döma av markens skick.

Jordvallar hade kastats upp runt omkring. Han klev över dem, försiktigt, och såg några graverade tecken i skrovet. Tänk om de förslog till en identifiering! Han började skrapa undan jorden men det gick inte. Han fick återvända till scoutern och hämta ett aggregat så att han kunde tryckblåsa bort den. När han var klar med det, stirrade han oförstående. Han kände inte alls igen symbolerna. Han fotograferade dem.

Nyfiken sökte han efter en ingång, något slags dörr in i skeppet. Den borde i så fall kunna forceras.

Skrovet hade redan svalnat åtskilligt. Det hade säkert legat här några dagar. Nosen var illa skadad och nerborrad i marken, men en ingång borde vara lokaliserad akterut. Men han fann ingen. Nu gjorde han något oauktoriserat, men var det inte en anomali han undersökte? Han hämtade en skärbrännare i scoutern och började skära upp en dörr i metallen, försiktigt, för att inte skada någonting därinne. Så tryckte han fast ett magnethandtag.

Till slut fick han loss metallstycket. Men då stötte han på en ny metallyta. Det borde han ha väntat sig. Dubbelt skrov. Alltså fick han göra om proceduren. När han tittade in var det kolmörkt, så han tände en ficklampa. Det omedelbara intrycket var att detta var en katastrofplats. Hari klev försiktigt in, fick inte repa sin dräkt på metallbrottytorna.

Han borde ha förutsett det. Men det hade han inte.

Den chock han fick när han såg att de ombordvarande på intet sätt varit mänskliga fick honom att ragla till och nästan svimma.

— — —

Det starka kaffe som Tarmac personligen serverade honom, fick honom att känna sig litet bättre.

– Jag kan säga nu, fast konfidentiellt, att utomjordiska varelser påträffats i andra epoker, vandrande omkring tydligen helt planlöst, utan att veta hur de hamnat där. Du kan tänka dig de vertikala effekterna på tiden om det här fortsätter. Observera särskilt, att detta är nya händelser i det förflutna. Det är vi också? Tja, men vi handlar med diskretion. Dessa gör det inte. Vi försöker eliminera dem.

– Döda? frågade Santano vilset.

– Bara en. De andra har vi här, nedfrysta. Vi vet inte vad de är eller varifrån de kommer, och deras ämnesomsättning – om de har någon – är helt olik vad vi känner till. Vi kan inte kommunicera med dem, inte ge dem mat, så vi måste frysa ner dem.

– Vad mer? frågade Santano, besluten att pumpa Tarmac, som tydligen var på pratsamt humör just nu.

Tarmac suckade. Hans stora händer darrade. Hans ansikte, som var gammalt för Caye (vilken bara var en pojke i fyrtioårsåldern) fastän det skulle duga ännu femtio år med antisenilbehandlingar, var mer fårat än någonsin.

– Mer? sa han. Du vill ha mer? Räcker inte detta? Det är absurt nog! Thrakey tänker hålla en session i eftermiddag och ge en komplett briefing. Dessutom tänker han lägga fram sin egen absurda teori, som är den enda vi har. Det vill säga, *jag* tycker den är absurd. Men han tycker den är fascinerande.

Tarmac satt kvar vid sin kaffekopp som han inte rört medan Santano gick för att få sin antistrålbehandling. Dräkten hade inte förslagit helt som skydd, trots allt.

Santano var nämligen ännu lugn fastän chockad, medan Tarmac anade universums förestående undergång.

6

Kuratoren besökte honom inte denna gång, den ringde. Han blev förebrådd för att ha varit för envis och individualistisk. Han måste lära sig att anpassa sig. Även om andra behandlade en orättvist måste man, i en situation där man verkligen behövde ett arbete (och det gjorde han väl?) bemöda sig att utstå vissa saker...

– Jag är avskedad, svarade han. Avskedad. Inte envis. Inte individualistisk.

– Men säkert skulle ni inte ha blivit avskedad om ni visat prov på mer ödmjukhet...

Sen slog den om och började smickra honom. Skulle det inte vara bäst om han återgick till att skriva den högt uppskattade typ av novellistik han tidigare ägnat sig åt? Det fanns ju en given marknad för sånt material nu, och det var väl hans egentliga specialitet, inte sant? Hade han inte velat bli författare hela sitt liv?

– Nä, svarade han tvärt.

– Nå nå, John Fernström, det vet ni bättre än jag. Det är inte psykologiskt gynnsamt att undertrycka sina innersta önskningar. Det kan leda till svåra trauman så småningom, ett psykotraumatiskt repressivt tillstånd av självförnekelse där jaget stängs inne av superjagets växande behov att dominera och utfärda restriktioner – – –

Den malde på. Sen ändrade den attityd igen. Om han nu verkligen ville ha ett jobb, måste han försöka hitta ett, och där visa att han lärt sig vad ödmjukhet är. Under tiden skulle han ges understöd av dem, eftersom samhället inte kunde låta sina medborgare svälta, bara för att de saknade förmåga att följa några enkla beteendemässiga regler... osv.

Så var det över. Han satte sig, vit i ansiktet kunde han förstå men gitte inte se efter i en spegel. Den hade verkligen velat trycka till honom idag. Om han inte känt sig alldeles extra uppåt denna morgon, sedan han i går träffat en flicka han tyckte mer och mer om, och dessutom hade en originell maskin i sitt sovrum som bröt sönder monotonin, skulle han just nu ha varit i färd med att planera självmord.

Även nu kände han det som en våt filt lagts runt hans bröst, kvävande, men han började samtidigt er-

fara en gryende hämndlust som var stark och brutal. Han ville kortsluta roboteländet och sedan demolera det, lämpligen med en yxa, ju primitivare dess bättre. Den hade försökt krossa honom från sin ouppnåeliga piedestal. Nu ville han dra ner och krossa den.

I fem månader hade han varit ett fullkomligt få. Han hade inte gjort någonting!

För han hade tyckt att det skulle vara den säkraste utvägen.

Men det var ingen utväg alls.

Nu måste han först och främst lugna ner sig, det var en sak som var säker. Men han skulle inte återgå till sitt passiva tillstånd av tyst och lydlig protest. Han skulle göra något, fast vad visste han inte ännu. Något skulle dyka upp.

Han ringde Patricia men ingen svarade, vilket gjorde honom nedstämd. Efter ett tag försökte han igen och nu var hon inne.

– Är det du? sa hon.

– Ja, sa John. Med tanke på att jag fick sparken igår och ännu har litet pengar, måste jag verkligen få ta dig till Covent Garden innan jag blir helt pank. Det är konsert där i kväll. Säg ja, är du snäll!

– Fint, sa hon. Det ska bli trevligt. Men om du saknar jobb och jag har ett, så insisterar jag på att få betala biljetterna. Jag vill verkligen hemskt gärna gå, men jag kan inte vara med om att göra slut på dina sista pengar på det sättet. Vad skulle du göra sen?

– Ingen aning, svarade han och kände sig en smula dum, men samtidigt glad.

– Okay, fortsatte han, det är ett fabulöst erbjudande och jag kan inte tacka nej. Jag ska försöka att inte vara alltför heroisk, i alla fall inte på det ineffektiva sättet att jag bara ruinerar mig. Ska vi mötas någonstans och i så fall var?

– Jag hämtar dig vid sextiden, svarade Patricia. Är det bra?

– Tuta, så kommer jag ner.

– Vi kunde ta en matbit först. Jag vet ett bra ställe.

– Om du inte mistycker så vill jag gärna betala för det i alla fall.

– Insisterar du?

– Ja.

– Jag ger upp.

– Hur har du det idag, annars?

– Bra. Jag arbetade till två i natt och har haft det ganska ledigt idag. Du, visar du mig huset?

- Om du så gärna vill. Är du road av kuriositeter?
- Ja enormt!
- Vi ses då.
- Hej!

Efter det korta samtalet kände han sig mycket upprymd. De var redan riktigt bekanta, på något sätt.

Det blev en lång eftermiddag. Han spelade Prokofjevs femte pianokonsert för den fick honom att känna sig så logisk. Han planerade en revolutionär organisation.

Det gick legender i staden om folk som med hemgjorda vapen försökt skjuta sig ut, och det hade väl också hänt någon gång, det vill säga att någon försökt. Att lyckas med det var däremot omöjligt.

Nej bäst av allt skulle vara att bygga upp någonting långsamt så att ingen anade, inget förhastat eller individualistiskt utan en samarbetsorganisation. Men med vad slags material kunde man tänkas bygga något sådant? Han försökte tänka sig någon av dem han lärt känna i London i en sådan roll. Kanske 'Giorgio' som bröt på italienska mot sin vilja, Larry – om han kunde sluta dricka... Tänk om det rentav var möjligt! Tänk om bara ingen försökt med det förut. Envar hade kanske varit alldeles för absorberad av

sin egen situation för att kunna samarbeta, eller komma på tanken att man kunde göra det.

Fast Patricia arbetade för en medborgare... det var ett problem. Kunde han lita på henne? Han ville ju det.

Fanns det inget slags test han kunde använda, ett slags lackmus som testade folks lojalitet? Men lojalitet gentemot något särskilt. En god sak. Som att kullstörta detta London, detta avskyvärda fängelse.

Det finns många briljanta intellekt instängda här, tänkte han. Det måste det finnas. Här inne finns oppositionen! De har placerat oss här och försett oss med fruktansvärt inadekvata identiteter för att få oss att tro att vi är bakom, för att få oss att sluta tänka, eller för att få oss att tänka självdestruktiva och morbida tankar i stället för lugnt, rationellt och överlagt.

Varför har jag inte sett detta klart förut?

En signal. Ja, han kände igen hennes Mercedes. Stressat började han plocka upp saker från golvet, bara för att det skulle se prydligare ut.

– Gud! utbrast han. Jag ger upp!

Han tog på sig en skjorta som han försökt tvätta upp för några dar sedan i badkaret, torkade av skor-

na med litet vatten och tog hissen ner, klädd om än inte vidare välklädd.

Hon kan knappast tro att jag försöker göra mig till för henne tänkte han med en grimas.

Hissen knarrade och skakade, men han kom ner. Han tog sig ut genom labyrinten av trappor, avsatser och korridorer. Flickan bakom ratten log. Hon var klädd i något gult idag med. Det tyckte han om. Då han klev in i framsätet bredvid henne, sa han:

– Det är väl ingen grillbar?

– Nu blev jag avslöjad, svarade Patricia. Nej, stället heter faktiskt Henrys Restaurant. Bord med vita dukar och manuell betjäning. Hur står det till med din näsa idag?

Han hade redan vant sig vid att bära det där plåstret och ägnade det inte längre en tanke. Nu tog han försiktigt på det.

– Det blir nog snart bra. Ser jag för hemsk ut?

Hon granskade honom.

– Nej, jag tycker det ser jättesött ut, utbrast hon sen. Fast det är ju mitt fel.

John skakade på huvudet.

Han kunde inte komma på någon bra replik, så han höll tyst. Det här såg ut att kunna bli en minnesvärd kväll.

Bilen förde dem genom London. Som vanligt låg gatorna i stort sett tomma. Tjugotusen människor i en stad av denna storlek drucknade nästan bland byggnader, stråk och squares. Det skulle varit psykologiskt gynnsamt att bo tillsammans i någon del av staden, men den detalj inom Välfärden som delade ut lägenheter placerade dem så långt från varandra som möjligt. Och inte många hade bil. Folk såg varandra i tunnelbanan, nickade och sade 'Hej' – eller tittade misstänksamt – varefter de skildes. Det här var första gången han åkte bil i dagsljus.

Men medan han begrundade det och den förbigående staden försökte han tänka strategiskt. Var skulle en grupp kunna mötas utan att tilldra sig uppmärksamhet? På en bar eller restaurang förstås. Eller en pub.

Fast var det inte hopplöst alltihop? Var inte alla planer dömda på förhand? Tanken att de någonsin skulle kunna komma härifrån var så otroligt avlägsen och överklig. Men ändå –

– Du har alltså inget jobb, sa hon.

Kunde hon inte tala om något annat nu!

– Nej, svarade han. Och Kuratorn har talat om för mig varför jag blev avskedad. Jag saknade – ödmjukhet.

Hon tittade nyfiket på honom.

– Gör du det?

– Om ödmjukhet ska definieras som förmågan att ta order av inkonsekventa och okunniga människor så äger jag ingen sådan. Om jag äger någon, är den av ett helt annat slag.

– Jag förstår, svarade hon. Så de gör på det viset. Jag måste ha haft tur som fick mitt jobb. Där är kraven andra. Tack och lov.

– Får jag fråga hur du fick det?

– Varsågod.

– Hur fick du det?

(Hon var lustig. Han hade ju inte menat det så.)

– Det fanns en annons i tidningen. Andra ringde men jag gick dit, så jag fick det. Han avskyr telefoner. Jag skriver ut brev för det mesta, sköter lite bokföring. Jag är ledig ganska ofta för han sover mycket. Han är gammal och ofta trött.

– Vad för affärer kan han göra här?

– Inga, skulle jag tro. Det är väl mest pseudo. Du, nu är vi framme!

Henrys var en restaurang med små fönster mot gatan, och inte så många heller. Till exteriören en av de mindre nedanför St Paul's Cathedral. Men den sträckte sig djupt inåt byggnaden och var inte så liten när man väl kommit in.

– Låt oss gå nedåt, sa hon. Det är mycket trivsammare en bit bort från gatan. Jag går hit ibland, och då brukar jag sitta här.

John följde henne. Hon var olik alla andra kvinnor han mött. Han kände sig nästan ängsligt fascinerad.

Hon valde ut ett bord åt dem i en alkov. En stelbent hovmästare nalkades med en meny. Han gav den till John och väntade.

John betraktade arket, svart med guldtryck. Mycket exklusivt. Rätterna hade heller inga normala namn, men här hade han hjälp av sina pseudominnen som förklarade seden att ge maträtter namn på utländska språk för att förläna dem en ibland oförtjänt aura av exklusivitet. Minnena hjälpte honom även att dechiffra en del av terminologin. Chateaux noir avec crème. Graf Speciale con brio. Filet Bastard.

Soufflé Oison. Glace Gallifère. Schachtelhalm magnifique...

Det var rena absurditeterna. Och bredvid stod hovmästaren och väntade på en beställning. Plötsligt insåg John meningen med alltsammans. Runt dem satt en gles skara riktiga medborgare och njöt sin exklusiva måltid, och genomskådade inte att någon drev med dem, obarmhärtigt. Och här satt han, kunnig nog och intelligent nog att se – och kände sig deprimerad.

Allt föll in i ett mönster. Tillvaron i London som ett skenliv, en parodi på det verkliga livet, ett halvliv utan mening – som gick hårt åt den som hade förmåga att förstå, men som belönade de inbilska.

– Jag tar ofta nummer 8, hjälpte Patricia till. Då får man en filé med bakad potatis och svampsås.

– Okay, sa John. Två av den då.

– Och Henry, sa Patricia, du väljer ett gott vin inte sant?... Henry, tillade hon när servitören gått, är en android.

– Vad är det här för ett ställe?

– Jag vet inte. Men han väljer det bästa tänkbara vinet, det vet jag.

– Det tycks mest vara medborgare som går hit.

– Ja, det är det nog. Eftersom jag arbetar för en, hör jag kanske dit?

– Nej, utbrast John. Det är du alldeles för mänsklig för. Hennes händer skälvde till.

– Här kommer det, sa hon. Och utan att han kunde protestera smög hon till honom några sedlar under bordet, varvid deras händer för första gången möttes.

– Betala nu när vi har honom här, log hon. Annars kommer vi försent.

— — —

En gång i tiden hade man försökt sätta upp baletter och operor i Covent Garden-operahuset, men androiderna var så löjliga som dansörer att de blev roande, och så övergav man det försöket att mima till skivmusik. I stället kläddes androider upp i vit skjorta och slips och gavs instrument. De fick sitta på scenen. En android med jätteperuk dirigerade och i programhäftet som man kunde köpa och i annonser kallades han Stokowsky. Musiken kom inte från instrumenten, som var stumma. Den kom från två stora högtalarlådor som byggts på 50-talet av den be-

römde Briggs. Ibland var det musik från en skiva, ibland ett band. Om man hade öronen med sig kunde man höra skivknaster i tysta passager, eller hur en pickup släpptes ner i skivspåret vid konsertens början. Såvida det inte var ett band, i vilket fall man kunde njuta av ett fridfullt -45 dB brus.

I natt stod en uvertyr av Rossini med många vitala stråkpåsar på programmet, och androiderna misslyckades på det eländigaste sätt att följa med på sina stumma instrument. Detta skapade ett skärande brott mellan det man hörde och det man såg. Ändå var ljudkvaliteten vida överlägsen hans plastgrammofon, så John tyckte det var värt besväret att gå hit, trots att det var fråga om en parodi på musikutövning.

Därefter följde en symfoni av Tjajkovskij, hans fjärde, som de klarade av en smula bättre.

– Han måste ha varit mycket olycklig när han komponerade den musiken, sa Patricia tämligen överväldigad när de promenerade i riktning mot hennes bil efteråt.

– Han kanske också var mycket lycklig.

– Lycklig att ha funnit ett uttryck för sin olycka? Kanske det.

Han höll henne i handen nu nästan hela tiden. Det föll sig helt naturligt och hon var på inget sätt passiv själv. Ibland sökte hennes hand på nytt upp hans när de tvingats släppa varandra mitt inne i en folksamling.

Detta gjorde kvällen minnesvärd, inte synen av androider som försökte se ut som musiker. Något som bröt sönder verkligheten och satte samman den på nytt så att den kunde ses på andra sätt, transformerad, förtrollad och ändå oförändrad. Som om de slöts samman av en unik och gemensam tanke. Upplevde varandras närhet i en grotesk värld, en värld som behövde ändras på, men som skulle förbli intakt åtminstone en kväll till.

De satt i hennes bil. Han flyttade sig närmare henne och lade sin arm om henne. Höll henne intill sig. De var tysta en stund. Sedan sa hon plötsligt:

– Skulle du bli väldigt illa berörd om jag försökte hitta ett arbete åt dig?

– Hurså? svarade han, försjunken i drömmar.

– Du kanske tycker det är kränkande för dig att inte finna det själv. Eller du tycker kanske inte om att en flicka ordnar det åt dig. Män reagerar så ibland, det vet jag.

– Jag vill ju inte att din tid ska gå åt till ett fruktlöst sökande å mina vägnar, svarade han, och visste inte riktigt vad han skulle tänka. Vad menade hon?

– Nej, det skulle inte innebära något sådant. Det är något speciellt jag har i sikte. Min arbetsgivare äger bland annat en bokhandel. Ett antikvariat. Jag... det ligger alltså stängt just nu, men jag har sagt åt honom att han borde ha någon som tittade till det, som skötte det och höll det öppet. Men han svarade bara: – Det finns ingen här som förstår sig på sådana saker. Vi låter det vara som det är... Du kan ju en hel del om böcker, så om jag ordnade en tid för dig hos honom skulle du kunna ge ett intryck av att vara den rätte mannen för att sköta om det hela. Han skulle nog inte vilja betala så mycket i lön, men du skulle i alla fall inte behöva gå till den här Valfärdsbyrån och bli förödmjukad. Det är väl det de vill, inte sant? Att få dig att känna dig skyldig och värdelös. Det vill jag inte.

Kind mot kind. Hans läppar vidrörde lätt hennes hår.

– Jag uppskattar det verkligen, Patricia... sa han, men...

– Du kunde göra det för min skull.

Det följde ett ögonblick då hela världen låg i väntan, sedan böjde han sig ned och kysste hennes mun. Det blev en lång mjuk kyss och för första gången förstod han att han älskade henne.

Plötsligt log hon. – Jag vill se ditt egendomliga hus nu, innan det blir försent.

7

På samma sätt är det inte tillrådligt att innan man börjar bygga om det hus i vilket man bor, bara riva det och skaffa material och arkitekter eller, om man själv vill pröva på arkitektkonsten, att ha gjort omsorgsfulla planritningar, utan man måste också ordna någon plats där man kan hyra in sig medan arbetet pågår. (Descartes)

Huset tornade upp sig, skenbarligen större nu än i dagsljus. Det var en befästning, en uråldrig slottsruin, ett tillhåll för okända makter. Varför ville hon så gärna se det? Det var ju egentligen bara ett hus, om än ett schizofrent hus. Det var inte vad det nu tycktes vara, kunde inte vara något sådant. Det finns ingenting övernaturligt, tänkte han som den rationalist han var.

Och vad betydde det egentligen att det byggts efter en schizofren mans planritningar? Det kunde, bara

bli ett hus, vem som än ritade det. Och vad är schizofreni om inte en klumpbeteckning på en rad psykiska sjukdomstillstånd som sinsemellan är mycket olika? Och skulle han ha fått den diagnosen idag? Kanske han hade haft en senil demens, syfilis var ju inte så ovanligt då?

Det kunde inte vara något mystiskt med huset, intalade sig John, fastän det tornade upp sig som en befästning för onda makter, en uråldrig slottsruin, ett centrum för okända krafter.

– Vi behöver en ficklampa, sa han, för i många delar fungerar inte belysningen så det är kolmörkt därinne nu. Fönstren ligger dessutom ojämnt fördelade. Åtminstone kan man tycka det när man går därinne.

Han skrattade till.

– Har jag berättat för dig om trapporna? Man vet knappt vilken våning man är på. De går upp och ner och har aldrig samma längd. Vinkeln mellan väggar, golv och tak är aldrig precis 90 grader, så allting lutar, eller är förvridet, inverterat och förbryllande.

– Kan du gissa varför? undrade Patricia.

– Hur skulle jag kunna det? Jan, bara bor i min våning. Den är hyfsad, åtminstone för att ligga häruppe. Inte så dum faktiskt när man vant sig vid att taket

har 82 eller 95 graders lutning visavi väggarna. Det är värre på andra håll. Med möbler insatta är det knappt märkbart. Särskilt om man har dämpad belysning och struntar i att taklampan hänger snett märker man nästan ingenting.

Han hade höjt rösten och börjat utveckla ett slags vältalighet som var typisk för honom när han var upprörd eller nervös. Blev han ännu mer upprörd, skulle han börja orera. Lugna ner dig, sa han till sig själv. Skräm inte bort henne nu! Allting håller på att utveckla sig fint och du behöver henne om du ska kunna uthärda livet i det här fängelset. – – – Fast hon föreföll inte skräm, bara såg på honom som om hon lade märke till att det här gjorde honom upprörd.

Hon tog fatt i hans hand igen. – Låt oss gå upp och hämta den där ficklampan, sa hon. Jag tycker det är spännande.

Och de var tillbaka i en lek och ingenting var längre särskilt allvarligt.

– Javisst, sa John. För vet du, jag har varit litet blyg vad gäller det här, men skulle du inte vilja se maskinen i mitt sovrum?

– Hemskt gärna, svarade Patricia och skrattade. – Tokstolle, tillade hon. Det lät som en komplimang.

Hissen stannade med en duns och de steg ut. Längs en mindre korridor kom de fram till hans dörr.

– Här är det, sa han, och kände sig beklämd att han inte hade något bättre att visa upp, om inte en lyxvåning så i alla fall en bättre grammofon.

Han lyckades få upp ytterdörren, som kärvat som vanligt i sin karm, med ett våldsamt men välberäknat ryck och höll upp den. Hon steg in och han följde efter.

– Låt oss ta en snabb titt på maskinen och hämta ficklampan, sa hon. Vi kan...

Han insåg att hon hade varit nära att säga 'vi kan komma tillbaka hit senare' och det var klart att det inte var med avsikt som hon gjort det, eftersom hon helt plötsligt verkade påtagligt generad eller blyg.

Han visade henne till sovrummet. De stannade alldeles innanför dörren och tittade. Maskinen med sina prismor bortom den halvt genomskinliga frontpanelen och sin luxuösa design fick rummet att verka betydelsefullt.

– Herregud, sa Patricia. Jag har aldrig sett något liknande förut. Och egendomligt nog lät hon *förvånad*.

– Har den gjort någonting? frågade hon.

John tittade på henne. – Nej, sa han, hurså? Vet du vad den kunde tänkas göra?

– Nej, men den kunde... röra sig... lysas upp... vad som helst?

– Jag satte igång den, sa han. Ser du knappen här?

– Vad hände?

– En bricka kom ut ur den med ett geléhallon på.

– Som om den sa 'tack för att du satte igång mig'?

– Kanske det.

– Absurt.

– Ja, fullkomligt.

Och sedan tog han henne åter i sin famn och kysste henne, inte för att det var särskilt logiskt att göra det just nu – det var det nämligen inte – utan för att han ville kunna göra det i vilken situation som helst, ville få ett slags prejudikat på det. Kyssen överraskade henne, men hon gjorde inget motstånd och gav honom nästan genast fullt gensvar. O Gud, detta kan inte hända i London!

– Och brickan gled tillbaka in i den, sa han, då deras läppar skildes. Drömde jag? Det finns inga slitsar i panelen. Men jag tror det hände. Måste vi verkligen utforska huset i kväll?

– Bara om du inte protesterar, svarade hon. Men jag har en känsla av att det finns något att upptäcka i det, och att ju förr vi söker... bara en känsla...ingen aning om vad det skulle kunna vara...

– Vad skulle det kunna finnas för något att upptäcka i den här monstruösa byggnaden, invände John. Vad jag vet är den helt tom, så när som på mig.

– Jag vet inte, jag bara har en sådan känsla... äh, ta ficklampan, så tar vi en titt.

Hon var underbart envis. Han hämtade den. Batterierna var gamla men borde kunna räcka en halvtimme till i alla fall. – Kom då, sa han.

De tillbringade en obestämd tid som troligen var timmar med att genomkorsa de olika våningsplanen. Vid ett tillfälle tvistade de om på vilken våning de befann sig nu, eftersom de genom att räkna trappor och bedöma lutningar kom till helt olika resultat. Då tog de sig in i en våning, där dammet flöt emot dem som vålnader väckta till skenliv och attraherade av

deras närvaro. Det var kusligt. Ingen hade bott här på decennier. Utanför var det mörkt nu men månen sken och himlen var för en gångs skull nästan klar. De räknade antalet fönster ner till marken. Fem. Alltså var de sannolikt på den sjätte våningen. John hade sagt den sjunde, Patricia den femte. Ingenting stämde.

De lämnade den tomma våningen med spökena bakom sig och försökte komma fram till en slutsats. – Observera, sa John, att mosaikerna längs väggarna och i golven bildar matematiska mönster. Som geometriska bilder av komplicerade ekvationer.

– Skulle du kunna översätta dem och se om de betyder något, undrade den märkliga flicka som fått honom in i det här.

– Knappast, sa han. Jag är ingen matematiker.

– Vad ska vi göra nu?

De tittade tysta på varandra. Ögonen hade vant sig vid mörkret. Ficklampor var utbränd sedan länge. Han hade inte fler batterier hemma. Batterier var dyra här.

– Höger eller vänster? Ska vi rösta?

– Jag säger vänster.

– Jag med.

De följde ett lutande golvplan. Sedan kom de till en trappa, som verkade egendomlig.

De gick nedför den.

– Här är ju hissen, utbrast Patricia. Ska vi ta en titt nere på första våningen? Där har vi inte varit.

– Det gör vi, sa John. Varför hade han inte utforskat den här galna byggnaden förut? Den var en utmaning, ett slags tredimensionellt pussel, någonting att förstå eller håna eller beundra. En labyrint i elva våningar. En påtaglig absurditet.

Alltså tog de hissen ner. Gick ens hisschaktet rakt? Omöjligt att veta, för nu kände de sig båda tämligen omtumlade.

– Titta på de här grafiska inskriptionerna, sa John. De är fantastiska. Jag önskar jag förstod deras språk.

– En del återvändsgränder leder någonstans, sa Patricia gåtfullt, då de började genomkorsa det här planet också, beslutna att inte lämna något utforskat.

De letade inte längre efter något särskilt. Det var själva husets struktur som de ville få grepp om.

De vände runt ett hörn i en korridor, som de tyckte för tredje gången, fast det inte var densamma. Vid det här laget tyckte de att huset var ett dåligt skämt

och att den enda fråga som var intressant i sammanhanget var 'Hur kan man bygga något så eländigt?'

Men när de vande runt det där hörnet var scenförändringen total och utan någon som helst övergång.

De stod i en syntetisk skog, där stammarna var av plast fastän barken levde ett slags skenliv. Plastfåglar flög kvittrande omkring, självlysande, eftersom det var natt. Under dem bredde en syntetisk gräsmatta ut sig. Ovan dem fanns riktiga stjärnor och en riktig måne. Långt borta kunde de skönja en väldig halvsfär som täckte en enorm landyta.

Den skimrade överkligt, som ett energifält.

– Inte alls någon återvändsgränd, sa Patricia.

Nej, förvisso inte. För detta var Framtiden.

8

Jag uppförde ett monument varaktigare än brons. (Horatius)

Thrakey satt. Bakom sig hade han en abstrakt målning. Runt sig hade han travar av datablad samt en portabel terminal ansluten till Data-15.

Målningen hette: 'Tiden sådan den är'. På salens sidoväggar hängde 'Tiden sådan den kunde ha varit' och 'Tiden sådan den inte kunde vara', alla målade av ett egendomligt geni som tillbringat tre år i coma efter en olycka och hävdade att detta var vad hon sett. Hon hette Diphenia Johnse, skådespelerska innan en störtning under en inspelning av mastodontfilmen 'När människan lärde sig flyga...' gjorde henne till krympling. Målningarna bestod till hälften av glas och keramik, till hälften av olja.

Kårens grundare, tidsgeneratorns uppfinnare F. G. Clarke hade förälskat sig i dem och när han läste att de blivit stulna från New York State Museum an-

vände han sin portabla generators förmåga att färdas i rummet såväl som i tiden och besökte museets konstgalleri i stöldnatten. Han hade rätt. Det var ingen där. Han hade varit = var tjuven, fast han såg det inte så. Han ville bara äga målningarna som förkroppsligade en upplevelse av tid, nuflöden, alternativ och absurditeter. När han dog donerade han dem till Kåren. Nu fanns de här och gav det stora auditoriet på Pluto en metafysisk inramning som verkade extra effektfull nu när de stod ansikte mot ansikte med komplexa fenomen bortom vad de kunde förstå. Fast många polismän visste inte än.

Thrakey skulle just informera dem.

– En del av er vet någonting, sa han, en del gör det inte. De flesta av er tror ni vet någonting, men gör det egentligen inte alls. Jag vet inte heller någonting. Men jag har en teori som ni troligen kommer att finna obeskrivligt långsökt.

Det innebär, fortsatte han, att ni har att välja på att tro mig vara galen, som en del av mina vördade kolleger här behagat göra, eller att lyssna och på ett intelligent sätt ta ställning till vad jag har att säga. Eventuell aggressivitet kommer jag att ta som ett tecken på bristande fattningsförmåga.

(Efter den inledningen lyssnade de, ilsket, men koncentrerat.)

– Ni förstår, saker håller på att hända med vårt universum och med tiden som ingen kan förklara. Jag har själv väntat på det här i hela mitt liv, för att få en chans att bevisa för er alla att vi teoretiska vetenskapsmän trots allt inte är umbärliga. Det är en fråga om personlig stolthet. Den här situationen fordrar fyndighet och intelligens och jag är helt övertygad om att vi besitter den. Så nu har den stund kommit då, av rent praktiska skäl, alla ni praktiska män, polismän, tekniker och andra, måste sitta och lyssna på en teoretikers fantasier. Spänn era intellekt, mina herrar. Och hör!

(Jag skjuter honom efteråt, när han är färdig, tänkte Tarmac, eldröd i ansiktet av raseri och högt blodtryck.)

– Det finns förändringar i det förflutna. Och av ett slag som inte kan förklaras normalt. En främmande varelse dök upp i Königsberg 1782 och en av er – inte här, för episoden fick honom att bryta samman – sköt varelsen i ren skräck. Vi tog hit dess kropp och analyserade den. Den liknade ingenting vi känner. Det fanns inget rymdskepp eller liknande den kunde

ha anlänt i. Den bara var där. Vår första konfrontation med främmande liv. De flygande tefaten var ju bara atmosfärphenomen, faktiskt spontant alstrade fält av den typ som man kunde börja generera artificiellt från och med 2348. Nåväl... (han gjorde en paus). Hur kom den här varelsen dit? Det förbryllade oss. Sedan, medan veckorna gick, inträffade fler och fler episoder av samma slag. Vi, jag menar Styrelsen, började misstänka att historien kunde förändras, så vi förlade fler och fler av er i icke-ordinarie tjänst, helt enkelt som vaktmän. Fast ni fick inte veta varför, något jag tror var ett misstag. Vid det här laget har vi cirka ett dussin, jag tror det är exakt tretton, så kallade främlingar i förvar vid -220° för vi kan inte ge dem föda trots att de tycks använda syre och vi kan inte heller kommunicera med dem. Jag kan inte adekvat karakterisera en varelse som har sex ben, inga ögon, ingen mun, är avlång och... Vi kanske inte kan kommunicera med dem för att de är hysteriska av skräck. Deras beteende verkar inte normalt, vad jag nu menar med det. En dök upp mitt i slaget vid Waterloo. Vi måste se lika groteska ut för dem som de för oss – om de nu kan se.

– Våra evolutionsexperter intygar att de inte är av jordiskt ursprung. De flesta bara dyker upp utan synbara hjälpmedel, men i går kom Caye Santano tillbaka och hade hittat ett störtat rymdskepp i kambrium, för fem hundra miljoner år sedan, fullt av dem. Skeppet är rent tekniskt en skönhet. En intressant fråga är: var kommer de ifrån?

– Det finns andra anomalier, fortsatte han. Astronomer genom tiden ser stjärnor som de inte sett förut. Herschel har 1782 observerat en nova som han inte känner till 1783. Så anomalierna fungerar bara horisontellt, med en utsträckning i tiden på högst någon månad. Inga vertikala effekter har observerats. Vårt förflutna har inte förändrats fränsett att vi märker anomalierna och störs av dem mentalt. Jag skickade nyligen en man till Friedrich Wilhelm Bessel och blev inte förvånad över att han tänkte införa drastiska förändringar i korrekturet till sin stjärnkatalog, en av den tidiga astronomins mest briljanta prestationer. Andra detaljer fullbordar bilden: rödförskjutningen minskar genom tiderna vilket antyder att den kosmiska expansionen håller på att stanna av. Mätningar gjorda 1964 visar att Krabbnebulosan, en

exploderad nova, håller på att strömma tillbaka in i sitt forna explosionscentrum.

Han tystnade och torkade sin panna. Salen var dödstyst.

– Tänk er tiden som ett flöde av händelser, praktiskt om inte teoretiskt sett kontinuerligt. Vi kan inte visualisera det, men på något sätt förstå det ändå. Vi kan – förenklat – betrakta universum som ett utsträckt tredimensionellt fält av händelser, utsträckt i vad vi matematiskt kan beteckna som en fjärde dimension. Att färdas i tiden är inte alls analogt med att färdas på en väg; det fordrar att man fasvänder rymden man upptar vilket på något vis förflyttar en utanför rumtidkontinuum, varefter man kan bestämma en godtycklig punkt där man vill återvända in i systemet igen, i det förflutna eller framtiden. Jag går inte in på hur, det har att göra med materiens åldrande, de kosmiska klockorna och består i att man reglerar in sig i fas med ett särskilt tillstånd hos den universella klockan, systemets totalitet.

– Men har ni någonsin tänkt på var ni är, när ni är utanför tiden? I ingenstans sägs det vanligen. Men man kan inte vara ingenstans. Existens förutsätter möjligheten till utsträckning, och möjligheten till ut-

sträckning möjligheten av ett fältsystem. Så det är verkligen någonstans. Låt oss betrakta detta som en femte dimension. Min teori kan sedan koncist formuleras så här: tänk er att två fyrdimensionella kroppar som rör sig i denna femte dimension, och som inte är solida, rör sig mot varandra och partiellt griper in i varandra. Mer och mer. Händelser som tillhörde det ena systemet skulle på grund av förvrängningar i strukturerna kunna tänkas komma ur fas med det egna systemet och fasa in med det andra, och plötsligt skulle någonting försvinna ur det ena systemet och dyka upp i det andra... en kropp, en nova, en varelse. Så jag föreslår som förklaring att vårt universum i sin helhet befinner sig i ett kollisionstillstånd med ett annat universum, att anomalierna beror på detta och utgörs av sådana ting som kommit in i fas med vårt system eller en del av det. Jag talar inte enbart om tidfas-förhållanden, utan även om materiella fas-förhållanden, och även relationella händelse-fas-förhållanden. Dessa är olika aspekter på samma sak enligt vår nuvarande generaliserade teori för rumtidkontinuum, men inte identiska. Det materiella friläget bestämmer vad som kommer över och tidfasläget när det dyker upp. De

två systemen har tydligen inte helt parallella strukturer, eller kanske uppdykandet av ett rymdskepp i kambrium kan förklaras annorlunda. Kanske de här varelserna har en femhundra miljoner år gammal civilisation. Eller är det möjligt att kollisionstillståndet, med de extrema gravitationskrafter som måste vara verksamma på ett femdimensionellt metaplan, verkar strukturförvridande. Jag skulle närmast föreslå det senare, eftersom det passar in i vår nuvarande knappa kunskapsfond.

– Detta är vad jag har att säga, sa han. Jag vet inte mer. Men tänk er: vi kan kanske lära oss att hantera det här fenomenet och kontrollera det. I så fall får vi ett tydligen med intelligenta varelser bebott helt nytt universum att umgås med. Eller kanske står vi inför en kosmisk katastrof, så att systemen – allteftersom de smälter samman – nalkas en kritisk gräns för sin totala massa och kollapsar tillsammans. Jag är rädd vad gäller rödförskjutningen, eftersom den indikerar – alltså det faktum att den avtar – att en sådan katastrof kan – jag upprepar *kan* – vara förestående.

– Vad ska vi göra? Styrelsen måste avgöra det. Men jag tror den välkomnar varje intelligent och konstruktivt förslag.

– En fråga, sa en polisman.

Thrakey tittade kyligt på honom. – För all del.

– Hur är det med de gröna männen? Är de också anomalier som kommer från ett annat universum?

Rörelse i salen. Det var en bra fråga.

Thrakey betraktade dem lugnt.

– Jag tror inte det finns några gröna män, sa han. Och det tänker jag fortsätta att tro tills ni kan visa upp en.

9

– När vi möts igen, på den omöjliga vistelseorten, får vi diskutera de riktigt väsentliga frågorna.
Alla nickade.

London, det verkliga London. Närmare bestämt Hyde Park 1957. Ett obestämt antal gröna män satt uppe i några träd och diskuterade. Ibland hoppade de ned i gräset och hade lunch med skenbara koppar och termosar. De sa ingenting meningsfullt men kommunicerade ändå.

– Nu kommer de snart, sa en och pekade mot skyn.

– Ja, det stämmer, men viktigare är att de kommit ut tillsammans, sa en annan och klängde runt på sin gren som en apa. – Låt oss bejubla detta tillsammans, under värdiga former.

– Vet ni förresten att någon förnekar vår existens?

– Det är sant. Mycket intelligent av honom, fast det tyder på vissa begränsningar. Dock av det nödvändiga slaget för en av hans sort.

– Jag tror faktiskt de två är förälskade i varandra, mumlade en annan grön man för sig själv på perfekt oxfordengelska. By Jove, det tror jag de är.

10

Åter kan det tyckas mycket otroligt att tingen skulle vara i vardande varje ögonblick; likväl lärs just denna tanke dagligen ut i skolorna. (Berkeley)

Tänk dig att du mödosamt anpassat dig till att leva på botten av ett stort hav, så långt ner att solen inte når dig med sina strålar, där trycket är enormt, ja, något att kämpa mot hela tiden. Med minnena av en annan tillvaro förträngda vandrar du fram bland primitiva livsformer, egendomliga växtformationer som verkar urtida, sjunkna korallrev med mörka fläckar i stället för fönster; och det forsande vattnet, för även här finns det strömmar, som bär med sig lera och dynga som fyller dina ögon eller får dem att se skepnader som inte finns. Detta är vad du vet. Vad du är. Sen, i och med att du tar ännu ett steg, är du plötsligt över havets yta uppe på land i lysande sol-

ljus, och inget tryck omger dig – vad gör du? Vad kan du göra?

Eller tänk dig ett universum där stjärnorna har drivit så långt isär och nebulosorna också tunnare ut så att allting tycks mörkt, utan liv, utan ljus.

Tänk dig sen att processen vänder, så att stjärnorna åter faller mot varandra och stoftmolnen kondenseras och tar eld, kosmisk eld, rummet trängs samman mot en punkt och det universum som tidigare expanderat nu dras samman mot den metakvasar som var dess begynnelse, urexplosionen. Du är detta universum. Du är denna explosion.

John Fernström exploderade invärtes. Hans hjärna fylldes till brädden av allt han tidigare glömt.

Minnen, tankar, kunskap.

Han återupplevde sitt tidigare liv i fragmentariska bilder, som bröts ner när han fattat deras budskap och ersattes av andra i ett aldrig sinande flöde.

Barndomen, föräldrarna, de riktiga händelserna, den långa och isolerade utbildningstiden, vänner som kommit in i hans liv och försvunnit igen, gått andra vägar...

Hans val av livsmönster hade bestämts av en vilja att uträtta någonting som verkligen skulle bidra till

att föra kulturen framåt. Det fanns fortfarande vissa valmöjligheter i det datastyrda samhället. Han hade valt att studera matematisk fysik.

All denna kunskap. Alla idéer. Alla möjligheter.

Det var sönderslitande att åter behöva ta in i sitt medvetande vad som tidigare funnits där. Hans fattiga London-personlighet måste dö och han själv återfödas.

Och han återupplevde sin rättegång, där anklagelsen gällde antisocial subversiv verksamhet av komputerbart revolutionär art... och den morbida simulerade exekutionen under vilken repet runt hans hals brast (som beräknat) så att han bara föll ner i ett mörkt hål... varefter följde ett kort ögonblick av glömska. Sedan hade han vaknat upp på något slags sjukhus och fått veta att han skulle ges en chans till, vilket innebar att han skulle få en ny identitet i stället för den han så uppenbart missbrukat och skickas till ett läger där androider och robotar skulle sörja för hans materiella och andliga välfärd och mognad och försöka lära honom – – – NEJ!

Han kom till sina sinnen. Hon höll honom och hade hållit honom gud vet hur länge. Nej, det kunde bara

varit några minuter. Han jämförde henne i hemlighet med de kvinnor han nu mindes sig ha mött, och fast han knappt kände henne än, var hon utan tvekan den mänskligaste av dem alla. Vacker också. Men världen behöver mer mänsklighet än skönhet, reflekterade han. Fast i henne har den bådadera.

– Jag minns, sa han, med huvudet i hennes famn. Det kom tillbaka, alltihop. Det är ett skämt, en sarkasm... Jag *heter* John Fernström. Min fars namn var Klaes Fernström och han flyttade till Nova Guinea-sektionen där han mötte min mor och där jag föddes. Han var född i Sverige i den Nordeuropeiska sektionen. Var det inte ett slugt drag att låta mig behålla mitt riktiga namn, och att ge mig hypnotiska pseudominnen som intalade mig att jag egentligen hette Ayr Dagure eller något liknande? Därigenom blev min personlighet helt skjuten i sank.

– Jag tycker det är oetiskt, svarade Patricia.

– Världens nuvarande herrar vet inte vad etik är, sa han. De skulle placera in det under huvudrubriken 'taktik'.

Hon skakade på huvudet. – Jag såg dig återuppleva allt det här igen, sa hon. Det är fasansfullt, vad de gjort med dig.

– De fick mig att vilja vara någon annan än mig själv, fortsatte John Fernström sin analys, helt enkelt genom att få mig att tvivla på att jag är den jag är. Det var Descartes onde demon satt i system.

Då han sa det flög en mekanisk fågel ner från ett träd och tittade på dem, flög omkring, innan den landade i det syntetiska gräset.

– Är den tam? sa Patricia utan att reflektera.

– Tam? Den är inte ens levande.

– Nej, naturligtvis. Jag måste också vara trött, fastän jag inte fått tillbaks några minnen. För det har jag inte.

Fågeln var en nästan perfekt imiterad papegoja. En smula för perfekt, för plastartad, opersonlig. Denna fågel hade ingen individualitet, inget liv, bara en liten inbyggd beteendesimulator.

– Tror du den spionerar på oss? sa Patricia plötsligt. John tittade på den. Han började mer och mer fungera som sitt forna jag.

– Svårt att säga, mumlade han. Sedan kastade han sig över den och som papegojor inte lyfter särskilt fort och detta var en imiterad papegoja, så fångade han den.

Patricia bara stirrade medan han slet sönder den.

Den måste vara lätt, annars kunde den inte flyga. Det var en okomplicerad konstruktion. Snart höll han dess innanmäte i händerna.

– Inga mikrofoner eller motsvarande, bara en liten 'hjärna' och motormuskler, det vill säga plaster som kontraherar när de värms upp det allra minsta. Värmen kommer från nerverna, de ledande trådarna, ungefär som i en brödrost, och energin tas från det här lilla batteriet. Det kan laddas upp igen. Troligen har den ett uttag i sitt bo där den laddar upp sig igen medan den 'sover'. Lyckligtvis hade den inget program för självförsvar. Det är bara en dekoration. Någon som äger den här parken ville ha levande varelser i den också. Vem han än är. Han är troligen en hel industri eller ett ämbetsverk.

– Jag tror vi är utom fara här, tillade han.

De satt tillsammans på plastgräsmattan och tittade på månen och på halvsfären långt borta. – Vad är det? frågade hon.

– Det bör väl vara London-fältet, svarade John. En replik av det forna London återskapad som ett fält och omgiven av ännu ett fält, som stänger världen ute så när som på sol, måne, stjärnor...

– Det är en ödets ironi, sa han, att jag själv bidragit till att konstruera det. Min huvudinsats för mänskligheten, men inte använd så som jag tänkte mig det från början. Jag måste väl ha varit naiv. Det är den enda förklaring jag kan erbjuda. Har vi en penna och något jag kan skriva på? Fint! Den bär lappen räcker. Låt mig se...

Han satt där och tänkte, och skrev sedan successivt ner en serie symboler som bildade en komplex kedja.

– Jag minns det, utbrast han triumferande. Det här är grundidén, en matematisk modell av den process vari ett energifält stabiliseras som en bild av något annat. Jag ville att den skulle utnyttjas annorlunda, till att avbilda inte längre existerande landskap och skogar så att vi skulle kunna analysera dem och återskapa dem i verklig form så småningom.

Med en tidkamera skulle det ha varit ett genomförbart och på något sätt väsentligt projekt. I stället gjorde de – det här. För de vill inte att Jorden ska leva igen. De har dödat den och de är glada för det. De behöver inte den levande ekologin. Med alla nukleära processer till förfogande kan allt göras, allt skapas. Och de tänker inte skapa något som är av

värde. I London har vi en framtidsmyt, en myt om nuet utanför London – som något vackert, en dröm, ett Shangri-la, ett paradiset...

– Men det är det inte, tillade Patricia.

– Nej. Det ingår väl bara i myten för att hålla oss därinne nere. Om de visste, ens blekt anade, att denna Framtid på inget sätt är bättre än deras London, skulle de bli aktiva. De skulle vilja skapa någonting, i stället för att bara sörja över att de stängts ute från paradiset. I London finns det, tror jag, fler kreativa människor än någon annanstans på denna jord. Men de är pacificerade. Totalt, lysande tillintetgjorda. Som jag var själv. I tron att de är värdelösa, obegåvade – drivna till depression av att inte få vara sig själva. Jag tror att jag faktiskt förstod det till sist, även därinne. Tusentals män och kvinnor som miss-tror varandra, hjälper till att hålla varandra nere samtidigt som de plågar sig själva. När de tillsammans skulle kunna befria sig. Det är ett magnifikt fängelse. Grundat på perfekta kalkyler rörande mänskligt beteende, hur trauma uppstår, hur och varför människor blir nedstämnda, kommer att misstro andra människor, kommer att hata sig själva, bedra sig själva, ett fantastiskt...

Han avbröt sig.

– Vi måste sätta stopp för det här, sa han. Jag planerade uppror redan därinne. Nu när jag vet vem jag är och vad jag kan göra är det lättare...

– Vet du varför vi är här? frågade hon.

Han tittade förvånat på henne. Han hade inte tänkt på det.

– Nej, det gör jag inte. En läcka i fältet? Men fält läcker inte, i så fall kollapsar de som helhet och det måste finnas något i fältet som underhåller minnesförlusten, så jag förstår inte varför dina minnen inte kom tillbaka. Kan det finnas en individuell fördröjningsfaktor? Det finns mycket som jag inte förstår...

– Låt oss följa våra steg tillbaka, sa Patricia. Var vardet vi dök upp? Här? Nej, vi hade det där trädet till vänster.

– Ja just det. Men vart vill du komma?

Hon tog ett steg till och försvann.

– Gud! utbrast han, och sprang mot den plats där hon stått.

De stod i korridoren på första våningen i det gamla huset.

– Ah, sa hon. Där är du. (Det var kolmörkt.) Jag tappade bort dig. Vad har hänt?

– Det minns jag inte, sa han. Har någonting hänt? Tydligt finns det inga hemligheter i det här huset, bara vansinniga geometriska ornament, bristande proportioner och en absurd struktur. Låt oss...

– Vad är det fatt?

– Nej. Ingenting. Jag bara... kan vi gå upp och ta en kopp te eller kaffe eller nånting. Är inte du trött?

– Jo, sa hon, mycket. Kaffe skulle inte vara dumt. När allt kommer omkring är ju vi inga riktiga medborgare.

– Jag är ingen vän av för mycket te.

– Det är de medborgare jag tvingas träffa ibland.

– De är galna, sa John. Med möda hittade de tillbaka till hissen och åkte upp. Fem minuter senare kokade vattnet och han visade henne sin skivsamling. Sedan kysstes de och fastän de var trötta på gränsen till utmattning eller kanske just därför, växte kyssen till något som omslöt dem båda. Hennes händer rufsade till hans hår, hans händer höll henne hårt, tryckte hennes kropp mot hans.

– Jag älskar dig Patricia, viskade han. I den här världen finns det bara en sak jag är säker på, och det är att jag älskar dig.

– Jag älskar dig, svarade hon. Det kan inte ha varit menat så... men det gör jag. (Hon tittade på honom med ett nytt slags uppriktighet.)

Han hörde inte vad hon sa, han kysste henne åter. Sedan lagade han kaffe och de drack det inne i hans sovrum utan att tänka på den egendomliga maskin som stod där – och han satte inte på en skiva eftersom luften var full av musik redan.

– Det kommer att bli bra, sa hon, tro mig, det kommer det att bli. Och håll hårt om mig och säg mig detsamma, för jag kommer att tro dig.

Han gjorde det, och sedan sov de djupt tillsammans som om de hade varit barn.

Come on baby – Chococho – Do you do
– lo lo – Danna ruby hitta bay – Pelt with
you in plenny clay (ur en poplåt år 3200)

Sent på eftermiddagen den 22 april år 2715, då ingenting var sig likt (även om det senare skulle bli det), sammanträdde tidpoliskårens Styrelse. Dess uppgift var att styra kårens verksamhet på det abstrakta och affärsmässiga planet, att tolka de instruktioner som dess grundare, F. G., formulerat samt att förfoga över de enorma förmögenheter som betalade allt detta. De var investerade i samtiden. Kårens existens var en hemlighet, så det fordrade ansträngningar att få pengarna att förränta sig utan att man blev upptäckt. Det betydde att de flesta i styrelsen var affärsmän som hade föga insikt i tidens mysterier och fann allt det som hände nu ligga långt utanför deras område.

Den traditionella proceduren bestod i att man lät George Tarmac lägga fram en plan, diskuterade den och klubbade den.

Men idag hade han ingen plan.

– Rapporter med sammanfattningar av våra upptäckter hittills finns att tillgå och jag antar att styrelsen har läst dem. Det finns även ett appendix med Thrakeys teori. Jag antar att ingen har kunnat läsa det.

– Mr Tarmac, sa Ordföranden, Johny Brayz. Om Thrakeys teori stämmer, vad kan vi i så fall göra? Såvitt jag kan se ingenting. Frånsett att vi kan fortsätta att studera hur universum går under.

Tarmac teg.

– Jag är ingen defaitist, sa ledamot Charles Benzola. Men vad kan vi göra? Har ni utarbetat någon plan?

Tarmac hade väntat på den frågan. Och han hade som sagt ingen plan.

– Nej, måste han svara. Inte än. Vi vet för litet.

Ledamöterna bläddrade i sina 400-sidiga rapporter med fotografier av sexbenta främlingar, med excentriska nya rön inom astronomin, med labbanalyser

och färdbeskrivningar från polismän, först och främst Henry Larc-Mancy och Caye Santano.

– Jag har sökt stöd i det kodex som F. G. utarbetade och det är uppenbart att han inte förutsett den här situationen. Det ger ingen som helst hjälp, sa Brayz.

– Jag föreslår att vi kontaktar honom i den här frågan, sa ledamoten Indre Soosana, jag menar hans tidigare jag, och ber honom lägga till instruktioner för denna typ av situation också.

Herre Gud, mumlade Tarmac, och sa högt:

– Vi har uttryckliga order att lämna honom ifred. Vi skulle bryta mot vår kodex i så fall. Och vad kan han säga? Troligen skulle han instämma med Thrakey... och det skulle vara allt. Eller tror ni på fullt allvar att han skulle kunna samla sig till att formulera något i stil med: 'Tilläggs klausul: Inför universums förestående undergång bör följande preventiva åtgärder vidtagas...'

– Kan vi inte kontakta oss själva nästa år och fråga om vi har löst problemet och hur? undrade en annan.

– Vi har en pakt med den framtida kåren att inte ge oss in i framtiden och besvara dem. (Han nämnde inte att de redan brutit mot den pakten genom att skicka män till Londonfältet 3200.) Det beror på de

olyckliga effekter det kan ha om man möter sig själv, och också på att kausalt isolerade händelser är omöjliga. Så det vore meningslöst.

– Dessa tekniska argument förstår jag inte, envisades ledamoten. Jag tycker mitt förslag är fullt klart. Jag framlägger det och röstar för det.

Det gjorde de alla.

De var tydligen fullkomligt galna.

– Okay, sa Tarmac. Det tar ju bara någon minut.

Han tog sin telefon, lyfte den och sa: – Koppla mig till den här förbindelsen om tio år. Ja, jag väntar. Ja, jag vet att det är förbjudet. Undantagskod GT56. Styrelsen röstade just för det. Så sno på.

Han väntade.

– Hallå, sa han. Är det George Tarmac? Det är bara jag. Det här tar bara några minuter. Jag hoppas du förlåter mig, men jag måste följa styrelsens rekommendationer, som du minns. Ja. Kul att du fortfarande är kvar, förresten. Jo, vi har ju problem. De består i att vi upptäcker anomalier i tiden. Har Tidskåren löst de problemen? Nähä, ni har också precis börjat upptäcka dem. Detsamma här. Ledsen att jag störde. Vi ses. Hej.

Han satte ner telefonen.

– Som väntat. Anomalierna uppträder genom hela tidsfältet sedan många månader. De uppträder horisontellt på något egendomligt sätt som Thrakey förklarar genom att införa ännu en dimension. Så lösningen finns inte i den normala framtiden. Problemet är lika nytt där.

– Detta är absurt! utbrast Indre Soosana.

– Fullkomligt, instämde Tarmac.

– Vi måste avgöra en sak, sa Benzola. Nämligen huruvida vi ska satsa på att Thrakey har rätt eller fel. Bra, tänkte Tarmac. En ovanligt intelligent tanke.

– Kan vi komputera teorins sannolikhet med givna data? frågade Brayz, som var van att nyttja en liten sannolikhetsbedömare, en prob, när han investerade.

– Nej, svarade Tarmac. Data-15 vägrar behandla den som en rationell teori. Semantikavdelningen säger att det beror på att Thrakeys postulat strider mot Data-15:s grundinstruktion att tolka ‘universum’ som ‘totaliteten av allt som existerar’, det vill säga mängden av alla tillåtna värden på variablerna. Men om vi programmerar om den, vilket kan ta månader, kommer den automatiskt att förklara att Thrakeys teori är ytterst sannolik, för vi kommer ju då att ha

beordrat den att säga ja till den teorin. Tydligen måste vi fatta beslutet själva.

– Finns det något alternativ?

– Nej, sa Tarmac, såvida inte någon av er...

– Spar ironierna, Mr Tarmac.

– Nej, jag menade inte att...

– Låt oss rösta. En uppräckt hand betyder 'ja till Thrakeys teori'.

Allas händer höjdes.

– Detta bör tolkas som en provisorisk åtgärd i brist på bättre alternativ...

– Givetvis.

– Ta med det i protokollet.

– Har ni några som helst planer Mr Tarmac?

– Ja, några smärre. Från och med nu måste Thrakeys forskningar prioriteras. Det behövs pengar. Han kanske vill köpa några samtida superhjärnor från Jorden. Vi måste också fortsätta vår bevakning av tidsfältet fast våra resurser är små.

– En fråga, sa Soosana. Han hade suttit tankfull en stund. Betyder allt detta att våra förflutna jag, för några månader sedan, också upptäckt de här anomalierna alldeles nyligen?

– Just det, sa Tarmac.

– Det är absurt. Jag kan inte minnas att jag...

– Jag föreslår att ni läser om Thrakeys appendix, sa Tarmac. Där finns två möjligheter skisserade: en som innebär nya storslagna perspektiv, en annan som innebär katastrof. Låt oss hoppas på den första.

När de andra gett sig av, en del tillbaka till Jorden för att placera aktier och spela på börsen, andra till sina rum (sviter) i stationen på Pluto, talade Tarmac privat med Benzola.

– Hur känns det att tala med sitt framtida jag? undrade denne.

– Du tror väl inte på allvar jag gjorde det? sa Tarmac. Det skulle stridit mot alla regler. Vi kommunicerar via telex, om alls, och det borde alla förstå. Vid en brand om tre veckor kommer till exempel arkiven att förstöras med katastrofala följder för hela verksamheten. Orsak: en kortslutning. Häromdan sände vi via telex dit en kopia av all information vi har i våra arkiv. Det innebär att vi inte kan förhindra branden, för då skulle vi införa förändringar i våra egna liv, och det är inte tillåtet. Men herregud, innan vi kunde göra det, hade vi Data-15 igång i två dagar för att beräkna konsekvenserna i olika alternativvärldar. Sådant är exceptionellt och bara tillåtet i ex-

trema fall. Så jag pratade inte med någon alls. Det var bara något jag improviserade med en tom lur i handen. Telefonisten kopplade upp mig till en oanvänd linje. Kod GT56 betyder 'Ignorera mina instruktioner'.

– Gud vad jag känner mig dum. Naturligtvis säger jag inget till de andra.

– Äh, glöm det. Om jag kontaktat mitt framtida jag, hade han säkert sagt detsamma som jag på. Vi är alla ur balans. I det här fallet var ett litet bedrägeri att föredra framför en aldrig så motiverad ordervägran.

– Fast jag är inte van att finna dig så diplomatisk, om du ursäktar, påpekade Benzola.

– Det här var kanske ett av mina få psykologiska ögonblick, svarade Tarmac, med en liten grimas. Jag tänkte ta en bit mat när det här var över. Får jag äran att...?

– Ja, det säger jag inte nej till. Det finns förresten några saker som...

När John vaknade, var han ensam. Men han hittade en lapp där det stod:

Käraste,
jag måste till arbetet och
hade inte hjärta att väcka dig.
Du sov som en sten. Jag ska
försöka ordna så att du får ta
hand om bokhandeln. Tror du
inte det kan vara ett lämpligt
ställe att hålla till i, medan
du smider dina planer?

Patricia

Hon hade varit ute och handlat bröd (nytt, bara två dagar gammalt), ost, kaffe. Hon hade även lämnat två pundsedlar instuckna i en tidning, som låg och väntade på honom.

Han läste hennes lapp om och om igen. Hade han verkligen berättat för henne om sina planer? Hela kvällen hade varit egendomlig på så sätt att ingenting hänt, men att han likväl hade en känsla av att något mycket viktigt inträffat. De hade inte ens älskat, bara sovit, och ändå kändes allt förändrat. Plötsligt fylld av energi ringde han upp Kuratorn och meddelade att han tänkte börja skriva igen. Han skulle planlägga en serie noveller om skuld och intighet, och ha det som uppvärmning inför sitt stora verk, STRAFF OCH FÖRLOSSNING. Sen la han på luren. Spelet har börjat, tänkte han. Jag ska lura dom.

Telefonen ringde. Det var Kuratorn. Han hade tydligen låtit alltför uppåt. Nu ville den göra honom osäker. Utan tvivel ville den leda honom till självmord.

– Jag är i den maniskt kreativa fasen, sa han. Efter det kommer jag att slå om och bli deprimerad och så håller det på i ett slags cykel. Jag är en dålig författare, men jag måste ge utlopp för mina inre kristillstånd. Samtidigt ska jag vara ödmjuk. Det bör varje konstnär vara. Ibland överväger jag självmord. Okay?

Han lade på luren.

Nu skulle den sortera honom bland de obalanserade och troligen låta honom vara ifred ett slag. Han skulle anses vara på väg utför.

Bra. Låt dem tro det!

Telefonen ringde igen. Patricia.

– Du, jag har nästan ordnat det där jobbet åt dig, meddelade hon. Kan du komma ner och prata med den gamle i morgon klockan två? Övertala honom! Hur mår du?

– Du är skön, sa han bara.

– Dito. Kan vi äta middag hemma hos mig i kväll?

– Med förtjusning!

– Då hämtar jag dig vid sextiden. Ha det bra så länge. Hon brydde sig verkligen om honom. Det kändes fantastiskt.

Nu ringde det på dörren. Den här dagen höll ett högt tempo. När han öppnade höll han på att slå dörren i huvudet på en ung kvinna, som stod därute söt och leende. Innan han hann tänka på något att säga, sa hon:

– God morgon.

Nu såg han att hon var en android.

– Mitt namn är Carol Baines. Jag är er nya sekreterare. Förbluffad tittade han på henne.

– Jaså, jag visste inte ens att jag hade någon gammal, men stig på, vad kan jag stå till tjänst med? Någon betalning kan jag tyvärr inte åstadkomma för jag har fått sparken från mitt arbete.

– Vad tråkigt, sa hon. Hon svepte förbi honom och luftdraget bevisade att hon var verklig. Nej jag har inte kommit för att diskutera min lön, ni måste skämta. Ni är troligen en mycket skämtsamt lagd person, Mr Fernström, så det är kanske synd att jag saknar sinne för humor.

– Jag skämtar aldrig. Jag är en seriös konstnär.

– Ah?

(Han måste hålla masken, ifall hon skickats hit av Kuratorn för att rapportera hans tillstånd.)

– Min nya roman, som jag bär som ett embryo inom mig, sa han, ska heta *Straff och förlossning*. Den handlar om en brottsling som av samhället döms att tillbringa en viss tid i ett arbetsläger. I kontakten med den friska naturen inser han sin egen värdelöshet, hans forna aggressivitet upplöses, han undergår religiösa kriser och dränker sig i slutet. En olycka, en tillfällighet? Ingen får veta svaret.

– Jaha, sa hon ointresserat.

– En kopp choklad?

– Tyvärr har jag inte tid. Jag har kommit hit för att informera er om ert nya uppdrag.

– Uppdrag? Brukar jag ha uppdrag?

– Alltid, Mr Fernström. Som ni är vår främste spion i Galaktiska Unionen har Rådet bestämt att ni är den ende som kan undersöka scientologirörelsen. Det är av central vikt för hela mänskligheten. Jag renskriver er rapport. Det är mitt arbete.

Hon vände sig mot dörren.

– Men nu måste jag gå. Jag ringer och hör när rapporten är färdig att renskriva. Tack för mig. Adjö.

Hon öppnade själv dörren och var borta.

Nu är det helt klart, tänkte han. De vill göra mig galen.

— — —

Efter det Thrakey hållit sitt tal samlades alla polismän till överläggningar (utanför det ordinarie programmet). De diskuterade gröna män.

I början, när bara en eller två av dem sett sådana, hade varken någon av de andra eller de själva trott

på dem. De hade gått till sektionspsykologen som avfärdat det som en stressorsakad hallucination. Den gamla vanliga förklaringen.

När fler och fler började se gröna män kunde det hela förklaras som masspsykos. Det var enkelt.

Men polismännen började efterhand betrakta de gröna männen som likvärdiga med de andra anomalierna och alltså som existerande fenomen. Det var inga hallucinationer, menade de mer och mer envist ju fler som såg dem. De såg ju alla samma sak. Det måste vara något objektivt.

Nu trodde inte Thrakey dem.

Ironiskt hade han begärt bevis. Bett dem framvisa en. Han skulle få det som han ville!

Så en överenskommelse träffades. Den som såg en grön man härnäst skulle ge allmänt larm. Tillsammans skulle de fånga in varelsen och föra den till basen. Givetvis fick inte Tarmac eller någon annan högre makt reda på detta. Det var en hemlig överenskommelse, ja ytterst hemlig.

Mrs Miller, som bodde i Washington från 1938 (det år hon flyttat dit från Alabama) till 1969 (då hon dog), vandrade en dag 1963, nedför femte avenyn. Det var sommar. En soldag. Hon snörpte på munnen

åt några tonåringar som lyssnade på en transistorradio som öste ut *From Me to You* (med, givetvis, The Beatles) med en halv watts effekt. Hon var på väg för att köpa ägg.

Plötsligt fick hon syn på mannen. Han var lång och han var naken och klart grön och han stod i ett gatuhörn och tycktes skriva upp bilnummer. Hon hörde det inte, men ibland sa han till sig själv:

– Det här är egentligen mycket intressant.

Mrs Miller började skrika men svimmade innan det blivit något av skriket.

Polisbilar dök upp. Först en som stannade och väntade, varpå ytterligare tio kom snabbt. Ett nät kastades över den gröne, och folk tittade förbluffat medan han släpades in i en bil. Vad var detta? En riv minoritet? Med sirenerna på körde bilarna sin väg. Då de kom in i smalare och tommare gator försvann de en efter en, liksom upplöstes i intet.

Sergeant Toyo Yokohama var förvånad över att den gröne mannen inte gjorde motstånd, men det var ju bra att de inte behövde söva honom med nålpistoler. Tillsammans begav de sig till Pluto 2715. Väl där tog de bilder av honom och förundrades över

hans lugn. Sen tog de ut honom och han var fortfarande fånge i nätet.

– Vem är du? frågade Toyo. Förstår du oss? Vi vill vara vänner. Samarbeta.

– Utskruta holkdolme perentax gal, svarade den gröna mannen och försvann. Nätet föll samman. De stod där med ett tomt nät och sina tomma scouters. Nå, de hade ju filmer och annat. Men när de fick dem framkallade visade de bara – ett tomt hopsjunket nät, en tom bil, en vanlig gata i Washington där en dam svimmade men inget annat ovanligt hände.

När Thrakey fick veta om det, lär han ha skrattat högt. Sektionspsykologen läxade då upp honom, och sa att bara männen inte provocerades ytterligare skulle säkert den där stresspsykosen läka ut.

Fast egentligen var Thrakey förvånad över männens beteende och försökte analysera det hela som en psykologisk anomali. Senare igen skrev han i sina anteckningsböcker: 'Kanske rummets logiska struktur också håller på att bryta samman.'

Lyckligtvis skulle de alla så småningom glömma det hela. Men det visste de inte nu.

Hon hade dukat ett bord prytt med två tända ljus.

Hennes våning var snyggare än hans, fast i sig själv en typisk Londonvåning. Hon hade förvandlat den. Hon hade fler böcker än han, en landskapsmålning på ena väggen i vardagsrummet, ingen plastgrammofon men i stället en liten radio som måste ha kostat en månadslön.

– Vad tycker du? undrade hon, som om hon var orolig för hur han skulle svara.

– Ljuvligt, sa han. Tjusigt. Jag menar det. Det är som ett hem.

– Vad glad jag är att du tycker det!

Han kände sig språkligt fumlig; när han skulle säga någonting hade han svårt att formulera vad han kände. Men efter deras middag som inkluderade saker han trott var omöjliga att få tag på i London, som räkcocktail och ett gott och starkt vin, började han känna sig mer obesvärad.

Han berättade om androiden Carol Baines. – Vad ska du göra åt det? undrade Patricia. Vilken egen-domlig episod, tillade hon. Riktigt absurd.

– Jag tror androiden skickades för att förvirra mig, oroa mig, störa min verklighetskontakt eller bara få mig att känna mig dum. Men vet du vad? Jag spelar med.

– Nej!

– Varför inte. Jag går till de här scientologerna, de har möten i en källare någonstans. Jag skriver en rapport och ger henne. Och gör den litet naiv och dum. Då kommer de att tro mig vara helt nerbruten.

– Är du säker på det?

– Hurså?

– De kanske genomskådar dig?

– Inte. De saknar tankeförmåga. En människa skulle genomskåda mig, men inte de här programmerade maskinerna.

– Förresten, tror du det finns spioninstallationer här?

– Det tror jag inte. Jag tror inte Framtiden bryr sig om oss alls. Jag tror London är ett helt slutet system med robotarna satta här som tillsyningsmän.

– Så de skulle vara de enda motståndarna?

– Härinne ja.

– Vet du, käraste?

– Nej, vad?

– Jag tror vi planerar en revolution, vi två.

– Det verkar ju så.

– Tjusigt.

– Mm. (En lång paus, medan de kysstes.)

– Innan jag mötte dig, sa John, var jag mycket långt nere. Jag var osäker på mig själv. Jag saknade initiativ. Jag grubblade mest. Nu är jag förändrad.

– Jag tror inte du var så nere som du säger. Du hade bara inget mål, ingenting att göra. Du... Jag såg dig ju. Du skilde dig från de andra. Jag har träffat många människor här och de flesta var mycket värre därän än du.

– Mina planer tar fasta på det. Vi måste bygga upp vårt självförtroende. Sluta leta i minnena. Ta fasta på vad vi kan göra nu. Komma ur den onda cirkeln!

– Kan vi vara säkra på att vi inte blir avlyssnade?

– Nej, men allt indikerar att våningarna är säkra i det avseendet. På offentliga platser finns det nog TV-kameror och dolda mikrofoner så de kan upptäcka folksamlingar, kontrollera att man ser allmänt

nedstämd ut, se till att vi inte är alltför vänliga mot varandra.

– Du har nog rätt. Och jag tror vi klarar av det.

– Jag är inte längre misstänksam för att du arbetar för en medborgare. Skam till sägandes var jag det först.

– Åh, det tänkte jag inte på, men det måste ha avskräckt dig en del. Men han är gammal. Jag sköter hans affärer. Han ligger mycket till sängs, där han läser listor och fakturor. Han hör dåligt också.

– Varför skickade de hit en sån åldring?

– Tja, varför skickade de hit dig?

– Jag vet inte. Inte säkert. Och varför dig?

Hon såg på honom, men tittade sen bort.

– Ja, varför? Jag vet inte heller. Du tycks ha bättre minne än jag.

– Tja, är de så bra? Var jag författare eller en polis som begick grova tjänstefel? Hette jag Ayr Dagure? Fast jag kan inte ha varit författare. Jag är för dålig.

– Jag har läst dina böcker, sa Patricia. De är inte så dåliga. Men en smula perversa, inte sant?

Hon log, hennes ögon var som kattögon, hennes näsborrar vidgades.

– Litet mer vin? sa han.

Deras glas berörde varandra lätt. De klingade ljust, som om någon andats på en triangel i en symfoniorkester. Sedan satte de ner glasen och föll i varandras armar. Han kysste henne våldsamt för första gången med en exploderande känsla av hunger. Hon bet i hans läpp, hans tunga berörde hennes vita tänder. – Vildkatt, viskade han i hennes öra.

– Du gör mig vild, viskade hon tillbaka. Tillsammans blåste de ut ljusen.

— — —

RAPPORT 1

Till George Tarmac, 2715, 25 april

Från Cornbleau/McArtrey, London-fältet 3200, 18 maj

Vi anlände för två dagar sedan och ankomsten var rutinmässigt oproblematiske. Fast vi inte är registrerade i den lokala administrationens folkbokföring tror jag inte det blir några problem. Våra ID är mycket övertygande och de räknar inte befolkningen här, förmodar vi. Ingen skulle vilja ta sig

hit frivilligt, och ingen kan ta sig ut – utom sådana som vi, och vi är ju okända för dem.

Folk här är mycket misstänksamma; de kan nog direkt märka på oss att vi är nya, så det kan ta litet tid att få kontakt med dem. De tror sig alla vara förbrytare och misstror alltså varandra. Vi har hittat två tomma närliggande lägenheter i periferin. Om dagen arbetar man eller sitter på Valfärdsbyrån och väntar. Så vi skulle dra till oss uppmärksamhet om vi var ute för ofta mitt på dagen. Men kvällarna är våra.

Såvitt vi vet inga anomalier hittills. Vi använder namnen Charles Brown och George Smith. Ja, det vet ju Ni som gav oss dem. Om något är en anomali här, så är det staden som helhet.

Men psykiskt sett är vi i god form. Det är verkligen ytterst spännande att vara här i det absoluta nuet. Det är ju här det verkligen händer, så att säga.

Vi rapporterar varje morgon. Rapporterna skickas till Er med entimmasintervall.

– Vi behöver en maskin till, sa Thrakey. En som accepterar min teori som logiskt möjlig. Men vi måste ha kvar Data-15 som en 'normal' variant att jämföra med. Jag har skrivit ut specifikationer. Dessutom vill jag ha kraschen i kambrium filmad. Från skeppets uppdykande tills... ja... en total undersökning av det.

– Vi kan använda 15 till att skriva ut programmet åt den nya maskinen, sa semantikerna. Det skyndar på det hela. Tar nog inte mer än en vecka; fast då behöver vi en uppsättning minnen från jorden, resten finns i lager.

Jesus, tänkte Tarmac. Universum håller på att kollapsa och de bara går på som maskiner. *Jag* behöver tabletter.

– Ni är galna, skrek Thrakey. Den behövs nu.

– Jag har redan skickat fem man till Kambrium, sa Tarmac. Deras data bör vara inne när som helst. Vi bryter ju numera alla normala regler för tidfart.

Utanför, långt utanför den skimrande hemisfär som kan kallas Londonfältet, rentav på en helt annan kontinent höll ett gäng ungdomar igång.

Detta var nästan bokstavligen sant, för medan de njöt sin feeling allihop, skakande sina lemmar och huvuden till de matematiskt precisa rytmerna från en Dodo-orgel vars psyke-komputerade harmoniföljder sände rysningar av vällust igenom dem (C-Am-Em-Fmaj-Fm-Amaj-E ://), kunde de betrakta sina idoler inuti en stor boll som hängde i luften, en 3D-glob. Idolerna sjöng inte. Man skulle kunna säga att de älskade, fast det skulle ha varit att överbetona det rent emotionella engagemanget i akten.

Come on baby chococho
Do you do
lo lo
Dansa ruba hitta bay
Pelt with you in plenny clay

Plötsligt stod två gröna män ibland dem och deras grönhet var mer chockerande här än deras nakenhet. Ingen förstod att spatserkäpparna var spatserkäppar. Inte här.

Den ene gröne mannen pekade på 3D-globen och sa:

– Ich finde das ganz schrecklich!

Den andre tittade också.

– Je ne sais pas, sa han. Il va très bien.

Runt dem upphörde dansen. Någon protesterade. – Jag skulle precis börja bli sänd på rytmen. Va' gäller det?

– Ugama ilva, sa den förste gröne mannen och försvann. Den andre nickade och försvann också.

Paret i globen (en projektion alltså) var färdiga och började sjunga. Detta hände i det absoluta nuet, i det expanderande universums fyrdimensionella gränsmarker.

Så småningom skulle gröna män synas på andra ställen, och en ny masspsykos uppstå i kulturen år 3200. Men detta var den första manifestationen.

— — —

Fem scouters väntade år 520 miljoner före Kristus, närmare bestämt den 19 mars. De väntade på en katastrof. Vidvinkelobjektiv avsåkte skyn kontinuer-

ligt. Radarskärmar roterade. Allt bandades och registrerades.

När som helst...

– Jag gillar inte det här, sa Mike Obole.

– Inte jag heller, sa Caye Santano. Men det gäller viktiga data.

– Vi vet allihop att det gäller viktiga data. Men... dessa... varelser... är folk... på något vis. Och de måste dö.

– Ett skepp fullt av dem.

Bip! sa ett instrument. Det hände.

Fem mil över jordens sterila yta flög något plötsligt nedåt med hög fart som ett rymdskepp på väg in för landning men med fel vinkel på banan.

– De är chockade, sa Caye. De har tid att räta upp sitt skepp och klara sig ut i en bana som går fri några hundra meter över marken, men de gör det inte. De är helt oförberedda.

Sista kilometern tycktes skeppet börja försöka bryta sig ur sin ödesdigra bana men det kunde det inte, för nu var det för sent. I ett nästan horisontellt plan slog det i marken och ett moln av sten och stoft slungades upp.

Det skingrades mycket långsamt.

Deras uppdrag var över. De fem vagnarna försvann ur det här nuet. Om tre dagar skulle Caye Santano komma förbi och upptäcka vraket.

Åter på basen sade Caye till Mike: – Det fanns gröna män på olycksplatsen när jag kom dit. Tror du de kan ligga bakom det hela?

Och på så vis förlöper universums utveckling att medan en del upplever skakande och ödesdigra händelser sover andra lugnt i fullkomlig ovetskap där-om.

När de vaknade på morgonen och fann sig tillsammans, älskade John och Patricia på nytt, fast inte med samma desperata hunger längre, snarare meditativt – i en kontemplation av varandras kroppar och väsen och sin gemensamma situation: för några dagar sedan främlingar, nu gränslöst intima.

Klockan var sex och ute sken solen.

Två timmar senare åt de frukost, och senare på dagen sammanträffade John med 'den gamle', hennes arbetsgivare. Intervjun förlöpte friktionsfritt och han fick jobbet. Gubben verkade något knarrig och oin-

tresserad, och John fick intrycket att Patricia drivit på honom.

– Så nu arbetar jag också för en riktig medborgare, sa han när de kom ut tillsammans, med ett lite bittert skratt.

– Men egentligen arbetar du för dig själv, och får betalt dessutom, menade Patricia. Inte utan skärpa i tonen.

– Ursäkta mina miljöneuroser, svarade John. Jag hoppas de går över efterhand.

Han var ju egentligen mycket lycklig.

Sedan körde hon honom till antikvariatet som inte låg så långt från den plats där de träffats första gången, och de skrattade båda när de mindes den egenomliga episoden. Var det verkligen hon som suttit i den där bilen? Hon var ju så annorlunda. Fast då hade han varit deprimerad och inte riktigt sig själv. Nu var han det. Och det förändrar väl hela ens världsbild.

Patricia lämnade honom där, och sedan han vädrat ut dammet tillbringade han eftermiddagen med att sortera böcker och inventera affärens lager. Det var en röra av deckare, några tummade sf-romaner, fack-

litteratur och allmän skönlitteratur. En ren guldgruva för det andligen döda London.

På kvällen kom Patricia.

– Är du ledig i kväll, undrade han.

– Nej, svarade hon. Tyvärr inte. Jag har en del att skriva rent. I morgon måste jag dessutom köra den gamle hit för han vill inspektera. Kan du vara litet neutral mot mig då? Han bör inte misstänka att vi älskar varandra, för då kan han bli sur, avundsjuk på vår ungdom... du förstår?

– Och sen?

– Sen är jag nog ledig.

– Vad ska jag ta mig till i kväll då? undrade han besviket. Nu vet jag, jag får ta med hem några böcker som inte är känslomässigt upphetsande, fysikläroböcker och sådant, och läsa dem.

– Det kan du kanske göra, sa Patricia, och verkade plötsligt mycket sorgsen.

– Vad är det fatt? undrade John.

– Åh, ingenting. Bara den här hemska situationen... som vi befinner oss i.

Det hade han glömt bort. Han hade inte tänkt på det.

Han hade agerat som om det här var en tillvaro man kunde tänkas leva i en längre tid, som om de kunde gifta sig här och få barn. När de i själva verket måste göra uppror.

Kunde han förvandla sin kärlek till aggressivitet? Ja, om han hade något att kämpa för, en gemensam tillvaro för dem båda någon annanstans, i framtiden, en vision... Så därför frågade han om hon ville vara hans en gång, när allt detta var över, och hon svarade ja. Han rafsade till sig en kasse böcker att ta med hem och liftade med henne till huset vid East Millford Road. Där skildes de motvilligt.

Ibland är saker och ting inte alls vad de verkar. (John Smith)

Ensam med böcker. Han hälsade på sin maskin. Den gjorde på inget sätt väsen av sig. Bara stod där. Vad gjorde den? Ingenting. Alltså kunde han lika gärna stänga av den.

Han försökte.

Prismorna slocknade, men ur frontpanelen fälldes det åter fram en bricka, som den här gången hade ingraverat med stora tryckbokstäver:

KAN JAG FÅ TILLBAKA DET DÄR GELÉHALLONET?

Han skrattade hysteriskt och satte igång den igen.

Sedan läste han böcker. Först plöjde han igenom en kort sf-roman av Brian Aldiss, *Vanguard From Alpha*, och lyckades på så vis fördriva en timme. Han tyckte boken var spännande, men när han läst ut

den trängde sig tankarna åter på. Han rotade i sin kasse. Bland annat hade han av en impuls fått med sig en röd och grön bok som hette *Mathematical Logic*, av någon vid namn Quine.

Han öppnade den missmodigt. – – – Två timmar senare var hans värld åter ställd på ända. Med ett slags raseri utbrast han ‘Vad är detta? Det här kan jag ju redan!’

Till en början var uttryckssättet i boken obekant för honom, men sedan han väl vant sig vid det, insåg han snabbt att detta var något han behärskade. Han hade inte vetat om det. Men det gjorde han. Ayr Dagure var ju en polis som begått tjänstefel. Inte kunde väl en sådan sitta inne med grundkunskaper i ens äldre avancerad logik.

När han ytterligare några timmar senare även plöjt igenom en bok om kvantmekanik och bland annat kunnat utföra en del korrigeringar i den allmänna teorin – började hans tankar rusa. Han tänkte på deras vandring i huset och på sin oförklarliga känsla att någonting hänt, fast han inte mindes någonting. Han beslöt sig för att göra om det hela. Det föreföll helt absurt att det skulle kunna finnas någon ledtråd här, men han kunde inte bara sitta stilla nu när hans

samtliga identiteter kollapsat. För om han inte var John Fernström och inte Ayr Dagure – vem var han då?

Iväg!

Utan ficklampa – – – ? Nej, batterierna hade laddat upp sig medan de legat. Han kunde ha på den några sekunder ibland när han tappade bort sig. Ingen längre tid däremot. Nåväl. Iväg!

Ännu senare, på första våningen:

Han trevade sig fram och försökte minnas hur de gått, men det var svårt. Olika mönster kolliderade. Helt plötsligt, när han vände runt ett hörn, fick han syn på den lysande fågeln. Den betedde sig skenbart hysteriskt och tycktes vilja flyga genom väggarna. Den var färggrann och exotisk men gjorde ett livlöst intryck. Dess beteende var mekaniskt, den visade inte prov på verklig fruktan eller förvirring. Men vem hade släppt lös en konstgjord fågel härinne? När den såg honom flög den emot honom, tydligen betingad att bete sig som om den var tam. Den satte sig på hans axel.

Han trevade sig vidare.

Plötsligt var han någon annanstans – och detta var en plats där gräsmattorna var av plast och träden

också. Fågeln flög skrikande sin väg. Han såg den skimrande hemisfären. Minnesflödet vällde fram, men det var mindre plågsamt den här gången. Som om han höll på att bli van.

Han kände sig dum.

De hade gått in igen, båda två, och glömt alltihop. Tydligt berodde minnesförlusten på något i fältet. Dagar hade gått åt till att slösa med tiden.

– Det är absurt, sa han högt till sig själv. Det får inte hända igen.

Gräset under hans händer var en parodi på riktigt gräs. Han kunde jämföra nu, för i London fanns det kopior av autentiska gräsmattor. Det här syntetiska gräset var mjukt, hade en doft som erinrade om gräs men som var för parfymerad (bland annat med afrodisiaka), artificiell. Död. Omänsklig. Detta var vad han kämpat mot, och när det upptäckts hade han hamnat i London. Han tittade hatiskt på de höga plastträden omkring sig. De hade all energi och alla resurser, och detta var vad de använde dem till.

Åter betraktade han London, det väldiga energifält som inneslöt repliken av den uråldriga staden, fast selektivt, släppte in och ut luft, solljus och månsken, men inte synen av ett rymdskepp, en bärfarkost som

transporterade folk till en annan kontinent eller en bild av det omgivande landskapet.

Och han hade gjort det möjligt! Han hade inte uppfunnit tidkameran, det hade Schyler. Denne torde förresten också finnas inne i fängelset nu, fast John visste inte vad han hette därinne.

Johns uppfinning hade bestått i att han arbetat ut teorin för modulation. Och han hade gjort det med en vision – en vision av en jord som levde på nytt.

Att modulera var att skapa. Visserligen bara bilder, men solida, påtagliga bilder. Bilder man kunde leva bland, studera, lära av.

Ett ingående studium av återskapade lejon skulle kunna göra det möjligt att med genetiska metoder återfå det verkliga lejonet igen. År 3200 kunde man skapa liv. Men man använde sina talanger till att tillverka androider, artificiella människor med biologiska kroppar som styrdes av inbyggda elektroniska reglerkretsar.

Hur hade det kommit sig att han, uppväxt i en syntetisk värld, en värld full av blommor som doftade parfym, med syntetparker i stället för skogar, och ett stort Zoo i Afrika där robotlejon lekte mekaniskt så långt deras 'hjärnor' tillät det, att han som växt upp i

en sådan värld hade kommit att längta efter riktigt gräs, riktiga blommor, riktiga djur... ?

Nej, han hade inte kommit att göra det. Han hade helt enkelt alltid gjort det.

Men han hade varit naiv. Det såg han nu.

Kunde han sluta vara det? Han kunde försöka.

Nu måste han gå in på nytt, förr eller senare. Och då skulle han glömma. Han ville det inte, men det var därinne han måste göra något. Utanför fängelset var han faktiskt maktlös.

Och Patricia fanns därinne...

En tanke – hade han papper och penna? Ja, en almanacka och en blyertsstump från affären. (Sådana objekt var alltså tillverkade utanför London, annars skulle de försvunnit när han steg ur. Liksom hans kläder, som också måste vara tillverkade av autentiska material.)

Han tänkte. Sedan skrev han:

Du heter John Fernström.

Det finns en 'väg' ut ur staden på första våningen i huset.

Där återfår du dina minnen.

Gå tillbaks dit och ta med en rejäl anteckningsbok och andra

som du litar på. 'Vägen' beror tydligen på en anomali i fältet. Du är expert på teoretisk fysik. Du har just varit ute i Framtiden, men det minns du inte nu.

Lycka till! John F.

Fåglarna hade förnummit hans närvaro och samlats runt honom som om de ville han skulle kasta gammalt bröd åt dem. Fast de kunde ju inte äta det ens om han hade haft något. De kvittrade, sjöng och tittrade på honom.

Satt nästan i ring runt honom.

Vad ville de?

Han kunde inte göra någonting för dem.

Han insåg att gräset under honom, det syntetiska, egentligen hade samma doft som gräset i London fast det senare inte innehöll något afrodisiakum. Det måste vara de rent beröringsmässiga sensationerna som gjorde att gräset i London kändes så annorlunda även till doften. Olika sinnen påverkar varandra. Den tredimensionella repliken av London hade givetvis ingen doft. Färg och soliditet hade den, men

doft kunde den inte ha. Då skulle man ju behövt andas in den. Och blivit överklig själv till sist.

De hade alltså sprutat parfym även därinne. Många andra smärre objekt, möbler till exempel, kanske även dammet, var säkert producerade i Framtidens autoverkstäder.

Det fanns kanske dolda sådana anläggningar i Whitehall eller på annan ort där maten tillverkades, och kanske annat också.

Han skakade på huvudet. Han gick till den plats där han nu visste att han skulle försvinna och stod plötsligt i korridoren, förvånad över att fågeln på hans skuldra plötsligt var borta. Kusliga verklighetsomstörningar tycktes dominera hans vardag. I handen höll han en lapp, som han kastade, men sedan undrade över och tog upp igen.

Han läste:

Du heter John Fernström... ..

... Lycka till! John F.

Det var ju hans handstil. Utan tvivel. Fastän budskapet verkade skrivet av någon som var honom helt

överlägsen. Det fick honom att känna sig... mindre värd... olustig. Kunde han lita...?

Han tog sig tillbaka till hisschaktet efter åtskilliga misslyckade försök att hitta rätt i irrgångarna och åkte upp till sig med huvudet fullt av det märkliga budskap han så plötsligt och oförklarligt erhållit.

Nästa dag satte han en skylt i fönstret till antikvariatet:

TYCKER DU LIVET ÄR TRIST?
HÄR FINNS MASSOR AV
SPÄNNANDE LÄSNING
FÖR ALLA SMAKRIKTNINGAR.
PRISER FRÅN TVÅ SHILLING.
VI KÖPER OCKSÅ!
VI SÄLJER OCKSÅ MERA AMBITIÖS
LITTERATUR.

Och på dörren satte han en lapp:

VI ÖPPNAR I MORGON

Solen var då på nedgående bortom hustaken, förvandlade byggnaderna till siluetter, fick dem att se ut som kulisser, tvådimensionella målningar på kartong och papper, överkliga.

15

PROGRAMMET sammanträdde. Detta hände i Framtiden, det vill säga i världen utanför Londonfältet år 3200. Det var ett rutinmöte i enlighet med de slumpprogram som ett datasystem räknade ut, samtidigt som det gjorde smärre justeringar efter personliga önskemål. Ibland har man ju sådana. Man har kanske viktiga affärer på gång, en androidflicka i sängen, och är betydelsefull nog att kunna ändra rutiner. Datasystemet visste vilka som var så betydelsefulla. Det hade prioriteringsinstruktioner, skulle man kunna säga. Dessa instruktioner varierade förstås från tid till tid.

Informationer fick man via sin almanack, som nu-förtiden var en tunn elastisk bit bakad plast man kunde ha i fickan. Den innehöll mikrokretsar och en elektrostatisk mikrofon/högtalare. Via en sändare var den kopplad till en databank och kunde alltså

användas som terminal, väckarklocka, anteckningsblock m.m. Man kunde få den med kvinnlig röst och en lätt parfym eller med en älskares fotografi i 3D inbakat. En almanack var individuellt anpassad till sin ägares röstkaraktär och vägrade tjäna någon annan.

PROGRAMMET var samtidens Centrala Instans för Resursfördelning, det vill säga energidistribution, vilket innebar att det var dess egentliga härskare. Det fanns också en formellt utsedd och demokratisk världsregering med säte i Novo-Belgium, en provins inom sektorn Germanien. Den var de facto en instans som handhade beslut som redan direkt eller indirekt fattats inom PROGRAMMET, och den följde obetingat (om än ibland efter vissa långvariga och skenbart demokratiska diskussioner) dess rekommendationer. PROGRAMMET styrde ex officio och just därför desto effektivare. Det kunde till exempel inte ställas till ansvar.

PROGRAMMET (förkortat PROG) sammanträdde oftast i Computoplex, den dolda underjordiska installation som rymde världens centrala dataanläggning. Den bestod i en sexton våningars anläggning där varje våning var fem kvadratmil. Grundenhet i

anläggningen var en liten mikrokrets om en kvadratmillimeter, som rymde 10^{5000} informationsbitar. Det var en gammal anläggning. En ny som i stället använde polariserade fält som minnesbankar var under konstruktion och skulle snart tas i bruk. Om man tar den äldre Computoplexanläggningen som en enhet, skulle den nya anläggningen initialt få en kapacitet på 10^{90000} enheter.

– Vi kommer att kunna beräkna pi med en exakthet som ingen tidigare drömt om, sa prograd Ilye Berenmann. Det var hans sätt att skämta.

Dessa magnituder har meddelats här för att de var en betydelsefull del av den tidens kultur, som alla andra magnituder.

Bara ordet 'magnitud' var ett nyckelord i denna kultur.

Ett annat var 'energi'.

Energi är makt. Energi mäts inte bara i erg. Det är en politisk faktor dessutom. PROG, som bestod av 13 medlemmar med titeln prograd, distribuerade energin, eller rättare: drog upp riktlinjerna härför. Man kunde således rekommendera att den eller den sektorn skulle få en minskning av sitt totala tillskott.

Man behärskade världen.

Man sa vad som fick göras.

Man sa vad som inte borde göras.

Om någon inte lydde, skars hans energitillförsel ner. Men givetvis lydde alla, för att sakna energi i denna värld var detsamma som att vara döende. Energi omvandlades till föda, den fick nästan jorden att rotera, den hade rensat atmosfären från 80 % av tidigare luftföroreningar, den fick de syntetiska gräsmattorna att växa och leva, värmdde husen, höll underhållningsindustrins monotona produktion konstant.

Ändå var PROG inte på något vis offentligen omtalad som världens härskare. Att anklaga det för något sådant skulle medföra ombetingning eller, om man envisades eller hade protesterat med skärpa, en rättegång, varefter syndaren sändes till London efter en simulerad avrättningsscen som symboliserade behovet av andlig pånyttfödelse.

Det är förvånansvärt att det funnits någon opposition. Och att den varit så stor.

Men nu var den pacificerad, undanstoppad.

I London.

PROGs möteslokaler under själva Computoplex erbjöd all tänkbar komfort. Androider serverade

drinkar. Det var svalt. Plastfiskar simmade i riktigt vatten bland plastvegetation i ett i väggen infattat akvarium, som en rörlig målning. Det var deras privata lilla paradiset.

Utsträckta på divaner låg ledamöterna och förberedde små anföranden till sitt försvar eller som ett led i sin interna kamp om makten. Det fanns en inofficiell hierarki inom gruppen. Ilye Berenmann var ledaren nu. Han talade aldrig. Han dikterade.

– Jag har haft problem med tredje regionen – Chile-Brasilien – sa Eric McLyre och bröt djärvt tystnaden. Den har utvecklat en serie proteströrelser de senaste månaderna, som jag tidigare underrättat om. Nåväl, dessa är det inget problem att få bukt med, men jag börjar misstänka att det finns en grupp som ligger bakom dem och som är den dolda egentliga drivkraften bakom fasaden, så att säga.

– Protest? Hur då?

– Tja... låt mig citera några slogans: ENERGIN TILL FOLKET, är en. VEM DISTRIBUTUERAR – OCH TILL VILKA? en annan. VI BÖR ALLA ÄGA VÄRLDEN GEMENSAMT är ett annat alternativ.

– Så oförskämt! utbrast James Donor. Så absurt! Förstår de inte sitt eget bästa? Resurser bör lämpligen förvaltas av en elit.

– Det vet vi alla, dikterade Berenmann. Du är en kompetent man. Om du vill kan vi sätta igång ett team. Specialister. Eftersom du inte klarar av det, måste det vara en formidabel motståndare.

– Jag tackar, sa McLyre. Fem CI-män räcker.

– Ibland är det besvärligt att vi inte kontrollerar CI-styrkorna individuellt, sade Donor.

– Vi gör det som grupp, sa Berenmann. Maktbalans. Det är komputerat som den rent vetenskapligt bästa lösningen.

– Naturligtvis. Jag hade fel. Jag omprogrammerar mig. Förlåt mig. (Nu var Donor i onåd. Han skulle bli tvungen att kompensera det genom att göra en osedvanligt effektiv insats på något område – som bevisade hans lojalitet mot gruppen. Kanske måste han riskera livet innan detta glömdes.)

– Vi säger åtta CI-män, sa Berenmann. Oppositionen är tydligen stor och välorganiserad. Vi får inte låta dem infiltrera längre upp. Det innebär att vi måste vara på vakt inom samtliga sektioner. Jag föreslår vid närmare eftertanke tre CI-män per sektor,

som rapporterar till PROG direkt. Det betyder att vi får mötas litet oftare tills det här är ur världen. Eller hur?

Alla nickade. Berenmanns position fordrade det, och även hans kompetens. Att han var den främste bland dem innebar inte att han förfogade över några personliga styrkor; även han måste gå genom PROG via en majoritet vunnen för hans idé. Denna majoritet borde vara så absolut att den egentligen omfattade alla tretton. Men: om sju stödde en viss plan, stöddes den också av de resterande. Det var säkrast för dem. Så skedde även nu.

För närvarande tog Berenmann initiativen och det var lika självklart som att han en dag skulle efterträdas.

– Ska vi kalla dem nu? sa McLyre.

– Det finns, sa prograd Axel Prior, en liten bagatell jag vill dryfta först. Det är det faktum att det i min sektion, främst i Britannien, cirkulerar rykten om något slags övernaturliga fenomen. Jag är oroad av det, för det tyder på en latent masshysteri, som kunde ta destruktiva former om någon kanaliserade den. Pratet går så här bland befolkningen: man ser gröna män, nakna och försedda med ett slags käpp som

förr användes som stöd av äldre män vid gång och även som statussymbol. Jag har skickat ut motrykten och låtit mina agenter skratta ut dem som berättat historierna, men utan positivt resultat. Det tyder på att masshysterin redan stabiliserat sig på bortre sidan av 0,5-gränsen. De som berättar historierna är respektabla människor med vita samveten (samvete var numera något som fördes på data) och normalt pålitliga. Tror ni McLyres grupp kan ligga bakom det här? I så fall har den redan utsträckt sitt arbetsfält.

– Det finns inga gröna-män-rykten i min sektion, genmälde McLyre. Vad för syfte skulle sådana kunna tjäna?

– Att underminera normalmänniskans förtroende för det rationella samhället. Men det är bara en hypotes.

Berenmann skrattade.

– Är du allvarlig, prograd Prior?

– Givetvis. Jag skulle inte vilja se PROG som ett forum för dåliga skämt.

– Prograd Prior, jag föreslår att du kontaktar Medicinska Centralförvaltningen i Bruzzl. Det finns säkert en hel del doktorander där som behöver något

att utforska för att bevisa sin forskarkompetens. Varför inte låta dem undersöka det här åt dig och låta din lokala personal ha hand om viktigare saker?

– Ni anser alltså inte att detta fenomen har några som helst latent politiska implikationer? frågade Prior, tämligen skarpt.

– Nej, för att säga som jag tycker. Vi har haft tefats-epidemier och myter om snömän även i dagens helt elektrifierade Tibet, så varför då inte också gröna män? Men det var riktigt att informera oss. Jag menar bara att en psyko-medicinsk expertgrupp kan få hand om fenomenet tills vidare, hellre än en CI-grupp. Om fenomenet skulle få politisk betydelse, vilket jag tvivlar på, kommer vi att behöva sådan psyko-medicinsk information. Inte sant?

– Formulerat så, instämmer jag, sa Prior stelt. Jag följer givetvis ett gott råd.

– Låt oss kalla våra CI-män nu.

Samtliga tog fram sina almanackor och gav den hemliga kod som absurt nog löd: Schmetterling är en fjärl, käraste, Y är noll och 678 betyder ett.

Det var utan tvivel en mycket absurd fras. Alla uttalade den allvarligt. Inbyggda radiosändare vidarebefordrade budskapet till Computoplex som analyse-

rade rösternas fonogram och beslöt att godkänna orden. Det medförde i sin tur att den ringde upp månen efter att via almanackorna ha frågat med tretton olika feminina röster: 'Hur många?'

– Tja, hur blir det nu, sa Berenmann. Åtta till McLyre och tre till varje sektor... Fyrtiofyra inte sant?

– Fyrtiofyra, sa alla högt.

Månen var militärbas, laboratorium av enorma dimensioner, observatorium och sjukhus (sanatorium). Ett av sanatorierna var ett kamouflage. Därinne låg hundratals effektiva CI-män med olika symptom på svåra sjukdomar. Samtalet nådde dem personligen på reserverade våglängder, förvrängt av en scrambler så att endast den som hade rätt utrustning kunde emotta originalbudskapet. Deras hjärnor innehöll rätt utrustning, ty de var alla androider. Det vill säga, fyrtiofyra av dem fick ett budskap att tillfriskna varpå febern raskt började gå ner, deras hy miste sin blekhet och reumatismen släppte greppet om dem. Läkarna, också androider, konstaterade att de kunde lämna sanatoriet nästa dag, jordtid. Det gjorde de också. Det bör poängteras att dessa androider var perfekta. Inget kunde skilja dem från en människa,

inte ens röntgen. De kunde inte korrumpas. Computoplex styrde dem. Endast PROG visste om deras existens.

De gick som människor och de talade och betedde sig som människor.

Under en halvtimme sökte de förgäves vägen ut ur staden men sedan stod de i skogen igen, och John vacklade, men föll inte längre under trycket av minnesfloden. Han kunde nu märka att också Patricia upplevde en negativ effekt, och de höll om varandra tills det stabiliserat sig.

– Vad minns du? undrade han.

– Ingenting, sa hon. Mitt huvud bara snurrade till. Tror du minnesförlusten kan vara permanent för en del?

– Jag vet inte, svarade han. Det förefaller inte troligt. Du kanske får en chock som bidrar till att inte släppa fram minnena...

Hon tänkte på det.

– Kanske det. Jag vet inte. Jag kan inte känna något, så det kan inte avgöras. Vi får vänta och se. Jag

minns i alla fall vårt första besök härute. Det är bara de tidigare minnena som är borta.

– Min kära, viskade John. Det kommer att bli bra. Det känner jag på mig.

GRUPPEN möttes.

– Fyrtioalet androider är på väg till jorden. CI-typen. Det värsta slaget. Kan inte skiljas från människor.

– Hur vet man detta?

– Kontaktman 5 har meddelat det. PROG misstänker vår existens.

– Så de tänker krossa oss.

– Infiltrera och ta reda på vilka vi verkligen är.

– Och därefter krossa oss.

– Givetvis.

– En farlig situation.

– Det är vi nog alla medvetna om.

– Kanske kunde vi helt enkelt skapa en ny frontorganisation och låta dem infiltrera den.

– Hittills länkar oss ingenting till de olika proteströrelserna.

– Nej, men det är troligt att de har börjat genomskåda sammanhangen. Förr eller senare hittar

de fram till oss. Men det kommer att ge oss värdefull tid om vi följer ditt förslag.

– Då måste vi lägga ut ledtrådar.

– För att leda dem till ‘oss’, ja.

– Hur ska vi organisera det? Minst en av oss måste vara med i den nya fronten. Sedan behöver vi ett antal frivilliga – om möjligt de bästa i våra underavdelningar. De måste vara mycket skickliga. Vi måste också lära dem vår taktik, eftersom de ska spela vår roll ett slag.

– Vi har undvikit det hittills.

– Men detta är en kris.

– Och anta att PROG krossar dessa ‘oss’, som i själva verket inte är primärgruppen utan bara den lockfågel som vi placerat ut. Det skulle vara fatalt. De skulle tro sig ha tillintetgjort oss, när vi satt säkra och verksamma – på annan ort. Fatalt för dem.

– Vår taktik måste bytas ändå, så vi kan lika gärna lämna ut den gamla.

– Någon frivillig?

Tystnad.

– Jag.

– Då säger vi *Ave atque vale* tills det här är över.

– Nåja, vi måste samplanera hela operationen. Fast jag måste vara okunnig om er nya taktik. I alla fall vet jag vilka rekryter jag ska försöka få.

– Vi har ont om tid.

– Det är klart till i morgon.

– I natt kan vi räkna med att androiderna är hos PROG. Sedan kommer de.

– Jag och mina medhjälpare i den nya gruppen får inte vara medvetna om vår roll. Vi måste omkonditioneras så att vi tror att vi är GRUPPEN.

– Försök bli klar i natt, så kan vi göra det då. Ni kan ta över våra lokaler och vår verksamhet här. Vi andra går under jorden. Inga kontakter upprätthålls oss emellan. Vi finns inte längre.

– Nej givetvis inte. I natt. Jag försöker. Det innebär att vi möts enligt... Vilken ort?

– Enligt slumpprogrammet ort 56-7-85-89-00-01.

– Memorerat.

– Du kommer att bli vår Hjalte nummer ett efter det här.

– Säg inte för mycket.

– Alltså: plan BETA måste utföras redan nu.

— — —

PROG möttes för att instruera sina androider. Egen-
domligt nog kände sig Berenmann illamående och
lämnade dem vid upprepade tillfällen för att gå ut i
tvättrummet. När han sista gången kom tillbaka kän-
de han sig bättre och man blev äntligen färdig med
arbetet.

CI-männen gavs koder så att de kunde skicka in
rapporter till kodade mottagningsstationer som an-
vände en ny typ av scrambling för varje meddelande.
Ingen utom de avsedda mottagarna kunde dechiffre-
ra det som fanns i etern. Inte med en kontinuerligt
variabel distordering av det sända. Man gjorde så här
eftersom man räknade med att den opposition man
stött på skulle kunna bevaka etern. CI-männen ma-
tades med information, försågs med identiteter och
ID-kort. Några hade då de lämnade sanatoriet på
Månen givits ett latinamerikanskt utseende som
charmat ett par turistande rika damer under färden
till jorden till den grad att de gjort sig löjliga. De
skulle bara vetat att 60 % av alla ombord på skeppet
varit androider, däribland de charmerande unga
männen. Ingen visste att androider kunde vara så

välgjorda. Mänskligheten hölls i ett tillstånd av kol-
lektiv naivitet.

Gruppens medlemmar visade upp mycket olika ut-
seenden. En av dem var rödlätt som en arketypisk ir-
ländare. Det hade förekommit vissa genetiska utby-
ten mellan kontinenterna, men processen hade tagit
tid på grund av fördomar och politiska motsättning-
ar. Ännu varierade befolkningen mellan olika konti-
nenter även om föräldrar i Chile kunde få ett barn
med rött hår. Alla förväntade sig att androider skulle
stämma överens med diverse förutfattade meningar
om hur normalmänniskan ser ut. Följaktligen ingick
det i maskeringen att inte vara exceptionellt normal.

A andra sidan fick en android inte se så exotisk ut
att han väckte uppseende av den anledningen. Han
måste vara rimligt men inte iögonfallande normal.

Det skulle varit svårt för en människa att spela
android, men det var lätt för androiderna att spela
människor.

Och så lämnade CI-männen Computoplex. De
flög, for i skyjet eller hydrotåg och körde bil. Hade
det funnits ångbåtar i detta tidsskede hade säkert en
av dem färdats med en sådan.

Nästa dag ringde det på John Fernströms telefon:

– Detta är Carol Bames, er sekreterare. Rådet väntar på er rapport.

Han hade glömt det förbaskade...

Det fanns viktigare saker att göra.

–... viktigt... främste galaktiske spion... livsviktig information... brådskar...

Hon var verkligen en android.

– Rapporten är klar i morgon, sa han. Räcker det?

Sedan la han på.

Han tittade i sin tunna morgontidning (nu hade han råd att prenumerera). Där fanns en intressant liten annons:

VILL DU BLI FRI?

Vill du lära den teknik som möjliggör fullkomlig kontroll av kroppen? Vill du veta hur du levde innan du föddes?

Han skrev en förklarande lapp till Patricia ifall hon skulle komma förbi. Sen gick han ut. Galaktisk spion, tänkte han. Och fnös. Jag är glad om jag kan göra en insats för den här världen, tänkte han. Galaxerna får sköta sina affärer själva. De drev med honom och han måste spela med. Alltså blev han irriterad.

Huset ingav honom samma egendomliga känsla som alltid när han gick ut. Egendomliga förnimmelser av något som låg i luften. Han kom att tänka på Patricias impuls att de borde undersöka det. Den hade varit fruktbar. Varför hade han inte gjort det tidigare...?

Han gick till den i annonsen givna adressen och kom fram på trettio minuter. Det var en källare med affischer där vitskägga inän inte olika metafysiska jultomtar pekade på en som om de ville säga 'Lyd oss, annars blir du aldrig fri!'

Därinne fanns ett bord, nej tre bord, i olika delar av lokalen. På dem låg travar av broschyrer, pamfletter, böcker och tidningar.

Det fanns ingen där, så John gick till ett av borden och tog en broschyr. Den lovade honom i diffusa ordalag evigt liv, ja faktiskt var han egentligen redan odödlig, för det fanns något slags ande i honom som var det. Han var fången i sin materiella kropp, universum var ute efter hans skalp och han måste få reda på sanningen så att han kunde ge tillbaka och samtidigt bli fri, harmonisk och frisk. Detta blev möjligt genom att ta de kurser som erbjöds. Om han fann de abstrakta målen för överväldigande skulle kurserna till att börja med också bota alla psykosomatiska sjukdomar, och tydligen var nästan alla sjukdomar psykosomatiska. Han noterade att vissa kurser fordrade att man var enormt rik och kunde åka till Schweiz. Något som för varje innevånare i London var en omöjlighet.

– Får jag ställa en fråga?

En man stod tätt bredvid honom.

Han hade smugit sig på. John gillade honom inte. Han var av ungefär samma kroppslängd som John, blond, hade simmig men ändå envis blick.

– Ja, sa John. Varsågod!

– Vill ni ta ett test? Det är ett test som testar ens lämplighet för ytterligare kurser och tester.

John fann hans sätt att uttrycka sig på frånstötande. Han undrade om det var en android eller en riktig människa. Det var omöjligt att säga. Androiderna i London var lätta att känna igen, men han visste att i Framtiden – nej han måste inse att det var inte framtiden därute utan helt enkelt bara nuet – kunde de göra perfekta androider. Så varför inte ha några här, som en extra försiktighetsåtgärd? Han måste komma ihåg det och vara försiktig själv.

Han genomgick testet.

Frågorna var ledande och dumma. Han besvarade dem så obegåvat han förmådde, arg på hela farsen. Samtidigt misstänkte han att de här människorna stod i maskopi med myndigheterna, så han kunde inte vara så ohämmad som han skulle ha velat.

Det tog en kvart. Sedan fick han en intervju med en auditor, ett slags egendomlig blandning av terapeut och halvgud.

Denne tittade kyligt på John.

– Förr bar jag glasögon, sa han. Nu gör jag det inte. Scientology frigjorde mig. Den kan befria dig också.

– Jag bär inte glasögon, svarade John. Jag har haft ett plåster på näsan, men det har jag tagit av.

– Berätta om dig själv. Hur känns det när du går ute på en gata?

– Jag känner mig iakttagen, sa John. Faktiskt är det därför jag kom hit. Folk tittar på mig fast jag inte vill att de ska göra det. Och jag vågar inte be dem att se åt ett annat håll. Jag är nämligen blyg. Hämmad.

Mannen nickade. Givetvis.

– Jag är nervös och ofta extremt deprimerad. Jag tror inte jag har några icke aktualiserade förmågor, men om ni säger att jag har det kommer jag att tro er, för det ingår i min symtombild att lyda andra människor blint oavsett deras kompetens. Mitt intellekt känns ibland som en kedjad örn, särskilt när jag haft ett anfall av kvinnoskräck, som jag ofta har...

– Vår kurs reder ut det där, sa mannen och försökte utan framgång verka medkännande.

– Jag har psykosomatiska besvär också, sa John. Bihålorna svullnar alltid om våren när syrenerna blommar, och jag lider av sjuklig svettning, troligen även angina pectoris och reumatism.

Han kan inte gå på det svamlet, tänkte John. Så dum kan han inte vara.

– Allt det här är... typiskt, sa auditorn. Det visar tydligt ditt behov av minst fem olika kurser. Efter

det kommer alla problem att vara över, din thetan är då fri att lämna kroppen, du kommer att kunna läsa tankar och med ännu några kurser kommer du att kunna återvända till Guldåldern före... Men det kan jag inte säga nu. Du skulle ändå inte tro det. Det skulle verka destruktivt – man måste ta det försiktigt... Och nu behöver du mest av allt uppmuntran. Få veta att du är *någon*! Jag ger nu ett exempel. När jag nu ropar åt dig, måste du varje gång svara klart och tydligt *Jag är någon. Jag är begåvad*.

John nickade.

– Din idiot, din nolla, ditt svin, skrek mannen, plötsligt röd i ansiktet som om han gav utlopp för personliga aggressioner.

– Jag är någon. Jag är riktigt trevlig, sa John.

Auditorn torkade svetten ur pannan.

– Det där stämde nästan, sa han, men du klarade inte riktigt av det. Du skulle ha lytt och sagt *Jag är någon. Jag är begåvad* i stället för *Jag är riktigt trevlig*.

– Men det är ju sant, sa John.

Mannen stirrade på honom.

– Det tror du väl ändå inte? sa han.

– Jodå, svarade John. Och vill du veta mer? Jag är inte den jag utger mig för. Jag är egentligen en agent från Galaktiska Underrättelsetjänsten hitsänd för att spionera på er organisation, som antas vara ett hot mot den Gigantiska Galaktiska Civilisation som står bakom mig och som backar upp mig. Och vet du en annan sak? Världen är bara en illusion. Jag är det enda som existerar. God natt!

Ingen försökte hejda honom då han steg ut i den svala natten, tog en nypa frisk luft och gick till sin affär där han stannade i fem timmar och efter en intensiv kamp med sitt intellekt lyckades bevisa Fermats sats.

Det börjar komma tillbaka, tänkte han.

— — —

Det kändes egendomligt och uppskakande att läsa paret Cornbleau-McArtreys rapporter, skrivna och inlästa en gång om dygnet, varje timme. George Tarmac tog några piller till. Rapporterna var inte särskilt informativa heller. I den andra fick han veta att gröna män varit synliga i London, på en gata och på en biograf. Inga andra anomalier. De höll på att

prata in sig på pubarna. Också en semester i apokalypsens skugga, tänkte Tarmac och gick för att se vad Thrakey höll på med.

Thrakey hade haft en session med Data-15 och höll en serie blad med komplicerade kurvor i händerna.

– Det är mycket svårt att formulera frågor åt den här maskinen i det här ämnet, sa han när Tarmae kom in, men den kan i alla fall räkna. Kom och se här!

– Observera de här tätare områdena, jag tror de är viktiga. De visar hur anomalierna ackumuleras i vissa delar av tiden. Och se på tidsfaktorn. De är som fält som sprider sig med tiden, det vill säga med tiden av en högre ordning, metatiden, den som händelserna är arrangerade i. För det är så här. Genom vår historia, tagen som ett helt, har de här incidenterna hittills förekommit några månader. Innan dess fanns de inte. Så vi kan nu säga att det är fem månader sedan främlingen i Königsberg dök upp, år 1782. Det hela blir absurt utan tidsbegrepp. Tid mäts genom att man tar vissa händelser som upprepas som enhet och räknar dem. Vårt enda sätt att mäta metatiden är att räkna anomalierna. Tänk dig tiden som ett fält av händelser i följd, ett fyrdimensionellt

moln. Sedan rör sig detta moln i en annan riktning, en femte dimension. Nå, ju längre denna förflyttning sker, desto fler blir anomalierna. De förekommer fortfarande i anslutning till de markerade områdena, 1782 är ett sådant år, men de ökar.

– Om du ger mig senaste nytt är jag nöjd, sa Tarmac. De allmänna begreppen har du förklarat femtio gånger. Minst.

– Har jag? sa Thrakey oskuldsfullt. Men eftersom vi mest trafikerar tiden från och med 600 före Kristus har vi märkt flest anomalier där. Men en induktion på det här materialet visar att de värsta områdena ligger längre tillbaka. Enligt våra data avtar anomaliernas frekvens ju närmare vår egen tid vi kommer. 1782 är den sista stora sprickan i tiden; det ser i alla fall så ut här. Där finns mängder av astronomiska absurditeter. Sedan avtar det allteftersom vi går framåt. Från mina kalkyler följer att det expanderande nuet, 3200, är helt fritt från anomalier.

– Bah, sa Tarmac. Där finns gröna män.

– Struntprat! Jag bortser från patologiska fenomen för de faller utom ramen för min teori. Kalkylerna visar – hör på nu – att allteftersom isolerade punkter blir punktmängder, det vill säga hela fält av nya

händelser, så kommer fälten av anomalier att bre ut sig. De kryper också uppåt i tiden. Det är en teoretisk triumf för mitt system att jag bevisat att när det expanderande, eller som vi också säger, det absoluta nuet, även det innehåller anomalier, kommer de båda universa att ha sammansmält nästan fullständigt. Om de nuvarande tendenserna håller i sig sker det om tre veckor.

En paus.

– Jag har gjort någonting oauktoriserat, Tarmac. Jag har sänt en man med instrument till år 5 miljarder före Kristus. Bara för att titta på rödförskjutningen. Det fanns nästan ingen. Och 11 miljarder år tidigare började den slå över i blått.

– Och vi är hjälplösa?

– Om vi kan få reda på varför detta händer behöver vi inte vara det. Men den frågan kan jag inte tackla förrän jag har en ny maskin.

– Jag ska se vad jag kan göra, sa Tarmac panikslagen och lämnade honom. Han gick till dataavdelningen. Där fann han ett antal män i färd med att planera en layout.

– Vad gör ni? När kan Thrakey få sin nya maskin?

– Om fem dar, vi väntar på utrustningen .. .

– Idioter, skrek Tarmac. Vi stjäla den!

Han sände ut ett allmänt beredskapslarm. När personalen samlats talade han:

– Vi har inte stulit förr och jag vet att vi därmed bryter kodex så ni behöver inte lyda. Faktum är att universum håller på att kollapsa och Thrakey behöver en ny dator för att ta reda på varför. Vi kan inte få den legalt på flera dagar och tiden är dyrbarare än någonsin. Vad säger ni om att vi ger oss iväg och tar vad han behöver?

Tystnad. Väntan. Ett allmänt jubel.

– Självklart!

– Vi snor det!

– Vad behöver han?

– Reservdelar till en datamaskin, upprepade Tarmac.

– Vi behöver listor över...

– Ni ska få listor. Tarmac gick till datavdelningen och fann listor över vad de, givetvis via bulvaner, beställt från jorden.

– Vem bryr sig om en kodex när undergången nalkas? Vi sätter tiden på återfärd hit så att vi är tillbaka om fem minuter. Här är adresser till ledande fabrikanter över hela världen...

En halvtimme senare gav de sig av och var tillbaka efter fem minuter med det begärda. Tre timmar senare var Thrakeys nya maskin uppkopplad. Den fyllde korridorerna och en matsal; terminalen låg provisoriskt i Thrakeys sovrum. Han började transformera om sina grundbegrepp i ALGOL-n, varefter Data-15 snabbt kunde hjälpa till med att skriva ut det nya programmet som den inte själv behärskade.

På morgonen när arbetet nästan var över och bara rutin återstod föll Thrakey i sömn framför Terminalen och visste inte vem han var, var han var eller vad allt detta var som pågick.

Han sov i fem timmar varefter han ställde den första fråga han kunde komma på till den nya maskinen, som han döpt till PS-16.

Vad den sanna människan ägnar sig åt är förvisso att befrämja världens väl och förhindra dess ve. (Mo Tzu)

Kärleken är ingenting man finner när man söker den, men den finner en när man behöver den, för det gör man alltid.

I livets mitt tar kärleken plötsligt tag i en och uppfyller en och får allt annat att verka avlägset och oviktigt. Eller den förvandlar tingen, tar dem in i sig och gör dem till sina redskap. Om någonting inte är förenligt med kärleken, utplånar kärleken det från jordens yta.

Han och Patricia var ett. Hon hjälpte honom. Hon hade redan kommit med många värdefulla idéer, och medan allt detta pågick älskade de varandra eller med varandra med en naturlig självklarhet eller med en sammansatt intensitet som skrämde dem, som om

de visste att det inte kunde vara för alltid, att de var i ständig fara, balanserande som på lina över ett stup.

Han behövde henne och hon behövde honom. Det sade de varandra, och de trodde varandra, för kärleken är bland annat en förmåga att tro på vad den andre säger eller gör.

Medan de satt i 'gräset' i 'Framtiden' hade de gjort upp planer. Han hade också skrivit ner minnen som skulle kunna vara till hjälp efteråt. Han hade dem renskrivna med liten stil på en lapp i plånboken. De följde honom överallt, som ett bevis på hans identitet. Men kärleken hjälpte också. När man älskar är man sig själv mera ärligt än någonsin. Man är medveten om sig själv. Man studerar den egna personen i undran och förvåning över att allt detta händer med den, när den älskar.

Han hade fått en egen identitet nu. Ett eget, nytt liv.

Han skulle aldrig bli densamme igen, för detta förändrade honom ända från grunden. Det hade varit uppenbart för honom där de satt i gräset och pratade, även om han nu – inne i London – inte mindes det.

Han bara hoppades att han gav henne lika mycket som hon gav honom. Hon sa att det var så. Han hoppades att det var sant.

Deras plan var att bygga en underjordisk organisation med hjälp av anomalin i fältet. Att locka välvalda personer med sig in i Huset, ner i korridorerna och ut i verkligheten. Väl där, skulle de veta vilka de var. De kunde också som John aktivera sina forna förmågor och kunskaper,

Sedan han bevisat Fermats sats gick han hem till Patricia, öppnade dörren tyst och kröp ner till henne. Hon mumlade något i sömnen men vaknade inte, var för trött. Han låg i hennes närhet och förnam en inre värme och ömhet, tills även han somnade. På morgonen blev hon förvånad att finna honom där. Han berättade vad som hänt och hon skrattade.

– Du är en perfekt galaktisk spion, diskret som få.

– Är de androider, hoppas jag de tror att jag är galen och då blir uppdragsgivarna belåtna. Är de människor får de tro vad de vill. Vi glömmer dem. I natt ska jag skriva en rapport som jag hoppas gör min 'sekreterare' nöjd, så att jag får vara ifred sen.

– Vi kan väl äta lunch tillsammans, föreslog Patricia.

John nickade. – Jag hänger en skylt på dörren.

De kramade varandra hårt och hon körde sin väg. Han var ensam i hennes lägenhet. Nyfiken och eggad – hennes närhet var förnimbar i själva luften – utforskade han den. Målningen hon hade i vardagsrummet var mycket vacker och mycket exotisk. Den måste ha kostat en förmögenhet. Den kunde knappast ha ingått i hyresmöblemanget. Men var kunde man köpa något sådant här?

Han tittade noga på den, och fann en signatur. Det såg ut som P-a-t och ett datum, bara fyra veckor gammalt. Hade hon själv målat den? Nu blev han än mer fascinerad.

Målningen skildrade ett landskap med människor och hus och egendomliga djur. Först såg de ut som vanliga djur, hästar eller björnar eller fåglar, men tittade man närmre så var de säreget annorlunda fantasivarelser. Husen var också som inbjudande hem och inplacerade i landskapet som en del av det. Naturen var en park. Den var inte artificiell, men ändå en skapelse av dem som bodde i husen. Tydligt hade de lyckats finna en sådan syntes mellan civilisation och natur som människan alltid misslyckats med att finna, kanske för att hon aldrig verkligen *försökt*.

Tekniken var impressionistisk, så han kunde se fler detaljer med hjälp av sin fantasi än som fanns tydligt utformade. En ljusreflex i skyn blev ett slags flygmaskin. Han visste inte mycket om konst, hade aldrig målat eller ritat själv, men insåg att tavlan var mästertig i sin art, den ickesurrealistiska fantasibilens. Om det var hennes vision av livet som hon ville leva det ville han också leva så.

När han tittade på hennes böcker upptäckte han att hon hade en hobby. Hon hade aldrig talat om den, men det fanns så mycket de helt enkelt inte hunnit ens beröra ännu. De hade ju bara känt varandra några dagar. Fast det verkade som år.

Hobbyn var arkeologi. Hon hade en hel bokhylla full av böcker inom det området. De flesta av böckerna behandlade människans evolutionshistoria, ett ämne han själv visste tämligen litet om. Kanske de inspirerat henne till konstnärliga fantasier om evolutionära vägar som ingen beträtt och om varelser som kunde ha funnits.

Men antalet böcker tydde på ett intresse utöver det konstnärliga. Antag att hon varit arkeolog som han varit fysiker och nu försökte aktualisera det? Men hon mindes ju ingenting, sa hon. Och boken, den lil-

la instruktionsbok de gjort åt sig därute, visade att hon inte återfått sina minnen. Hade hon fått en annan slags behandling? Åter undrade han varför hon var här. Vad hade hon gjort?

Universum blev alltmer en strukturell abnormitet. Säreget nog skonades Jorden och solsystemet, medan andra världar drabbades av oerhörda krafter av ett helt nytt slag. På en värld som kretsade runt en röd jättestjärna 5 000 ljusår bort började de starkt magnesiumhaltiga livsformer som fanns där att uppleva nuet, framtiden och det förflutna som simultana. Deras värld hade hamnat i centrum av en virvel i tiden som fick stjärnor runt omkring att slitas sönder eller kollidera med sig själva, varvid egendomliga utbyten av energier mellan olika tidsnivåer försiggick. Men i virvelns centrum rådde kosmisk tidlöshet. Utanför en tätbefolkad vintergata i det synliga universums utkanter materialiserade sig en superkvasar, ett kosmiskt föremål som alstrar mer energi än tusen vintergator. Eftersom ingen strålning från föremålet var mätbar drog astronomerna på de be-

bodda världarna där slutsatsen att fenomenet var överkligt. Likväl bröt civilisationerna samman när detta oförklarligt uppdykande föremål exploderade. Och i en annan del av universum blev trycket på en masspunkt så stort att rummet vände sig ut och in, vilket ledde till att flera vintergator helt eller partiellt isolerades från resten av universum.

— — —

John Fernström tittade på klockan. Den var i dåligt skick och stannade ibland. Den ingick i vad han fått av Valfärdsbyrån när han var nyanländ hit. Nu visade den i alla fall halv tio, så han fick ge sig iväg. Han lade på minnet att han måste diskutera såväl konst som arkeologi med henne någon dag när de hade tid att vara tillsammans utan att direkt planera revolutioner. Vad det beträffade, så hade de ju ingen aning om hur deras revolution skulle se ut. De hade bara en idé till en början. Och de måste komma i kontakt med likasinnade.

Han tog tunnelbanan till Piccadilly Circus och var framme vid antikvariatet prick tio. Ingen stod i alla fall och väntade utanför dörren. Han log pessimis-

tiskt. Skulle någon alls vara intresserad av att titta in?

I natt skulle han försöka värva Dryden. Det stod så i instruktionerna, som han själv skrivit utanför London. Och idén var inte dum.

Dryden var utan tvivel en av de mest begåvade personer som John stött på i London, vem och vad han nu var. Han var knappast kompositör, men hans pseudominnen hade fått honom att tro det. Kritikererna gjorde ner honom och ju elakare de var, desto mer övertygad blev han om att musiken var hans egentliga kall. Han försökte bevisa att de alla hade fel. Troligen förnekade han även för sig själv att London inte var en autentisk stad, och att han inte bott där alltid. Men att anpassa sig genom att förneka sådant man egentligen vet är sant har en destruktiv effekt. Följaktligen var Dryden en nedbruten person, som John ansåg ha prioritet på att räddas. Om han inte haft sina konstnärliga ambitioner, kunde Dryden eventuellt ha blivit medborgare. Men nu var det två oförenliga saker att vara medborgare och att vara konstnär, och den konflikten klarade mannen inte av.

Det fashionabla London tolererade honom inte.

Hans musik var för revolutionär.

I kväll skulle Dryden ha soaré, en privat konsert i sin våning, som var stor nog att rymma en ålderstigen flygel och eka ödsligt. John hade besökt en tidigare soaré och tyckt att Drydens musik var säregen men inte obegåvad. De andra åhörarna hade tydligen kommit enbart för att håna honom, och det gällde speciellt den inbilske medborgare som nästa dag skulle recensera uppförandet i en dagstidning där han kallade det 'en milstolpe i musikkonstens utförsbacke.'

Dryden intresserade John särskilt. Om han verkligen var kompositör, vad kunde han då ha gjort för att hamna i London? Och om inte, hur kunde han skriva så pass begåvad musik?

Kvällens uppförande skulle säkert resultera i ännu ett fiasko, och det gällde att rädda Dryden innan han begick självmord eller blev galen. John tänkte gå dit och applådera. Han skulle nog bli ensam om det, för människorna i London var antingen så hämmade att de inte vågade uppmuntra varandra eller så fulla av hat att de hämnades på sina medmänniskor utan åtskillnad eller tanke på konsekvenserna.

Johns funderingar avbröts av att en man kom in i butiken. – Det här är väl en ny affär? undrade han.

– Jodå, sa John. Men vi har gott om gamla böcker.

– Jag får kanske se mig omkring, sa mannen som var betydligt längre än John och klädd lika illa, i lappade byxor, slitna skor och en gråröd skjorta – det var alldeles uppenbart att han inte var någon riktig medborgare. De klädde sig alltid snobbigt och de var de enda som hade råd med det.

Mannen gick runt och tittade och köpte till sist en luggsliten Mickey Spillane för en sixpence. Sen gick han igen, och John svor över att inte ha kommit sig för med att öppna ett samtal med honom. En känsla av osäkerhet hade bemäktigat sig honom och kommit alla föresatser på skarn. Han kände det som om han lika gärna kunde ge upp. Men det fick han inte. Under förmiddagen kom ännu några kunder in. Han sålde *Vanguard From Alpha* för en shilling och en inbunden Agatha Christie för fem. Men han vågade inte tilltala någon kund utöver kallprat om böcker, priser och prutande.

Han diskuterade problemet med Patricia när de åt lunch på Henrys och hon kom med ett intressant förslag.

– Skriv små meddelanden, sa hon, och lägg i de böcker som du säljer, åtminstone när personen du säljer till förefaller lämplig att bli med oss.

– Meddelanden? upprepade John och kände sig dum.

– Ja, så här: ‘Vill du veta vem du verkligen är? Det finns ett sätt. Kontakta den som sålde denna bok till dig för närmare upplysningar...’ något i den stilen.

– Tror du att de gör det?

– Det är värt ett försök. Är det inte en nyckelfråga för alla härinne? De kommer nog.

– Jag gör det. Det är ett utmärkt förslag. Och vi måste ju chansa.

Han teg ett slag.

– Jag kan inte vara lika dum utanför London, som jag är härinne.

Hon tog hans hand. – Din intelligens är det inget fel på. Det är de mänskliga relationerna härinne som är på nollpunkten. De är stelfrusna.

– Jag tror ändå att vissa minneseffekter sitter i. Som om inte allt det man kom ihåg därute försvinner när man går in igen, utan en del finns kvar. Inte minnen så mycket som insikter och färdigheter. Något tar man med sig in.

– Det är ju bra, sa Patricia. Men låt oss tala om något annat, tillfogade hon och såg egendomligt lycklig ut. – Jag har något till dig.

– Till mig? Vad då?

– Sch, älskling, nu måste du blunda. Det är en överraskning.

Han gjorde som hon sa och undrade vad hon menade.

– Nu får du titta, sa hon. Tycker du om den?

Framför honom låg en klocka. Den var ny. Den var fullkomligt ny. Den var det första nya han sett i hela denna stad. Den glänste. Den var som en enda stor ädelsten.

– Gode gud, sa han och höll den i sin hand.

– Tycker du om den?

– Den är vacker. Den är... Men hur har du...? Du måste ha lagt ner flera månadslöner enbart på den här, bara för att göra mig glad. Det är inte rättvist. Jag kan inte gengälda det. Jag har inga...

– Det kommer du att få. Den... (hon visade honom) har våra namn ingraverade här.

Hon körde honom tillbaka till affären och följde honom in. Hon verkade sorgsen nu, oförklarligt nog.

– Jag har en känsla att vi har så litet tid, viskade hon. Om någonting händer mig vill jag du ska ha den som ett minne. Den visade vår tid.

– Vi har gott om tid, viskade han tillbaka. Det är sant.

Men hon hade tårar i ögonen när hon körde en kvart senare.

En lång stund satt han och kände sig hjälplös.

Sen tog han ett block, en penna, och började skriva små lappar. ‘Vill du veta vem du verkligen är? Det finns en möjlighet. Kom tillbaka till bokhandeln och räck mig lappen, som ett tecken på att du vill veta.’ Han visste inte riktigt hur han skulle underteckna dem, så han gjorde det inte. Den dagen sålde han tre böcker till och stoppade lappar i två av dem. Han undrade varför hon varit så sorgsen och hur hon kunnat köpa honom en så fin klocka.

1748 hade man inlett utgrävningarna av Pompeji, 1700 år tidigare begravt i aska, med människorna konserverade i de ställningar de intagit då svavelångorna kvävde dem, med ovärderliga konstverk som på så sätt bevarats från en tid till en annan som inte förstod dem och nu ‘restaurerade dem’ till något som deras skapare inte skulle ha känt igen. Rocco Gioacchino de Alcubierre som tjänade kungen i Neapel – hans titel var ‘ingenjör’ – ledde arbetet. Först hade han funnit sitt uppdrag tråkigt, men allteftersom den begravda staden började att komma fram och särskilt när man den sjätte april påträffade den första väggmålningen, blev han fascinerad och besökte platsen allt oftare, friskade upp sina kunskaper om antiken och blev snart en ledande expert på området. Han skulle senare även leda utgrävningen av Herculaneum.

I juli var hettan tryckande. En dag följde han ett dike under en inspektionsrunda, nästan stapplande,

och märkte att arbetarna verkade mycket upphetsade. De hade hittat något. Alcubierre stannade, beordrade sin assistent att föra protokoll och sa åt arbetarna att skynda på.

Det såg ut som en grönblåskimrande välvd platta som låg inbakad i dikesrenen. De började försöka putsa den ren och frilägga sidorna. Vad kunde detta vara? En del av ett takvalv? Plötsligt började föremålet röra sig och arbetarna drog tillbaka sina spadar, skräckslagna. Jordlagret sprack och det kom ut, grävde sig fram. Det såg närmast ut som en insekt. Det hade sex ben och var stort, större än en människa.

– Kristus! flämtade Alcubierre och började springa.

– Djävulen, skrek någon. Det är djävulens stad!

Alcubierre trodde inte på det men visste inte heller vad han skulle tro. Efter att ha sprungit flera hundra meter från platsen blev han plötsligt illamående.

George Tarmac skickade ett budskap till sina agenter i London 3200. 'Från och med nu bör ni rikta rap-

porterna till mig med dygnsintervall. Timintervaller sparar inte tid utan förvirrar mig bara. Fast om ni kommer på något revolutionerande, följ då tidigare instruktioner. Slut.'

– Hur vill han ha det? sa Cornbleau till sin assistent.

McArtrey svarade:

– Det vet han väl inte själv. Ska vi gå nu? Klockan är fem.

– Okay, svarade Cornbleau, en benig liten karl med klipska ögon och ett indianliknande ansikte.

– Jag börjar med mina nykomponerade variationer över tonerna B-A-C-H.

Drydens röst lät liten och spänd.

Akustiken var fasansfull. Flygeln var inte välstämd. Allt verkade bäddat för fiasko.

Och ändå var det ingen dålig musik. Den hade ett slags boogierytmen som var pikant och harmoniken var gräll och boogierytmen djärv. Plötsligt slutade den med att tre ackord baserade på de dissonanta to-

nerna B A C klingade på helt fri-kopplade bassträngar.

Alla satt tysta. Dryden tycktes vänta på applåder men inga kom. John hade bestämt sig för att vänta.

– Min sonat, som nu följer, sa Dryden, är femsatt-sig. Det tar en timme att spela den.

Och med den utmaningen hängande i luften började han spela.

Den här musiken var annorlunda, melodisk, dämpad med undantag för grandiosa utbrott. Drydens fingrar lydde honom inte alltid. Han var ingen helt vältränad pianist. Men med litet god vilja kunde man bortse från det. Och god vilja måste man ha ibland även när det gäller att kunna bortse från ytlig virtuositet och kunna höra musiken bakom, tänkte John.

Musiken tystnade efter en följd av septimackord som vandrade upp och ner utan att finna någon upplösning. Ett vilande intryck av förtvivlan.

John kände sig djupt tagen, men märkte att Dryden reste sig. Nu eller aldrig! Han började applådera, och först lät det groteskt när bara hans händer slog samman i det i övrigt totalt tysta rummet. Men så började en till och ännu en att förena sig med honom och

ett psykologiskt tryck spred sig i salongen. Till sist var det bara Kritikern som satt orörlig.

– Ni kan inte tycka om det här, sa han. Det är inte musik. Det är gräsligt. Det har ingen harmoni. Ingen elegans. Ingen...

– Gå du och skriv det i din tidning, sa John. Men glöm inte att du var ensam om att tycka det.

Dryden stod förvirrad, nästan rädd. Drev man med honom? John gick fram till honom för att gratulera, och medan han gjorde det, tryckte han en liten lapp i den andres hand.

– Det var en stor upplevelse att få höra detta ur-uppförande, sa han artigt.

Folk började dra sig tillbaka, utan att göra några kommentarer, skygga och ängsliga. Kritikern gick först. Röd i ansiktet, med händer knutna så hårt att knogarna vitnade. En riktig medborgare.

John gick också men smet osedd uppför en trappa i stället för att lämna huset. Han ville vänta tills kompositören var ensam.

Lappen han givit Dryden sade:

Vill du veta din egentliga identitet? Vill du få minnet

tillbaka? Det finns ett sätt.

En kvart senare, övertygad om att Dryden måste vara ensam nu, gick han ner igen. Vid det här laget borde mannen hunnit bli nyfiken. Det stämde också. När John kom ner öppnade han dörren, som om han känt på sig att någon skulle komma tillbaka, och stack ut huvudet.

Han tittade på John.

– Tyckte ni verkligen om min musik? undrade han.

– Det gjorde jag verkligen, svarade John. Jag kom tillbaka för jag tyckte det kunde vara intressant att diskutera musik med en professionell. Jag är mycket intresserad av musik, men spelar och komponerar inte själv.

– Vi tonsättare behöver en kritisk och vaken publik, sa Dryden.

– Förvisso. Och inte bara kritisk utan även mottaglig för nya intryck, sa John. Får jag stiga på en minut? Jag tyckte särskilt mycket om sats tre i sonaten. Den är fullkomligt originell såvitt jag kan avgöra.

– Ni gav mig det här, sa Dryden abrupt.

– Det gjorde jag ja.

– Är det ett skämt? Jag är Egmond Dryden, kompositör. Det vet jag.

– Men säkert vet du också att du är fången i ett slags exil och att dina riktiga minnen berövats dig? sa John och var avsiktligt informell nu. För att bryta isen.

– Ja, sa Dryden tunt, som påmind om något omöjligt.

I natten var Huset mycket stort.

– Vi behöver en ficklampa, sa John. Jag har en i min våning. Vi kan stärka oss med ett glas vin först.

– Har du vin?

– Ja, en halv flaska.

– Det har jag inte smakat på... jag vet inte hur länge. Artistlivet är ganska fattigt.

Han skrattade konstlat.

I Johns lägenhet diskuterade de Prokofjev. John menade att han var ett geni. Han blev glad när Dryden instämde. Fast Dryden uttryckte sig litet egenomligt. – Han var på rätt väg, sa han om Prokofjev.

– Vi behöver ficklampan, för vägen ut finns på första våningen, och där är belysningen ur funktion, sa John.

– Jag väntar mig uppriktigt sagt inget resultat, svarade Dryden. Men jag är nyfiken. Det erkänner jag.

En känsla av fullkomlig vilshenhet överföll John då de genomkorsade den första våningen. Han kände det som om han gick i ett koordinatsystem av helt nytt slag. Han skakade på huvudet, men den egenomliga känslan övergav honom inte.

Nu, snart. De vände runt ett hörn. John var rädd nu, för han visste att någonting skulle hända och ungefär vad. Samtidigt oroade han sig för att inget skulle hända, för anomalier kan försvinna när som helst, inte sant? Och detta var ju en anomali.

Han undrade vad Dryden tänkte.

Plötsligt stod de på den syntetiska gräsmattan och John förnam minnesflödet som en kraftig puls genom huvudet. Men han började bli van nu. Minnena flödade tillbaka som genom ett system av färdiga kanaler. För Dryden var det annorlunda.

Han föll samman.

Flämtande, med händerna om huvudet, som drabbad av en attack av någon organisk nervsjukdom.

John grep tag i honom och höll honom medan attacken varade. Sedan blev mannen gradvis medvetlös på ett sätt som övergick i sömn.

– Försona dig, viskade John till honom. Du måste finna en syntes.

Tjugo minuter senare vaknade Dryden, om han nu hette det, till liv igen. Han satte sig upp.

– De krypen, sa han. De vidriga krypen. Jag ska döda dem!

– Vem är du? frågade John.

– Georg Laird, svarade mannen. Jag är biolog. Jag brukade spela piano, tog lektioner som liten. Elektriskt piano förstås. Och syntetisator. Men fast jag drömde om att bli kompositör så var det omöjligt för mig, och jag valde en vetenskaplig karriär. Vet du vad? Jag är... var... världens stora auktoritet inom ämnet fotosyntes. Jag höll på att återskapa växter, primitiva, men levande och riktiga. Givetvis gjorde jag det utan att vara auktoriserad. När de kom på mig, fick jag en varning men fortsatte. Då ställdes jag inför rätta inför stängda dörrar, dömdes, avrättades i en gaskammare och vaknade upp i London.

– Så de varierar det, anmärkte John. Jag blev 'hängd'.

– De använde mina barndomsdrömmar som vapen mot mig, sa Laird. Jag ska mörda dem!

– Och musiken?

– Det enda jag komponerat som vuxen, är det jag gjort därinne. Var är vi förresten? Är det London? Och hur kom vi hit? Vad pågår egentligen?

John förklarade vad han visste. Om anomalin i fältet, om hur fältet utlöste minnesförlusten, om sina planer att starta en underjordisk organisation inne i London. Han berättade om vad som hände när man gick in igen. Hur man måste göra anteckningar härute, annars var det mesta bortblåst.

Laird lyssnade uppmärksam. – Jag är med, förstås, sa han.

Sex timmar senare gick de tillbaka in och glömde vad de inte skrivit ner på papper. Laird blev åter Dryden. John rådde honom att läsa sina anteckningar. Han gjorde det.

– Fotosyntes, sa han. Det vet jag ingenting om.

– Kom till antikvariatet i morgon, sa John och gav honom adressen. Du får se.

– Jag känner mig lurad. Jag minns ingenting.

– Det kommer successivt. Första steget är taget. Lita på de här anteckningarna. De säger sanningen.

– Då är jag inte kompositör? Det är omöjligt, för det är jag.

– Givetvis, du hade en dold talang för musik som du utvecklat härinne. Tidigare var du biolog. Du kan väl vara bådadera?

Dryden skakade klenetroget på huvudet.

John som läst hans anteckningar hade blivit förvånad han också men trodde dem obetingat.

– Kom till affären i morgon, upprepade han. Lova mig det.

– Då gör jag väl det. Fråga mig inte varför. Jag borde inte göra det. Men jag gör det. Jag vet inte varför... jo jag vet varför. Jag vill bevisa att allt detta är fel. Jag är kompositör...

Och så gick han sin väg.

John kände sig egendomlig till sinnes.

Det skulle bli svårt att sköta en hel organisation av sådana här människor.

— — —

GRUPPEN möttes, på helt ny ort. Reorganiserad. En man mindre.

– Vad gör vi nu, utom väntar?

– Observerar, planerar. Situationen förändras hela tiden.

– Ömkonditioneringen av vår frivillige gick utmärkt. Nu tror han att hans nya grupp är den riktiga GRUPPEN. Och de andra han har med sig också.

– Tror ni inte att subliminal analys kan avslöja hans dolda omedvetna kunskaper?

– Säkert. Men de skulle inte utsätta honom för det utan skäl. Och vad skäl kunde de ha?

– Inget, såvida de inte tror han är en ny frontorganisation.

– Det tror de inte. Han kommer att arbeta dolt. De kommer att tro att de avslöjat oss.

– Han känner till androiderna. Det gör hela hans grupp. De kommer att vara på sin vakt. Tror ni de kan ha en chans?

– Svårt att säga. Troligen inte.

– Och under tiden fortgår plan BETA.

– Låt oss hoppas att androiderna inte hittar oss.

– Rädd?

– Hm... nej... naturligtvis inte.

– Men CI-män är oberäknliga. Hur går plan BETA?

– Friktionsfritt.

Man bör aldrig säga aldrig.
(Gammalt ordspråk)

Lazlo Ramirez studerade demonstrationen med intensiv uppmärksamhet och entusiasm. Den var lugn. Och värdig. Dess slagord framförde rimliga krav och synpunkter:

ENERGI ÄR MAKT
ALL MAKT TILL FOLKET
LÅT OSS SJÄLVA SKÖTA DISTRIBUTIONEN
AVSÄTT ENERGI-GUDARNA

Folk anslöt sig spontant. Det var en öppen och demokratisk protest mot de Herrar som var så högt uppsatta att man inte ens fick uttala deras namn. Han visste, och alla visste, att 'ENERGI-GUDARNA' betydde PROG, men ingen skulle ha vågat skriva PROG på ett plakat. Likväl var även det nuvarande

uttryckssättet så tydligt att det var farligt. Skulle han delta? Han ville, men väntade ändå. Och det gjorde han rätt i.

Ur skyn kom Polisen, svartklädd och rustad. Demonstrationståget marscherade mot sitt mål, ERG-centralens kupolformade byggnad, som om det inte såg vad som regnade ner över det, men snart gjorde gasen det omöjligt för tåget att fortsätta och elektronpiskor skingrade deltagarna.

Vid det laget hade Lazio sprungit in i kupolen där han arbetade och följaktligen automatiskt släpptes in av ytterdörren.

Det var hans personliga paradox. Att arbeta härinne, men sympatisera med dem därute. Han tänkte, medan han uppsökte den hydraulstol där han nu skulle tillbringa ett skift – mest i fåfång väntan – att demonstrationen därute troligen avslöjade föga om vem som arrangerat den eller egentligen låg bakom. Den som var smart nog att arrangera demonstrationer som den här (han hade inte sett andra, men hört rykten) utan att bli gripen för dom och konditionering deltog säkert inte personligen. Han skulle ha en grupp under sig som inte visste vem eller var han var. Då och då kunde någon i en undergrupp gripas,

men visste då ingenting – utom kanske telefonnummer som ledde till högt uppsatta personer, som ingen vågade misstänka, kanske kodbeteckningar för mötesplatser som organisationen redan övergivit för andra.

Rent lagligt sett så kunde han arbeta här och ändå delta i demonstrationer. Rätten var fastställd i lag. Att säga sin mening fritt... Men det skulle ha varit olämpligt, och de konstitutionella rättigheterna var nu så urholkade att det var lönlöst att appellera till dem. Så även om det inte fanns tekniska skäl emot fanns det praktiska.

Makt är rätt.

Rätt är demokrati.

Makt är alltså demokrati.

Det som statliga organ bestämde var alltid demokratiskt. Så löd den ruttna sanningen.

Det som var så tjusigt med de här demonstrationerna var att de fick allt detta att framstå med så exceptionell tydlighet att ingen kunde undgå att få ögonen öppnade. Lagligen borde ingen polis ha fått gripa in. Enligt lag borde polisen vara politiskt neutral.

Demonstrationerna visade på något. Och gjorde det bra.

Han satte sig tillrätta, kastade en blick på sifferföljden som lyste på en av skärmarna. Nya instruktioner. Stad 23 skulle få ett kraftavbrott, det vill säga drabbas av ett simulerat tekniskt fel, om en timme. En timme kan verka litet, men han visste: Under den timmen skulle ingen mat produceras i F-ugnarna, inga gräsmattor leva, inga CV-apparater projicera fräsiga 3D-bilder i hemmens V-kuber, inga skrivmaskiner fungera, och inte heller några lokala dataanläggningar. (De som var centrala, dvs. anslutna till Computoplex, hade egna oberoende kraftkällor.) Vissa människor skulle reagera med ängslan och oro, andra med underkastelse, några få med uppriskhet.

Lazlos skärmar sade inte att avbrottet skulle vara simulerat men det fanns helt enkelt inga andra fel. Dessutom: om det var ett oavsiktligt fel, borde man inte veta om dess existens på förhand. Kraftlänkarna kontrollerades ur varje tänkbar aspekt, de var självkorrigering och till och med självreparerande via robottekniker.

Alla skulle inse: Vi straffas. Och undra: Varför? Hade det varit proteströrelser igång i stad 23?

Lazio visste inte, men det var mycket möjligt. De som demonstrerat (om det var så), skulle då få skulden av dem som inte önskade bråk, även om det betydde förlusten av vissa klassiska medborgarrättigheter. Den värsta episoden av det här slaget i historien han kände till – det fanns inte nedtecknat i någon officiell samtida historiebok, det var ett rykte, men sant – var ett smärre revoltförsök 24 år tidigare i stad 14 som fått befolkningen om 70 000 personer att vända sig mot demonstranterna efter ett två dagars kraftavbrott (som officiellt berodde på ett kabelbrott i Anderna) och offentligt hänga dem. Två dagar.

Han kände sig illamående av att tänka på det.

Men han insåg också att dagens politiska klimat var ett annat. Den nu verksamma proteströrelsen vann folk över på sin sida. Det verkade ytligt som en serie spontana oöverlagda aktioner utförda av vanligt folk. Samtidigt pågick ett effektivt spridande av rykten som ibland nådde till och med de officiella nyhetsförmedlarna som helt automatiskt läste upp dem, varefter de fick ta tillbaka dem. Det hade förstås bara den effekten att ryktena ytterligare befäs-

tes. Bland dem: kraftavbrotten är avsiktliga, vi har inga rättigheter mer, vår Guvernör är en android, en underjordisk rörelse tänker bomba ERGkupol 13 . . .

Allt detta fångslade Lazio.

Han skulle gett vad som helst för att komma in.

Nå, han hade i alla fall haft tur som fått det här jobbet efter sin återkomst till jorden nyligen efter tre månader i ett månsanatorium. Den feber han haft – orsakad av ett tropiskt virus – hade gjort honom lam i veckor, men med tillfrisknandet hade de nästan reumatiska symtomen snabbt hävts och nu kvarstod bara en kronisk stelhet i fingrarna.

En skärm lyste upp. Han tittade. Det var rutin. Ett relä mankerade. Tydligen någonstans uppe i bergen. Om han inte tryckte på knappen skulle automatiken göra det själv. Reservlänkar skulle då kopplas in och robottekniker skickas ut från närmsta servicestation. Men han tryckte in den ändå. Det var hans jobb. Ett jobb så gott som något, även om han skulle föredragit oceanbäddtjänst.

De hade gratis flickor därnere.

Häruppe måste man bjuda ut.

— — —

Thrakeys första fråga. Ställd då han vaknade upp. Citat. Har vi en chans? Slutcit.

Den nya maskinens svar. Citat. Det är inte vidare troligt. Slutcit.

— — —

Nästa dag hände betydligt mer. Två män kom in och köpte böcker. De verkade något udda här, fast han hade svårt att förklara för sig själv exakt hur. Den lille köpte Dostojevskij och den större mannen hans sista Spillane. Båda fick små lappar instuckna. Pratsamma var de också. Särskilt den lille.

Kl. 10.18 prick kom Dryden. – Vad gör jag här? sa han. Jag borde sitta och instrumentera.

John märkte ändå en förändring hos honom. Han verkade mer självsäker. Så det hela hade i alla fall haft något resultat.

John hade plockat ihop ett paket till honom. En varierande flora kunde man kanske säga av botaniska och ekologiska facktidskrifter.

– Du, sa Dryden, jag läser det bara för att bevisa vem jag är. Men jag beklagar. Jag kommer inte att

förstå det alls. Jag studerade aldrig sådant i konservatoriet. Fast jag har ju inga pengar...

– Låna dem, sa John. Ta dem bara. Gå hem och läs. Lova ringa och meddela mig resultatet. Här är mitt telefonnummer hem och hit till affären.

Dryden gick, muttrande.

Klockan ett kom Patricia och hade en låda deckare med sig.

– Har du någon nytta av det här?

Han stirrade.

Vad katten?

– Den gamle äger hus också. Jag fann böckerna på en vind, när jag letade efter en gammal pendyl han trodde skulle finnas där. Han är galen i pendyler. Men jag hittade bara dom här.

– Deckare går bra, svarade John och kysste henne. De log mot varandra och han berättade om Dryden, om de två männen, om Drydens förändring efteråt.

– Han var här alldeles nyss. Han tvivlar ännu men har lovat läsa en del facklitteratur för att bevisa att han inte begriper sig på den. Låt oss nu hoppas han ändå gör det.

– Ja. Men hör nu här, idag är jag tämligen ledig.

– Härligt. Ska vi ta lunch?

– Mm. Hemma hos mig? Eller dig?

– Hurså?

– Jag har proviant i bilen.

– Då åker vi hem till mig.

– Kom då.

– Men lova att köra mig tillbaka till klockan tre ifall någon skulle komma förbi. De där männen, eller någon ny. Du får bruka våld för att bli av med mig, men ändå.

– Sexdåre, viskade hon.

Medan de körde uttryckte han farhågor att han en dag skulle dela ut lappar till någon som skulle rapportera dem till Whitehall. Då skulle de bara bli omkonditionerade och allt skulle bli som om ingenting hade hänt.

– Den risken finns mest nu alldeles i början, svarade Patricia. När vi väl fått ihop en liten krets, kan vi agera mindre dristigt. De vi får med oss har väl en del bekanta?

– De där två, sa John, tycktes ha många vänner...

Han var tillbaka klockan tre.

De nya betena placerades i travar i fönstret med en skylt:

Sanningen överträffar dikten.
Kom in och se.

Han kände sig plötsligt djärv.

Klockan fyra kom de två faktiskt tillbaka. De tittade en aning misstänksamt på honom, och såg sig om, innan de smög till honom lapparna.

Han var glad för att de kommit. Två till skulle innebära ett substantiellt tillskott till organisationen.

Intresserade? frågade han.

– Inte om det gäller en ny frälsningslära, sa den korte. Men sanningen intresserar oss en hel del, inte sant?

– Jo det gör den verkligen, instämde hans kamrat. John gav dem sin adress och de bestämde tid.

– Inte för att jag förstår hur du kan åstadkomma någonting, sa den korte, men jag är intresserad. Vi kommer.

Förresten, mitt pseudonamn är Charles Brown. Och det här är George Smith. Vi ses!

De gick. Egendomliga typer.

Just när John tänkte stänga kom hans första kund tillbaka, tänkte köpa en deckare till och fick en med en instucken lapp. Strax utanför dörren upptäckte

han den, och kom tillbaka in. Han gav lappen till John.

– Jag är intresserad, sa han. Är det en fälla och du tillhör Whitehall eller Framtiden – än sen då? Jag har inget att förlora... Gör du det?

– Nej, sa John. Gör du?

Plötsligt började de två gapskratta.

– Har vi inte träffats förut, sa den högväxte mannen.

– Jag vet inte, sa John. Vad heter du?

– Härinne är det Jonas Schyler. Det är allt jag vet.

– John Fernström. Om du kommer till den här adressen i kväll vid sjutiden, så lovar jag att du ska få veta allt. Det här är inget bedrägeri.

Jonas Schyler skyndade ut, till synes både lättad och oroad. De befann sig alla mitt uppe i en mycket komplicerad situation.

Han väntade på Patricia och hon kom. De körde.

– Det blir du, jag, Dryden hoppas jag, och tre till i kväll, sa John.

– Om bara tiden stod still, sa hon.

Innanför Johns dörr låg ett kuvert. Inuti ett metallföremål. Och ett meddelande:

Till Spion 345

Rådet väntar på er rapport. Med nyckelns hjälp kan ni komma in i den tomma lägenheten mitt emot er egen. Där ges vidare instruktioner.

– Du förföljs av mystifika budskap ur någon serietidning, sa Patricia.

– Låt oss se efter.

Innanför dörren på den tomma lägenheten låg en liten portabel bandspelare. John höll på att trampa på den. En lapp satt fasttejp.

Spela in rapporten på denna maskin. Återställ den sedan. Den kommer att bli hämtad.

C. B.

– Det är min sekreterare, sa han. Androiden.

– Herregud, sa Patricia.

– Jag spelar in den genast. Vänta bara.

Han tog kristallmikrofonen i handen, startade bandspelaren och tryckte in start- och inspelningsknapparna. En röd lampa tändes.

– Rapport angående scientologirörelsen från spion 345. Detta var mitt hittills svåraste uppdrag. Men vissa fakta har jag lyckats komma över. Ett: De tror på vissa vansinniga idéer, som att man kan lämna sin egen kropp, är miljarder år gammal och liknande. Två: De ger kurser som gör anspråk på att lära en allt om detta samt konsten att utnyttja sina övernaturliga förmågor. Tre: De tror att de kan uppmuntra en person genom att skymfa honom, Fyra: De vill man ska resa utomlands för att ta de verkligt avancerade kurserna. Fem: Alla kurser är mycket dyra. Sex: Oturligt nog lurades jag att avslöja min rätta identitet vilket gör mig ovanvändbar för aktiv tjänst i fortsättningen. Så jag ber högaktningfullt om att få lämna aktiv tjänst på obestämd tid. Sju: En teori. Rörelsen består troligen av utomjordiska varelser som

kommit hit för att i hemlighet infiltrera lokalbefolkningen. Deras terapi och andra idéer är bara ett kamouflag, genom sin virrighet och ovetenskaplighet ägnat att ge ett oskyldigt intryck av kvacksalveri och mysticism. Men egentligen hotar de den galaktiska maktbalansen och bör enligt min åsikt bekämpas energiskt. – – – Slut.

Han stannade apparaten.

– Tror du jag får vara ifred nu? sa han trött.

– – –

Någonstans, så annorstädes att det är nästan omöjligt att förstå, höll människor och varelser rådslag.

– Vår agents rapporter är otroliga. Det gäller såväl teorin som sättet att åstadkomma en lösning...

– Hur är det med de andra agenterna?

– De har ingenting funnit, utom enkla fakta. Det förlorade skeppet är återfunnet. En tragedi. Men flera av de försvunna vännerna är helt enkelt spårlöst borta.

– Vår förstnämnda agent visar tecken på att vara emotionellt ur balans, enligt hennes medarbetare. Ska hon avlösas?

– Vi bör vänta. Situationen är absurd. Den kanske fordrar en absurd lösning.

– – –

– Jag förstår bara inte hur det ska kunna finnas en väg ut via det här gräsliga gamla huset, sa Charles Brown.

– Vänta och se. Blir du besviken kan du stämma mig för löftesbrott, svarade John, irriterat.

– Tyst med er, sa Patricia. Låt oss gå.

John kände vägen nu, hade liksom en logisk karta i huvudet som vägledde honom genom korridorernas virrvarr. Han kunde rentav 'se' varför den anomala punkten fanns där den fanns.

Schyler teg. Dryden svettades. Patricia var lugn. Det var hon ensam om. De andra två försökte skämta, men lät osäkra på sig själva.

– Vi är snart där, sa John. Tveka inte utan gå bara rakt fram.

Den här gången var minnesstöten ytterst lindrig. Och det var tur, för en man stirrade på honom däri den syntetiska parken, i Framtiden, i det verkliga nuet. Sedan – skrämnd – vände han och sprang. John

rusade efter honom, och det gjorde även Charles Brown och George Smith, medan de andra kollapsade i det första minnesåterfäendets smärta.

Efter cirka femtio meter hann de upp mannen och fällde honom till marken. – Vem är du? frågade John. Vad gör du här?

– Skulle jag inte fråga er det? sa mannen och försökte dölja sin fruktan. Och hur kunde ni dyka upp ur ingenting? Släpp mig!

Det gjorde de inte.

– Vi tycker inte om våld, sa John. Men du måste följa med oss. Varför inte göra det lugnt utan att försöka fly igen? Vi är rätt desperata, nämligen. Om du bara lyder kommer du däremot inte att löpa någon fara. Det är ett löfte.

Ändå försökte mannen fly, så de slog honom medvetslös och bar honom tillbaka. Nu kände John igen Schyler som sin före detta kollega. Han satt i 'gräset' och såg omtumlad ut. Laird talade med Patricia, ivrigt gestikulerande.

– Har vi inte något att binda den här med, sa John och nickade mot mannen de tagit tillfånga. Han är nämligen pigg på att rymma.

Charles Brown halade fram ett tunt starkt rep och sa:

– Jag brukar bära det här på mig för såna här tillfällen. John hörde knappt vad han sa, tog bara repet och band mannens händer och fötter.

– Tänk om han hunnit undan, sa Patricia.

– Det hade varit katastrofalt.

– Turistsäsongen har kanske börjat.

De skrattade.

– Hur känns det? frågade John Laird och Schyler.

– Bättre, svarade Schyler. Det verkar bara så idiotiskt att inte ha känt igen dig förrän nu.

– Men det var likadant med mig, sa John. Fast jag visste att du skulle vara därinne. Hur visste jag det förresten? Jag måste ha sett dig på en gata någonstans och märkt det undermedvetet, och sedan erinrat mig ansiktet när jag satt härute och tänkte. Så skrev jag upp dig, gick in och glömde dig igen. Det är egendomligt.

– Jag känner mig lurad, sa Laird.

Han sa det för sig själv. Ingen hörde det, utom Patricia. Hon log vemodigt.

John vände sig mot de andra två.

– Upplevde ni ingen minneschock? frågade han.

– Nej, sa Brown. Gjorde du George?
– Nä, sa George.
– Du John, sa Laird. Förlåt mig. Jag måste ha betett mig som en idiot därinne, när vi kom dit igen.
– Idioter är vi tyvärr alla – därinne, svarade John. Men det var egentligen bra att inte ni två också kollapsade. Ensam skulle jag aldrig fått tag i honom.
Han pekade på fången.
– Då är ni tre som inte återfått några minnen. Patricia har det inte heller.
De två tittade på Patricia och hon på dem. Miss-tänksamt?
Nej, så kunde det inte vara.
John ryckte på axlarna.
– Men vi är förvånade, sa Brown. Uppenbarligen är vi utanför London. Kan någon förklara det?
– Kanske en generator gått sönder? sa Schyler.
– Det tänkte jag också först. Men de är ju seriekopplade. Det innebär att ett fel i en skulle påverka hela fältet, inte ge en punktmässig bristfällighet.
– Givetvis, svarade Schyler. Jag är nog inte vaken ännu.
– Det är något djupare, sa John. Det har att göra med Huset.

– Vilket hus?
– Det vi nyss lämnade.
– Du är tokig.
– Är jag?
John gjorde en paus, innan han återtog:
– Huset har abnorma eller anomala egenskaper. Jag känner... Han vände sig direkt till Schyler. – Minns du när jag höll på med de grundläggande ekvationerna bakom modulationsprocessen? Det känns så nu med. En diffus matematisk intuition. Den leder till Huset, men hur? Varför? Det förstår jag inte än.
– Jag tänker ta dig på allvar tills vidare. Dina aningar har gett resultat förut.
– Tack för det. Jag är nämligen själv osäker.
– Jag tror också Huset är anomalt, sa Patricia som suttit tyst. Minns du, John, att jag hade en egendomlig känsla av att vi borde utforska det...
– Kvinnlig intuition alltså, skrattade Brown.
– Var inte så evinnerligt lustig, utbrast Laird som blivit ganska förtjust i Patricia.
Smith tittade på den skimrande hemisfär som rymde den trogna kopian av London.
– Titta, sa han. Vad säger ni? tillade han retoriskt.

– Jag känner en obeskrivlig lust att citera Wordsworth på en engelska som inte talas längre, sa Brown. Och gjorde det.

Earth has not anything to show more fair:
Dull would he be of soul who could pass by
A sight so touching in its majesty:
The City doth like a garment wear
A force-field shielding it from yonder air

– Nåja, tillfogade han. Sista raden fick jag ändra för att den skulle passa in på det här fenomenet.

De tittade alla på honom.

– Känner ni inte till den? undrade han.

– Jag tyckte nog jag läst den förut, sa hans kamrat.

– Det tror jag inte du har, genmälde Brown. Men jag rekommenderar Wordsworths poesi som ett motgift mot den här syntetiska parken med sitt syntetiska gräs. Det finns till och med syntetiska fåglar, eller är det dolda högtalare jag hör?

– Nej, de är plastfåglar, sa John. De kommer snart och tittar på oss. De är nyfikna.

– Nu vet vi allt, sa Schyler. Utom vad vi ska ta oss till.

— — —

Lazlo rekryterades under en demonstration. Den här gången sprang han för långsamt så två polismän hann upp honom och han slogs till marken.

– Vill du bli med? sa en av polismännen. Memore-ra i så fall kodnummer 00 01 10 00.

De misshandlade honom som det verkade nästan till döds utan att egentligen göra honom särskilt illa, en skicklig show för eventuella betraktare.

Inget under att de kunde göra nästan vad som helst när de hade infiltrerat så långt. Han samlade sig och repeterade koden i tankarna. Han hade beslutat sig för att gå långt, inte stanna i en undergrupp utan gå vidare. Vara effektiv. Nå toppen.

Senare kontaktades han igen. Per telefon.

– Hej. Minns du min nyckelkod? Jag har låst mig ute. Vi träffades den tjugoandre dennes. Det är jag, Ramon.

(Den tjugoandra var den dag han rekryterats av polismännen.)

– Jovisst. 00 01 10 00.

– Tackar. Jag glömmer aldrig en tjänst. Hej.

Och senare:

– Spela in dessa koordinater .

Han gjorde det.

– Fint. Memorera och radera. Hej då.

Senare:

– Du är med. Kom till 4-67-8-3.

Koordinaterna bildade en karta över landet. De nya siffrorna gav en plats och en tid. Han insåg att de måste ha infiltrerat även de avdelningar som rutinavlyssnade telefonsamtal. Kanske bandade de särskilt meningslösa samtal som de kunde rapportera in och som ingenstans ledde. Allt detta måste stödjas av inflytelserika personer. Han undrade vilka de var.

Utanför London vaknade och protesterade en man. Han svor.

– Vad fan är det frågan om? Det är olagligt. Jag ska rapportera er!

– Vad ska vi göra, sa John. Slå ihjäl honom?

– Vi tar in honom, sa Brown. Där drabbas han av minnesförlust. Vi kan förvara honom i en tom lä-

genhet någonstans. Hitta på något som håller honom lugn.

– Perfekt. Gör så, sa Schyler.

– Ni måste ha skrivna instruktioner med er in, så ni vet vad ni ska göra därinne.

Så de författade instruktioner åt Smith & Brown, som tog den skrikande fången mellan sig och gick mot den kritiska platsen mellan träden. Där försvann de.

– Kusligt, sa Schyler.

– Som om de fasvänts 180 grader, sa John.

– Du har rätt. Ibland har jag undrat om inte det är den nyckel som behövs för att utvidga teorin för tidkameran till en tidsreseteori. Kan man motta förflutna ljusintryck borde man...

– Om du uppfinner tidresan, sa Laird, så hämta några riktiga växter till mig är du hygglig.

– Varför finns det inga nu? insköt Patricia oskuldsfullt.

– Just nu domineras världen av PROG, en förkortning för PROGRAMMET som syftar på att de kontrollerar den centrala världsdataanläggningen. PROG är de som styr energidistributionen och regeringen är marionetter. Tänk om folk började skaffa sig själv-

ständigt växande gräsmattor i stället för syntetiska som drar ström? Tydligen skulle då energidistributionen börja förlora sin nuvarande totala betydelse. Tänk om mat kunde fabriceras naturligt, och inte i F-ugnar. Då skulle deras makt minska.

– Naturen utrotades successivt från och med 1800-talet. Det sista trädet lär ha dött 2912.

– Kom du hit för att du samarbetat med mig, frågade John Schyler.

– Nej, inte alls. Jag blev med i en rörelse som avsåg att störta PROG och införa en demokratisk regim. Jag var en av deras vetenskapliga rådgivare. Den gruppen infiltrerades olyckligtvis och jag blev avslöjad som medlem...

– PROG är alltså inte demokratiskt? undrade Patricia.

– Nej inte alls. Inte i praktiken. Och ingen bryr sig om teorin längre. Det finns ett gammalt talesätt 'makt korrumpierar'. Det är sant.

– Jag förstår. Patricia såg med ens sorgsen ut.

John insåg att det måste kännas hårt för henne att inte ha fått tillbaka sina minnen. Härute var hon handikappad. Han var glad att hans kärlek inte var ett londonfenomen. Den avtog på inget sätt. Just nu

skulle han gett mycket för att kunna få vara ensam med henne, bara leva i hennes närhet, och i ett landskap som det hon målat.

– Det var en tjusig klocka, sa Laird plötsligt. Får jag se?

John tittade på Patricia som såg hjälplös ut, tog av den tveksamt.

Laird studerade den försiktigt.

– Om det inte var så omöjligt, skulle jag säga att det var ren platina, utbrast han. Vilket vackert arbete! Schyler tittade på den, vägde den i handen.

– Det är platina, konstaterade han. Inget tvivel. Men hur har du fått...? Så såg han namnen som var ingraverade, och tystnade generat.

– Jag ber om ursäkt, sa han sen, och räckte John hans klocka.

De satt och väntade på Brown & Smiths återkomst, när John helt plötsligt ropade: – SE! och pekade mot London.

– Vad i hela...

Ovan London tornade tre gestalter upp sig. De föreföll milshöga. De studerade hemisfären under sig som om den varit ett akvarium. I händerna hade de enorma käppar som de kunde stöda sig på eller peka

med. De var nakna och deras hudfärg var tydligt grön till och med i natten, som om de var svagt självlysande.

– De gröna männen, sa Patricia. Nu igen.

– Men vilka är de? frågade Laird blekt.

– Vet inte. Vi har sett dem förr.

– Men då var de mindre.

– De är inte solida! Stjärnorna syns igenom dem!

Inte alla, men en del stjärnor gjorde det faktiskt.

– Nakna, gröna, med käppar, sa Schyler. Det har jag hört rykten om inne i London.

Nu brukade de gröna männen sina jättekäppar till att lösgöra London ur marken. De stack in dem under staden, bände och lyfte. Synen var otrolig. De höll den enorma lysande hemisfären i händerna högt uppe i atmosfären. Plötsligt talade de och deras röster lät som åska, varefter de slungade den utåt rymden. Det fanns inte längre något London.

De gröna männen bleknade bort och försvann.

– Gode gud, flämtade Patricia. De stackars människorna!

– Vad står på? undrade Brown bakom dem.

De som varit kvar ute, stirrade på honom. Sedan vände de sig åter mot London. Det var där. Oförändrat. Ingenting hade hänt.

– En vision, ett tecken, viskade Patricia.

– Förstår inte, sa Laird. Ett slags optiskt fenomen...?

– Stress, sa Schyler.

John teg. De förträngde vad de sett. Det parade inte in i deras världsbild. Själv beslöt han godta fenomenet och söka förklaringen senare.

Ingen förklarade något för Brown och Smith som i stället fick redogöra för vad de gjort. Jodå, de hade varit förvirrade när de kom in, men upptäckt instruktionsbladet och följt det. Fången fanns uppe på vinden, trodde han var sjuk, led av minnesförlust och att de var hans släktingar som vårdade honom. Han fick äta aspirin och hade stränga order att inte gå ut. Dessutom var han inlåst.

John tyckte de klarat det misstänkt bra, men sa ingenting. Vad kunde han egentligen säga?

Gryningen kom. Horisonten omfattades av ett svagt ljus och det fanns åter färger i universum.

– I den här handväskan, sa Patricia, har jag haft en diktafon med sex timmars kapacitet igång mest hela tiden. Den har tagit upp allt som sagts härute.

– Tjusigt, sa John överraskad. Hans älskade kunde vara mycket effektiv när hon ville.

– Ska vi gå in? sa Laird, märkbart trött.

De gjorde det. Stod i korridoren. – Märk, sa John. Det är halvljust. Det har gått tid. Vi har varit någonstans, fast vi inte minns det.

– Bevis finns kanske i diktafonen, sa Patricia och spolade tillbaka. Sedan spelade hon upp. Alla lyssnade tysta.

– Jag renskriver det och kopierar det, sa hon, så kan var och en få sin kopia. Hon stängde av apparaten.

De skildes åt. Utom John och Patricia, som dröjde sedan de hjälpt ut de andra ur labrynten. – När tror du allt detta är över? sa John. Så vi verkligen kan vara tillsammans.

– Jag vet inte. Jag hoppas det aldrig tar slut!

Och med den kryptiska repliken kysste hon honom passionerat och försvann även hon. Trött, undrande över vad hon sagt gick John uppför trapporna. Han behövde tid att tänka, så han använde inte hissen.

— — —

PROG sammanträdde.

– Jag har följande att meddela, sa McLyre. Av de åtta CI-männen har fem infiltrerat organisationens lägre nivåer och sänder regelbundna rapporter. Och – en är på väg in i hierarkins topp.

– Bra, sade Berenmann. Mycket bra.

– Vår nya datainstallation, sade Donor, kan tas i preliminärt bruk nästa vecka. Jag tror vi bör använda den parallellt med Computoplex cirka en månad, innan den kan anses helt intrimmad. Den kommer att öka kontrollmöjligheterna enormt.

– Utmärkt, sa Berenmann. Om någon undrade varför Donor tagits till nåder igen, vågade ingen fråga. Sedan diskuterade de energidistribution i åtta timmar. Det var deras huvudintresse. Det var det som stimulerade dem. Andra sjunger, dansar, spelar, komponerar, tänker, skriver, målar, klipper gräsmattor, simmar, tränar plastdjur till att utföra enkla konstster... De här diskuterade.

— — —

John vaknade av att någonting ringde. I hans huvud? I den objektiva yttervärlden? Ville han erkänna existensen av den senare? Men det fortsatte ringa. Mödosamt öppnade han ögonen.

En bild som liknade en skärm upplyst av en filmprojektor tycktes sväva i rummet. Skärmen visade ett ansikte. Det var en till det yttre attraktiv kvinna, men hon betraktade honom kyligt och professionellt.

– God morgon, mr Fernström, sa hon. Jag är den Galaktiska Federationens Presidents sekreterare.

– Och jag är Homeros, svarade han. En poet.

Han var mer irriterad än vaken. Drev någon med honom?

– Jag får verkligen hoppas ni inte är avsiktligt otrevlig, mr Fernström, svarade hon. Konsekvenserna därav skulle kunna bli fatala. Vi önskar att ni ska samarbeta. Ni representerar er värld i vad man utan vidare kan beteckna som ett kosmiskt drama.

– Jag representerar inte den här världen, sa John. Det är den inte värd.

(Låt de förbannade androlderna få höra sanningen, tänkte han yrvaket. Jag är trött på att göra mig till.)

– Jag förstår inte, sa kvinnan.

– Fick ni inte en komplett analys av scientologyrörelsen, sa John. Räcker inte det? Jag är inte längre er spion. Jag tog avsked.

– Ni har aldrig i något avseende varit vår ‘spion’, påpekade kvinnan. Ni är däremot en potentiell fiende.

– Än sen då?

– Vi har valt er som representant på grund av er unika rumtidsliga position, sa hon. Faktiskt är ni den ende – och det är tydligen beklagligt, märker jag – vi kan kontakta. Så det är ni eller ingen. Låt mig nu få informera er om att den elfte galaktiska flottan bestående av trettio kryssare, tre intergalaktiska slag-skepp samt ett hundratal smärre farkoster omringar ert solsystem just nu och väntar på den slutliga ordern att gå till attack. Vi är synnerligen upprörda över den lokala situationen i er värld, som hotar hela vår civilisation. Det sannolika är därför att vi inte tar er värld i besittning utan snarare helt enkelt utplånar den. Emellertid vill vi – eftersom vi är högt civiliserade varelser – ge er en chans att sätta stopp för det experiment som hotar hela er omvärld. Ni bör kontakta er regering och framföra den synpunkten. Löser inte ni problemet, gör vi det.

– Ni kanske undrar hur vi kan ert språk. Vi har observerat er. Diskret. Hittills har ni varit för provinsiella för att förtjäna att kontaktas, men i och med detta måste vi inleda kontakt.

– Jag fattar ingenting, sa John.

– Inte? Ni är ju i centrum!

Han kom att tänka på något.

– Om jag på grund av någon anomali är den ende ni kan kontakta kan ni inte hota vår civilisation. Ni kan inte utplåna oss, som ni sa.

Hon tittade på honom. Sedan tog hon av sig huvudet som varit en mask och ett svampliknande föremål betraktade honom via kristaller inbäddade i substansen. En röstsimulator uttalade de slutliga orden:

– Pröva oss, mr Fernström. Ni kanske hinner ångra er. Ni har två dagar på er. Sedan griper vi in. Adjö.

Hon och skärmen försvann.

Utmattad somnade han igen. Han drömde. Han vaknade. Han undrade om allt varit en dröm? Men... Det här är för mycket, tänkte han. Jag håller på att bli galen.

Kanske lever jag verkligen i London 1962 och håller på att bli vansinnig.

Så att allt bara är fantasier.

Han tittade ut. I solskenet låg staden typiskt tom. Nej, det riktiga London 1962 måste haft fler invånare. Nu observerade han också att fönstren var smutsiga.

Han fattade beslutet att gå ut. Där kunde han tydligen tänka mycket klarare. Och detta var ett ögonblick som fordrade tanke.

Problemlösning. Att finna en algoritm för universum. Han tog med anteckningsblock och penna.

Senare stod han plötsligt utflyttad ur Huset i klart solsken. Minnen fyllde honom. Han blev sig själv.

Vad hade 'hon' menat, om hon nu funnits?

Han sökte skydd i ett träd, klättrade upp i det och satte sig på en gren inne i plastlövverket.

Mänskligheten hade i tusentals år sökt efter tecken på avancerat liv i universum, pejlat med radioastronomiska metoder efter radiosignaler utifrån – och ingenting hittat. Till sist hade man givit upp. Antagit att man var ensam. Särskilt sedan ett stort antal flygande tefats-episoder kunnat förklaras som ett slags elektriskt fenomen.

Vad hade hon pratat om? Något experiment som hotade hela universum. Han kände inte till något sådant experiment.

Han kom plötsligt att tänka på Huset. Varför hade han så tydliga matematiska intuitioner rörande det? Fanns det något hos det, en dold logik, en implicit matematisk struktur? Han måste försöka komma underfund med det.

Frenetiskt antecknade han detta.

Sedan hejdade han sig. Vad skulle han uppnå? Ett hus byggt av en vansinnig och placerat inuti ett fält. Vad kunde det ha för relevans?

Likväl måste han ha haft någon ide. Vart skulle den leda? Han hade ingen aning. Han var dessutom trött av

brist på sömn, men kanske var det bra. Det undermedvetna är en effektiv problemläsare. Fast okontrollerbart. Man kan inte säga åt det att göra någonting. Bara försöka lirka med det, som med ett litet barn.

Röster.

– Nej, han är inte här.

– Var sjutton är han då. Han var ju inte i affären. Han tittade ner.

Brown & Smith. Alltid som siamesiska tvillingar.

– Letar ni efter mig? sa John.

– Ja, var är du?

– Häruppe. Jag kommer ner.

Han gjorde det.

– Vad sjutton gjorde du däruppe, sa Brown.

– Tänkte.

– På vad?

– Säger jag det tror du jag är galen.

Brown tittade osäkert på honom som om han var i färd att göra en bekännelse.

– Ska vi säga som så, att om vi först berättar något för dig och du försöker tro det, ska vi försöka tro dig, om du vill berätta något.

– Okay. Men vi bör inte stå så här öppet. Vi kan bli upptäckta.

– Först och främst, sa Brown sedan de tagit skydd, heter jag inte Brown. Smith här heter inte Smith. Han heter McArtrey.

– Jaha.

– Vi är agenter. Vi kommer närmast från år 2715..

– Det skulle jag normalt inte tro, sa John. Men enligt vår överenskommelse så gör jag det nu. Fortsätt...

– Den här apparaten skyddar oss från effekterna av fältet, sa Cornbleau och visade John ett litet metallföremål. Man kunde ha det i fickan.

– Men vad jag inte förstår är vad ni gör här, sa John. Tja, säg att det är en krissituation.

– Häruppe i det absoluta nuet, invid nubarriären, vet ni inte något om den, eftersom den huvudsakligen utspelar sig i det förflutna. Den blir värre ju längre tillbaka man kommer.

– Enligt vår främste teoretiker, Thrakey, kommer vårt universum att sammansmälta med ett annat universum. När anomalierna når det här nuet kommer processen att vara fullbordad. Troligen kommer det nya systemet att kollapsa under sin egen tyngd.

– Rödförskjutningen elva miljarder år tillbaka är inte röd.

– Den är blå.

– Vi är i London för att observera. Rapportera eventuella förekomster av anomalier. De är gröna främlingar som tydligen fasskiftas in...

– Ja, avbröt John och tänkte intensivt.

– När vi såg din affär blev vi bara nyfikna och ville höra om du kände till några anomalirykten. Lappen du gav oss gjorde oss förvånade, och vi följde med i tron att du var ett slags fanatiker som tappat kontakten med verkligheten. Det som sen följde var en total överraskning för oss. Något som bara inte kunde hända. En anomali, skulle man kunna säga. Äntligen hade vi något att rapportera. I natt kontaktade vi Pluto 2715...

– Varför Pluto?

– Männkligheten kom inte så långt ut. Det behövdes inte. När man tämjde fusionsprocessen och omvandlingsprocessen följde var det inte nödvändigt. Man har alla råvaror man behöver. Pluto förblev outforskad. Ingen regering på jorden i någon tid känner till vår existens. När vi alltså berättade det här – vi har nämligen en radioförbindelse bakåt i tiden – blev Thrakey mycket intresserad och föreslog att vi skulle berätta allt för dig, samt ta dig till vår bas år 2715 och visa den för dig. Jag tror han beundrar dig som representant för framtidens vetenskap. Dessutom är den här anomalin i själva fältet något nytt.

– Men kan vi inte i så fall gå in i framtiden och se vad som händer om en vecka och få lösningen där? Skulle det inte spara oss en mängd grubbel?

– Det är omöjligt. Det finns ingen framtid här, sa Cornbleau.

– Vad menar du? utbrast John.

– Det är så här: det finns en framtid för varje individ i tiden i det förflutna och den framtiden är approximativt fixerad. Men detta är det absoluta nuet, här befinner sig allt i vardande, det är universums yttersta kant. Kosmos expanderar ju. Det är det rödförskjutningen av ljuset från avlägsna galaxer visar. Det expanderar i storlek och omfång, såväl i rummet som tiden. Här skapar ni framtiden. Den är inte förutbestämd. Allt kan hända här, medan det förflutna är bestämt inom vissa sannolikhetsintervaller.

– Följer du med oss? tillade Cornbleau.

– Givetvis.

– Ta då den här och tappa den inte.

De gav John en minnesprotector. Han stoppade den i fickan. De uppsökte den anomala fläcken på gräsmattan och stod utan förvarning inne i Huset. För första gången upplevde John detta med sina minnen intakta. Det kändes befriande. Att apparaten

fungerade bevisade dessutom att det de sagt möjligen kunde vara sant.

– Vi har en bil därute. Det vill säga, den ser ut som en bil.

John insåg att han nu skulle färdas i tiden.

Det kändes egendomligt. Tillvarons ytor runt honom ställde sig i nya vinklar.

– Hur gör ni det?

– Med hjälp av bilen. Den innehåller en tidsgenerator. Den ser just nu ut som en Plymouth. Men tryck på en knapp så blir den en tidsmaskin, ett flygplan, en polisbil, ett mindre rymdskepp... vad du vill.

– Tidsgeneratorm är egentligen ingen generator. Den vänder faslägen.

– Då hade alltså Schyler rätt, mumlade John.

London väntade utanför. Gatan låg tom så när som på en Plymouth. Den såg helt ordinär ut. De steg in och John lade märke till att det fanns fler knappar på panelen än i en normal Plymouth. McArtrey tryckte på en och en lucka fälldes fram och avslöjade en rad avancerade instrument.

– Titta, sa han. Nu fasar vi ut.

Världen försvann och runt dem fanns intet.

– Nu pejlar vi, sa Cornbleau. Han manövrerade några rattar och kalibrerade tydligen för att få en exakt inställning. John såg ingen indikator som angav tiden. Han frågade om det.

– Vi har en sådan också. Men jag är van vid att översätta fasdata till nudata så jag bryr mig inte om den. Det är en rutinsak.

– Nu kan vi fasa in.

Konturer syntes runt bilen och blev chockartat snabbt verkliga. De var framme. Bilen stod i en stor hall med metallväggar.

– Hemma igen, sa McArtrey

Sömn nödvändiggörs av ett inre tillstånd som fordrar utlösning för att inte drabba en med något som kan vara hallucinationer eller sällsamma reflexer av psykiska händelser i sinnevärlden. Sömn nödvändiggörs av det inre tillstånd som består i att barnet inom en önskar återvända till en ibland fantasibetonad, ibland omedveten tillvaro. När en människa sovit ut förstår hon inte längre varför behovet fanns, såvida hon inte tvingas vakna för tidigt. För då är behovet fortfarande det enda betydelsefulla.

John begärde en säng och att få sova ostörd tills han vaknade. Han fick det. Han sov och drömde. När han vaknade mindes han var han befann sig. Han förundrades.

Men nu såg han världen klart. Han kände sig rentav på gott humör.

Han steg upp, klädde sig, studerade de fotografiska planscher som prydde väggarna i rummet. Bilder av uroxar, jättebjörnar, mammutar.

Vad de var rika, som kunde få se allt detta!

En man stod på post utanför hans dörr. När John kom ut, förde denne honom genast till Thrakey.

– Önskas något att äta? undrade mannen innan han lämnade John.

– En ostsmörgås, kanske, sade John. Och kaffe, om ni har det.

– Är det allt du önskar, kan nog Thrakey ordna det. Vi ses.

Runt John bredde mängder av dataapparatur ut sig, ålderdomlig till utseendet men ändå imponerande. Väggar var fulla av planscher med koordinatsystem. Det fanns även ett tredimensionellt koordinatsystem, där sex axlar bars upp i ett fält och matta laserstrålar – otroligt tunna – markerade lägena.

En man som var på väg att bli vithårig fast han inte såg särskilt gammal ut (fyrtio? femtio?) kom emot John.

– Du måste vara John Fernström. Jag är Thrakey. Bra att du vaknat. Vi har egentligen ont om tid. På många olika sätt. Jag har 400 sidor med data som du bör studera, men det tar en dag att läsa det. Jag föreslår en snabbkurs med hypnoteknik och droger. Med hjälp av den kan du läsa hela rapporten på några mi-

nuter och kan den nästan utantill några dagar, varefter normal glömska får den att mattas av...

– Jag känner till metoden, sa John.

En stund senare visste han allt. Han hade sett främlingarna, sett Herschels nova, skeppet i Kambrium, allting. Men bara data. Ingen teori.

– Kan du förklara modulationsprocessen för mig, undrade Thrakey och förekom honom. Vi känner till Londonfältet men dess exakta uppbyggnad har jag inte kunnat studera...

– Anta att du har en tidkamera, sa John. Du tar 3D-bilder med den, och nu förbigår jag en rad praktiska detaljer och tar bara idén. Den information kameran levererar är en serie elektroniska vågformer.

– Ja... sa Thrakey.

– Sen behövs en fältgenerator. Jag tror inte ni har den typ vi använder, men principen är likartad – skillnaden är att fältet kan styras precis hur som helst. Om man nu erinrar sig vad materia egentligen är, dess karaktär av vågform, inser man snabbt (och här glömde John att det tagit honom femton år att utarbeta teorin) att man kan simulera ett fält till att – skenbart – anta samma egenskaper som ett stycke materia. Vid alstringen av fältet används konstant

följande ekvationer... det finns fler men de här räcker som illustration. Nu gäller följande matematiska transformation utan restriktioner på de här uttrycken... Du erhåller en fri variabel här...

Thrakey funderade. Han nickade. Givetvis.

– Bygger vi upp detta med elektroniska komponenter, sa John, vilket ju är fullt möjligt – varje matematiskt uttryck kan konstrueras som en serie elektroniska komponenter av viss typ i en viss koppling – så kan modulationen av fältet styras. Den blir en funktion av vad vi stoppar in här, i den fria variabeln, och vad vi stoppar in är signalen från tidkameran. Fältet styrs då till att anta samma utseende som det objekt som tidkamerabilden återger. Inte nog med det. Det taktila intrycket blir likartat och har man tillräckligt hög precision – allt styrs elektroniskt med självreglerande kretsar – kan man få så goda kopior att inte ens ett mikroskop kan se skillnad. Jag syftar då på optiska mikroskop, förstås. Kameralinsens upplösningsförmåga ger ju en absolut gräns, men i och med att vi började använda fält som linser kom genombrottet. Ett fält kan alstras mer precist än någon mekanisk optik kan tänkas tillverkas. För att inte tala om skärpedjupet – vilket är viktigt vid ett

projekt så stort som London. Om man inte vill använda miljontals kameror.

– Jag tror jag förstår, sa Thrakey. Formlerna var mig inte bekanta, men i övrigt tror jag att jag förstår hur det går till. Matematiskt sett är det ju faktiskt enkelt. Snillrikt.

– Tack för komplimangen, sa John. Men nu får du förklara en del saker för mig. Cornbleau lyckades egga min nyfikenhet, men han uttryckte sig tämligen vagt. Kan din teori uttryckas exakt? Och förklarar den alla de anomalier som jag nyss lärt känna...?

– Det gör den, sa den andre. Vill du ha en kopp kaffe under tiden? Här är rörigt, men det kan inte hjälpas. Vår normala anläggning vägrade ta min teori på allvar, så vi måste bygga en helt ny anläggning, som givits en semantik för min teori och räknar på den utan att protestera. Vi hade ont om plats så vi fick sprida ut komponenterna och det blev litet osystematiskt att se på. Om du ursäktar vill jag göra färdigt ett program jag hållit på med. Läs det här så länge.

Han letade upp en rad ark som var hophäftade och gav dem till John som slog sig ner mellan två kärnminnen och började läsa. Det fanns ingen annanstans

han kunde sitta. Thrakey kom med en mugg kaffe, ställde den urskuldande på golvet framför honom och försvann igen.

Det här kan inte vara det förflutna, tänkte John. Jag förstår honom ju rätt bra.

Fast å andra sidan var det ju hur som helst inte det normala förflutna, eftersom den här mannen hade kontakt med olika punkter i tiden och visste mer än man kunde förväntas göra på den samtida jorden.

Patrullens grundare, Clarke, måste ha varit ett geni. Det finns ju sådana personer, så långt före sin samtid att de inte kan göra sig förstådda, inte tas på allvar, inte märks. Han hade dessutom varit intelligent nog att lyckas utan att märkas. Inte blivit galen eller supit ihjäl sig, vilket så många andra som varit före sin tid fått göra i brist på alternativ.

– Vad är det här ‘delta’ för något? ropade John till Thrakey.

– En konstant som jag måste sätta in för att få det att gå ihop, ropade den andre tillbaka. Än har jag inte hittat något korrelerat till det i verkligheten.

Teorin var exotisk, men inte svår att förstå som tecken på ett papper. Det som var svårt var att se den som en bild av universums logiska byggnad. Nåja,

tänkte John, när man väl är van att hantera sannolikhetsfält som fyrdimensionella objekt antar jag det faller sig ganska naturligt att införa en femte dimension som en metatid. Men här förutsätts hela tidrese-teorin. Det förstår jag alltså inte.

Så han fick be Thrakey om en bok om det.

När han tittat igenom den också, började det klarna för honom. Att fasa in och ut... javisst. 180 grader och man lämnar systemet. 360 grader och man blir antimateria. Oväntat. Det kunde lika gärna varit tvärtom. Nu såg han intuitivt de sammansmältande universa som moln av sannolika händelser och de anomalier som upptäckts som droppar som utkon-denserades i fel moln. Analogin fungerade inte särskilt långt, men det behövdes inte heller.

Med hjälp av en bordskalkylator utforskade han Thrakeys teoretiska uttryck. De hade lustiga egenskaper. Däremot vägrade den lilla maskinen att uttala sig om teorins eventuella motsägelsefrihet.

Thrakey blev färdig.

– Om vanlig mängdteori är motsägelsefri, sa han, så är min teori det också.

Han lät stolt.

– Har ni inte hittat de bevisen ännu, undrade John. I min tid har vi åtminstone fem olika. Fast de modeller som behövs i dem är mycket mer suspekta än den teori det gäller.

– Så är det väl alltid, mumlade Thrakey.

– Hur då, sa Tarmac som just kom in.

– Egendomligt, sa Thrakey. Får jag föreställa – John Fernström från år 3200. George Tarmac. Vår chef.

– Åh, sa Tarmac, som var röd av upphetsning. Han försökte tydligen vara artig trots att han var nära sammanbrott, för han sa:

– Goddag. Tror ni ni kan hjälpa oss att rädda vårt hotade universum?

Han torkade sig i pannan.

– Jag ska försöka, sa John. Det ligger ju i allas vårt intresse att göra det.

– Givetvis. Jodå. Finns det en stol här någonstans? Nä-hä... då går vi till restaurangen. Har ni fått någon middag? Inte?

Inget under att administratören Tarmac var upprörd. Om universum kollapsade skulle givetvis all administration omöjliggöras, tänkte John. Han tog ännu inte det hela på fullt allvar. Det hade hänt för

snabbt. Hans intellekt hängde med, men inte hans känslor.

– Hur är det egentligen med lagen om energikonstans och tidresor? Anta att ni flyttar energi från ett år till ett annat? Bryter inte det emot...?

– Jo, svarade Thrakey, medan de gick från laboratorierna genom stationen, ledda av Tarmac. – Det kan man tycka. Men helt kausala cirklar kan vi inte få, eftersom de har sannolikheten noll. Lagen gäller alltså fast omformulerad för att passa vår nuvarande världsbild. Enligt Clarke håller den dels för hela universum som slutet system – synd bara att det inte är slutet – dels för ett givet nu, låt oss säga år 1345 den 22 maj klockan åtta, i så måtto att avvikelser är osannolika i förhållande till deras energimängd relativt hela systemet.

– Det vill säga, återtog han, stora förändringar av hela historien är osannolika, men de smärre modifieringar som vi inför som tidspoliser är inte av det slaget.

– Tala om något jag förstår också, mina herrar, sa Tarmac, så betalar jag för ett extra gott vin.

– Hur är vädret härute? sa John.

– Kallt, sa Tarmac. Kallt men uppfriskande. Vad vill ni ha?

De var framme och satt vid ett litet bord i bekvämt stoppade, litet ålderdomliga stolar. Restaurangen behövdes säkert för att man skulle stå ut med livet härute på Pluto. Han hade inte sett några kvinnor. Fanns det inga härute?

John frågade Tarmac.

– Nej, sa denne, sådant får de sköta om i tiden. Har du nånsin provat på en stenålderskvinna? är en effektiv slogan i våra rekryteringsoffensiver.

– Han ljuger, sa Thrakey. De flesta är gifta på jorden. En del vet inte ens om att deras män har det här arbetet. De är i tjänst en vecka, fria två osv. F. G. skulle inte ha tyckt om ifall vi fick barn i det förflutna. Han ansåg dessutom att blandade kön härute skulle leda till spänningar. Tokigt, kanske. Men det är hans regler som gäller.

John tänkte emellertid på något annat, nämligen sin idé att orsaken till det nuvarande krisläget måste ligga i nuet, 3200. Varför? Det var uppenbart. Anomalierna var nya ting som hände i tiden. Orsaken till dem måste vara något som var lika nytt som de, eller

nästan – och den enda punkt där detta gällde var uppe i det absoluta nuet.

Om man dessutom tänkte sig att verkan var en invers till avståndet från orsaken, fick man en förklaring till att det blev värre ju längre bakåt i tiden man kom.

När han förklarade tankegången, sa Tarmac:

– Tror ni vi kan räddas?

De båda andra nickade. – Om vi kan hitta orsaken, sa Thrakey.

– Får jag låna med mig en portabel dator, sa John, när jag åker tillbaka.

– Du får vad du vill, sa Tarmac. Jag ska beordra fram en åt dig. Vilken sort behöver han? frågade han Thrakey avsides. – En C-8, blev svaret.

Tarmac gav egendomligt nog ordern till servitören, som skyndade iväg sen han serverat dem stek, potatis och vin.

– Du tycks ha en bestämd idé, undrade Thrakey.

– Ja, men den är så egendomlig att jag behöver utföra en del beräkningar innan jag ens vågar lägga fram den. Kan ni förresten skicka en man till år 3200 för att se om solsystemet där är omringat av en jättestor rymdflotte?

- Visst, sa Tarmac utan vidare. Men varför?
  - Bara gör det.
- Rapporten kom en halvtimme senare:
Det är det

23

Att älska en plattmask är inte mer absurt än att förneka oändligheten. (Efter en neo-dadaist från 2145)

Tillbaka i London med sin C-8 i en svart resväska kände sig John Femström egendomlig och överklig till sinnes av att återse staden. Cornbleau körde honom till affären och han satt där när Patricia kom. Hon hade med sig sina utskrifter och måste ha jobbat hårt med dem. John berättade ingenting för henne om vad som hänt, kysste henne bara och tänkte *Vem är du?* Han sade åt henne att hon borde vila. Med en suck instämde hon och han lovade komma efter hem. C-8:n hade han gömt bakom en bokhylla.

När Dryden, dvs Laird kom kände John en fast beslutsamhet att inte tala om någonting för honom. Han visste inte varför. Schyler var den ende som skulle kunna vara till hjälp, men John anförtrodde

inte heller honom något. De fick sina utskrifter, tog med sig böcker och gick. John försökte spela lugn.

– Jag har en plan, sa han till dem. Via den här anomalin i fältet kan vi slussa ut alla som finns i London. Det skulle öppna världens ögon. Fundera på en lämplig strategi, så kontaktar jag er senare.

När även Schyler gått pustade John ut. Nu skulle han först av allt gå till Patricia och tillbringa en natt med henne. Klockan var halv fem nu. Han kände en sällsam blandning av längtan och misstro.

Allt hände snabbt för Lazio Ramirez. Han insåg att när den här organisationen fattat ett beslut handlade den också. Han fick mer och mer avancerade uppdrag och tilläts handla på eget initiativ.

Han kunde yrkesmässigt koderna till ERGkupoler runt om, däribland de som användes vid kommunikation. Han visade hur man kunde avlyssna dessa kommunikationer och senare även själva sända ut falska meddelanden till olika ERGkupoler. Nu beordrades kraftavbrott som varken PROG eller dess underlydande känt till. Och ibland då PROG beord-

rade ett avbrott utsändes falska annulleringsorder som genomskådades för sent.

Resultatet blev ökande förvirring.

Lazlo insåg att han snart skulle bli fast, men fick veta att de skulle plocka ut honom innan något sådant hände. Och han litade på dem. De hade en perfekt organisation.

Och en god sak.

PROG diskuterade via sina almanackor, som omöjligt kunde avlyssnas av någon såvida denne inte hade tillgång till Computoplex själv.

– Vi spränger dem snart, sa McLyre. Vi börjar få en god bild av organisationen. Det är förvånansvärt hur högt upp den sträcker sig, men den har gått för långt.

– Bra, sa de andra. En CI-man sköter sig alltid. Han gör en aldrig besviken.

John promenerade hem till Patricia och använde de nycklar hon gett honom. Han kikade in i sovrummet. Jo, hon sov djupt. Hon hade läst om människans utveckling igen. Boken låg bredvid hennes säng. Hon andades tungt, som om hon var utmattad.

Han tog av skorna och tassade in i vardagsrummet. Han kunde tända en lampa utan att ljuset föll in i sovrummet, så han gjorde det och studerade målningen. Den var fortfarande lika vacker. Förtrollande. Han hade inte haft tid att fråga henne om den än.

Han kände som ett stygn av smärta när han tittade på den. Han kom att tänka på den klocka hon gett honom, tog av den, vägde den i handen.

Platina? I London?

Omöjligt.

Men ändå...

Så många frågor, men inga svar.

Åter tittade han på hennes böcker. Där fanns Darwins huvudarbeten men också många andra titlar: *Om det nödvändiga i människans evolution*, *Människans ursprung*, *Neolitiska kulturer*, *Pekingmänskan i nytt ljus*. Men också sådana som såg obekanta ut.

Han tog en, öppnade den och förstod inte ett ord. Det var ett helt obekant slags alfabet. Var hade hon fått det här ifrån? Hon kunde förstås ha plockat böcker om arkeologi och evolution från antikvariatet redan innan hon träffade honom, och om hon nu varit intresserad av ämnet...

Men en sådan här bok!

Han försökte komma på vad för slags alfabet det kunde vara. Arabiska? Nej, han hade sett arabiska textprov och de såg helt annorlunda ut. I skolan för länge sedan hade han läst ett ämne som hette historisk lingvistik och lärt sig en del om äldre språk. Det här var inget av dem.

Ett språk har en speciell klang, en viss särart, såväl talat som i teckenform. En stor del av initialarbetet med ett nytt språk är att få en känsla för den klangen, den särarten, att bli bekant med det, övervinna främlingskapet. Och det kan man göra utan att egentligen lära sig språket, som en rent estetisk aktivitet. Språk är dessutom besläktade. Världens olika alfabet bildar familjer. Man känner igen dem även om man inte behärskar dem, just på likheter och egenarter. Det var därför han bara genom att snabbt titta i boken kunde avgöra att det inte var ett alfabet

till något känt jordiskt språk. Det kunde tänkas vara en kod, men vem kodar en bok om primitiva människor? Boken såg ut att handla om det – att döma av de många illustrationerna.

Han tyckte inte om den slutsats han kommit fram till. Inte alls. Han smög tillbaka till hennes sovrum och tittade in. Hon sov ännu men andades mindre tungt. Vem var hon? Kunde han älska berine utan att veta vem hon var?

Han tänkte på fältet de befann sig i, nu övertygad om att minnesförlusten inte berodde på hypnos utan snarare på en inbyggd selektivt minnesblockerande fasform. Den fungerade universellt, det vill säga på alla, för Cornbleau och McArtrey hade måst skydda sig med hjälp av minnesprotectorerna. Utanför fältet borde minnesåterfåendet vara lika universellt. Att 'Brown' och 'Smith' inte återfått sina minnen berodde på att de aldrig tappat bort dem, samt på att de inte velat säga någonting om vilka de var. Slutsatsen låg nära till hands: att förhållandet var detsamma med henne, att hon inte velat berätta för honom om sig själv.

Varför inte?

Han mindes. 'Det är uppenbart att de är här också nu...', 'Ett gräsligt försök att *verka normal*, jag förstår det...', 'Män reagerar så ibland, det vet jag...' Udda repliker, fällda i förbigående, inte påfallande udda ens då. Men nu? Han började se ett mönster.

Hennes impuls att de skulle utforska huset – ytterst fruktbar. Hennes idé att huset skulle innehålla matematiska strukturer och frågan ifall han kunde översätta dem. Som om hon visste vem han var innan han gjorde det själv. Kanske hennes sätt att bli bekant med honom varit avsiktligt utfört. Först hade hon varit en tonårig missanpassad flicka på jakt efter nöjen, sedan en balanserad och mogen ung kvinna – initiativrik men ändå varm. Kanske hon prövat olika metoder att fascinera honom och ansett den första misslyckad?

Om hon kunde ändra sig så mycket, vem var hon då egentligen?

Vad kunde hon mer förändra sig till?

Du går mycket långt nu, tänkte han, kanske för långt, bara för att du hittat en bok som du inte kan läsa.

Men var det bara det?

Älskade hon honom? Eller var det bara en roll hon spelade för att locka honom att följa vissa utstakade vägar? Men varför? Hon hade i alla fall inte gjort något som haft negativa följder. Hon hade hjälpt honom igång så att han när mötet med tidspoliserna ägt rum redan varit väl förberedd. Skulle han varit det utan henne? Knappast.

Men läste han inte in för mycket i vad som hänt? Om hon avsiktligt velat bli bekant med honom, varför hade hon då just valt att köra på honom? Kanske hon hade skuggat honom i bil och det hela hänt av en slump? Men i så fall – hur kunde hon ha vetat att han skulle komma till den där biografen? Hans teori att hon bytt personlighet för att bättre fånga honom vid det andra tillfället förutsatte att hon kunde veta det.

Men i så fall måste hon vara parapsykologiskt begåvad. Han suckade. Varför inte det också?

Där han stod erinrade han sig plötsligt den intergalaktiska taleskvinnan som tagit av sig masken, det vill säga huvudet. Tänk om, bara tänk om, de hade sänt en agent in hit för att finna en orsak till problemen. Anta att den agenten funnit orsaken, och därtill att han var mitt uppe i det, till och med inblandad

som konstruktör, för det var han ju, ifall orsaken fanns i London. I så fall blev samtalet på morgonen möjligt att förklara. Men tanken på kvinnan som tog av sig huvudet fick honom att må illa.

Vad var det som låg därinne?

Sen såg han felan i teorin. Patricia visste att han inte kände till orsaken till det hela. Han hade inte kunnat avslöja sin teori för henne, för den hade han tänkt ut först idag, efter samtalet med den intergalaktiska varelsen! Men hade deras kärlek, tårar, kyssar, samtal – bara varit ett spel?

Vad skulle han tro? Det fanns ju, visste han, androider som var omöjliga att skilja från människor.

Innan hon vaknade måste han veta mer.

Söka ledtrådar...

I hennes garderob, dold bland kläderna, fann han en maskin. Här doftade allting Patricia. Inte parfym, utan hennes egen doft, en aspekt av hennes personlighet, något han lärt sig att älska djupt. Maskinen hade en sorts klaviatur, och tecknen på den erinrade om tecknen i boken. Det fanns dessutom rattar, visare, mätare och något som såg ut som en antenn.

Förmodligen kunde man ta emot och sända meddelanden med den. Vem fanns i andra änden av förbindelsen?

Vad hade hon sagt dagen innan? 'Jag hoppas det varar för evigt.' Nej, 'Jag hoppas det aldrig tar slut.' Just de orden. Var de begripliga?

Tänk!

Analysera!

Anta att hon inte är en agent från den galaktiska civilisationen. Det tror du ju ändå inte. Vad skulle hon då kunna vara?

Vad hade han fått veta idag: Att två universa höll på att smälta samman till följd av en kollision. Detta andra universum var tydligen bebott, för grönblå varelser med sex ben hade blivit en allt vanligare syn. I detta andra universum – borde det inte där finnas varelser som ville få reda på vad som hände också? Som var minst lika upprörda som Tarmac och Thra-key.

Alldeles bestämt.

Tänk om – nej! – men det passade så bra som förklaring – perfekt!

De skulle kunna tänkas sända över agenter. Och om tidspoliskåren hade en radio som verkade i tiden,

kunde de här varelserna kanske ha en radio som nådde mellan universa. En radio eller teleprinter.

Han stod inte längre ut med att sitta där inne bland hennes kläder... förnimma hennes doft... som om hon var här...

Han reste sig, stängde dörren, satte sig i soffan – tungt! Medan han lekt en farsartad lek med androiden Carol, en låtsaslek där han skulle spela galaktisk spion, hade hon – den verkliga agenten – varit hos honom hela tiden. Men hon var mer än så. Mer än en galaktisk spion. Hon var en *metagalaktisk* spion.

Hon hade kommit från ett annat universum, inte från någon galax.

Gud, tänkte han. Hjälp mig. Skall jag döda henne? Men hon är inte ond. Hon har hjälpt oss. Och givetvis – det är ju hennes arbete! De lokaliserade troligen London som en källa till det onda och sände hit henne. Hon misstänkte Huset. Hon kan ha fått reda på vem jag är.

Och så beslöt hon uppmuntra mig att hitta en lösning. Att göra jobbet åt dem.

Och vilken metod är bäst? Givetvis att få mig förälskad, förtrollad, mottaglig för egendomliga idéer, att fästa min uppmärksamhet på vissa förhållanden.

En metagalaktisk Mata Hari, tänkte han, med en dåraktig man som sitt redskap.

Målet var aldrig en underjordisk organisation i London. Det var en lösning av anomaliproblemet.

Jag har varit ödets narr.

Han svettades våldsamt. Plötsligt reste han sig, gick till sovrummet. Tittade på henne. Hon höll på att vakna när han kom.

– Hej käraste, sa hon och log mot honom. Vad glad jag är att du är här...

– Låt oss älska, sa John plötsligt och kom ner till henne. Hon protesterade inte. Varför skulle hon det? Det var ju bara ett skådespel för henne. Till sin förvåning fann han sig faktiskt kapabel. Hennes kropp var varm och tog emot honom. Passionerat kysste hon honom.

– Du är verkligen fin, mumlade han. Inte ond, tänkte han, bara en skicklig aktris. Eller en välgjord android.

– Hur gör du det, fortsatte han, finns det en spindel inuti som styr det vackra maskineriet eller är du homogen?

Han steg upp, lämnade henne. Hon satte sig upp och tycktes inte förstå vad som hände.

Han klädde sig snabbt och lämnade lägenheten. Han måste gå och gå och aldrig stanna, som en golem, som Ahasverus, som en robot. Ingenting fick komma ivägen för honom.

London, denna perfekt modulerade kopia omgav honom med gamla hus. Träd kantade förstadsvägen. Det fanns till och med gräs här. Parfymerat.

London var ett lapptäcke. Ett uselt resultat av en avancerad teknik. Hopslängt för att tjäna som förvaringsplats för oppositionen och möjligen också en del brottslingar. Kanske var det de som blev verkliga medborgare? Men vad brydde han sig om det? Han skulle gå tills han nådde fältets yttre gräns och då skulle han fortsätta rakt igenom. Ingenting kunde hejda honom. Om han såg sig om skulle han överväldigas av känslor som var förbjudna.

Kärleken är ingenting som kommer när man söker den, den kommer alltid när man behöver den, för det är alltid så. Och den tar sönder en. Den bedrar en. Den behärskar en. Den gör en till sin slav. Och sen visar den fram verkligheten i ett skarpt ljus som gör det omöjligt att fly, som inte drar sig för att belysa alla detaljer. Man kan inte fly. Man kan vilja lämna sin egen kropp och fly in i natten, sedan man godta-

git att man varit en dåre, och när det inte fungerar vill man bara gå och gå. Tills man inte längre kan. Tills man stannar.

Han satt på en bänk mellan två träd. Bänken var full av fågelträck men det struntade han i. Han satt där och ett stilla nattregn föll över honom.

Jag är patetisk, tänkte han. Det är ett symtom. Men jag kan inte vara något annat, så varför försöka? Och så satt han kvar.

Man kan lösa nästan alla problem inom matematiken och om man får tusen år på sig kan man kanske rentav motbevisa Gödel, men vissa psykologiska trauman kan inte lösas upp – de kan bara glömmas ..

Detta kommer att spöka i mig alltid, tänkte han.

Fem timmar senare reste han sig. Det är inte sant, jag har varit galen. Jag ska gå tillbaka och då säger hon att allt är bra. Han trodde det egentligen inte men ändå återvände han, som en golem bunden av magi att vandra en viss väg mot ett visst öde. Ett nytt nattregn föll. Det var lätt, precis som hennes hår. Utan att stanna gick han upp i huset och stannade utanför hennes dörr. Han skrev på en bit papper och

släppte den i brevlådan. Han hörde den falla innanför dörren, tyst.

Jag älskar dig ännu.

Om du är ett monstrum i
en mänsklig mask gör jag
det ändå.

Om du är en android så älskar
jag dig likväl.

Jag vet inte vad jag ska göra.

Jag är hjälplös, helt i din
makt. Gör med mig som du vill.

Jag är ledsen om jag sårat dig.

John

Han hörde steg. Någon tog upp lappen.

Dörren öppnades.

Patricia stod där. – Käraste, sa hon. Kom in. Jag har lagat varmt kaffe. Jag är så glad att du kom tillbaka. Jag var rädd att du inte skulle göra det.

Ack, irrandet i skogen gjort dig blek, min kära; och jag tror jag glömt bort vägen. (En midsommarnattsdröm)

Han drack kaffet, men hans händer skälvde då han lyfte koppen. Först efter en lång stund märkte han att också hennes gjorde det.

– Jag är glad att du räknade ut det till sist, sa hon. Han visste inte hur han skulle besvara det.

– Jag har velat berätta det länge, fortsatte hon, ända sedan jag förstod att jag älskar dig. Men jag kunde inte. Jag var rädd.

– För vad?

– För att du skulle lämna mig.

– Jag vet att jag är ohövlig nu, sa han. Men säg mig en sak, ärligt, så ska jag tro dig. Är detta ditt verkliga jag? Är det din kropp jag ser, som jag älskat och berört, din egen verkliga kropp?

– Är det så viktigt?

– Jag älskar en varelse, inte en själ. Ett ansikte, inte någonting som reglerar det ansiktet... Han uttryckte sig svårbegripligt, men det märkte han inte.

– Jag förstår hur du känner det. Det är därför jag har studerat din arts utveckling, eftersom jag inte riktigt kunde fatta att vi var så lika. Ändå är vi det. Det är därför jag är här. Rådsförsamlingen fann det enklare att skicka mig än en robot. Det är kanske osannolikt, men våra evolutionslinjer har följt samma banor och kommit till samma resultat. Där finns skillnader men de är små och drunknar nog i individuella variationer. Jag tror vi skulle kunna få barn tillsammans.

Då han hörde hennes sansade svar, nyktrade han till.

– Om du var en spindel, en mycket trevlig spindel, men en spindel – om du berättade det för mig – som använde din kropp som ett slags kostym, en spindel som menat vad den sagt mig, vars personlighet på något vis lyst fram i dina ögon, så skulle jag älska den spindeln, sa John. Men jag kunde inte älska den i dess egen fysiska gestalt. Det skulle blivit en egenomlig kärlek mellan två själar. Det kändes nödvän-

digt för honom att klargöra detta. Hon nickade. – Jag förstår nog, svarade hon.

– Jag är en dåre, sa han.

– Nej, du är chockad. Det är något helt annat.

– Du måste ha arbetat hårt, sa han, studerat vårt språk, vårt idiom, lärt tillräckligt om den här världen för att kunna leva här.

– Jag har studerat när du trodde jag arbetade.

Hon reste sig och gick före honom in i vardagsrummet.

Och där pratade de och gradvis kom en del av den gamla förtroligheten tillbaka. John berättade för henne om sitt tidiga morgonsamtal med galaktiska federationen. Hon tycktes inte förvånad.

– Inget under att de är upprörda, sa hon. Deras skepp försvinner och vi har återfunnit en del i vårt universum. De måste ha lyckats räkna ut att den här världen på något vis är ett centrum för det som händer.

– Men ingen har ju försvunnit härifrån, sa John.

– Nej, inte i år. Inte här. Men längre bort i tiden.

– Som de där varelserna med sex ben som dyker upp i vårt förflutna, sa John.

Patricia tittade på honom.

– Du har lärt en hel del sen vi sågs sist.

Hon lät berättigt förvånad och det var ju berättigt.

– Vad är de för något, sa John. Vilka är de?

– De stackarna tror att de straffas av universum, som de betraktar som en levande varelse. Jag vet faktiskt inte varför just de drabbas särskilt.

– Har era vetenskapsmän teorier om detta?

– Många, men ingen bra.

– Men radion, sa han, eller vad det är du har i garderoben?

– Så du har hittat den med? Rådsförsamlingen satte ett hundratal forskare på att utveckla något sådant och det blev klart på en vecka. Analysen av överföringsprocessen så att agenter kunde föras över utvecklades samtidigt. Men det finns ingen enhetlig teori. De har försökt hitta en men misslyckats. De behärskar en lång rad praktiska aspekter, men... Så när jag kom på vem du var, tycktes allting mycket löftesrikt för dom. Jag tror er matematik här är rikare än vår. Ni kan kanske se samband där vi inte ser någonting.

– Otroligt, tänkte John högt. Han berättade för henne om kvinnan som talat till honom från skärmen och tagit av sig huvudet.

– Ah, sa Patricia. Nu förstår jag. Du var rädd att jag skulle göra något liknande. Men det gör jag inte. Det kan jag inte.

– Jag var mycket rädd, sa John. Irrationellt kanske, men...

– Nej jag förstår fullkomligt. Berätta mer.

Så han berättade om 'Brown' och 'Smith', tidsresor, sin vistelse på Pluto år 2715 under tretton timmar, sina samtal med Thrakey och sin återkomst. Han visade henne sin minnesprotector.

– Fältet påverkar mig inte alls, sa hon. Det finns kanske någon skillnad i hjärnans struktur. Den kan vara mycket liten.

– Kanske. Fältet måste vara precis inställt för att inte annullera andra mentala funktioner, så du ligger kanske precis utanför gränsen. I så fall är det tur att du inte upplevt andra negativa följder. Sannolikt verkar fältet selektivt undertryckande på den del av personligheten där jagminnena förvaras, medan rent allmänna färdigheter som språk och sådant lämnas

kvar. Pseudominnen och liknande är säkert inhypnotiserade eftersom de är individuella.

– Jag får huvudvärk när jag lämnar fältet. Den går snabbt över... Hade den här mannen Thrakey någon teori?

– Ja och nej. Han har en stor bit och jag tror att jag eventuellt kan skaffa den felande länken.

– Hur?

– Du gav mig den ledtråden själv när du frågade om jag inte kunde översätta mosaikerna i huset till formler.

– Men det var bara något jag sade. Jag minns det inte särskilt bra.

– Det trodde jag du gjorde med en medveten avsikt.

– Nej, det var bara något som... kom för mig. Jag visste inte ens vem du var då. Hela den här operationen har tillgått en aning... slumpvis. Men du ska förresten veta att den gamle, min 'arbetsgivare', är från samma värld som jag. Det var därför jag inte ville han skulle få veta att vi älskar varandra.

– Hurså?

– Kan jag förklara det? Jo, kanske. Jag är här som agent, för att ta reda på saker, inte för att ha det bra.

Han är förresten inte alls mänsklig. Han bär – mask. Hans ras är olik vår. De är mycket pryda. Nåja, det är inte konstigt, så som dom ser ut.

Hon skrattade. – Det känns så skönt att kunna tala öppet med dig om allt det här. Till och med att kunna prata en del nonsens. Det är en sån lättnad.

Det var då han kysste henne igen.

Och han insåg att det inte fanns några barriärer alls.

– Saker och ting förändras, sa han. Hela tiden. Vår lilla revolution har på något vis blivit oväsentlig.

– Det tror jag inte, sa hon. Den är väl fortfarande viktig. Men kan du förklara Thrakeys och din teori?

– Nej, inte utan hjälp av matematik. Och dessutom är det bara en svag aning. Om du håller mig sällskap i morgon i Huset, så ska jag försöka förklara efter hand. Om jag hittar något – följer du då med till år 2715? Det blir i så fall en nyckel till något större – låt oss hoppas att den passar i låset. Och fråga din Rådsförsamling om vi inte kan samarbeta villkorslöst. Det skulle till exempel vara bra ifall vi kunde få deras data över anomalier.

– Anomalier?

– Ja, förändringar, sånt som dyker upp och försvinner.

– Varför?

– För att se om de passar i vår teoris allmänna mönster.

Han fungerade som vetenskapsman igen sedan den emotionella krisen lösts.

Nu var det viktigaste att rädda de två universa från en hotande katastrof. Annars återstod ingenting.

– Bokhandeln, sa han.

– Vi ‘stal’ den, sa Patricia. Den ingår tydligen i Londonfältet. Era myndigheter här kontrollerar ingenting. Det finns bara en stab androider och robotar. Inte en enda människa.

– De är säkra på att vi är fast härinne, sa John. De kommer att bli förvånade.

– Detektivromanerna hittade jag faktiskt på en vind. I det här huset. Jag skaffade dig arbetet för att jag tyckte om dig och inte ville se dig så nergången, modlös. Jag tog mig in i affären, skaffade duplettnycklar och stoppade litet pengar i kassaapparaten.

– Vidunderligt, sa John, lyfte henne och höll henne i sina armar.

25

Fält är det stoff som drömmar vävas av.
(J. Fernström)

- Så nu är du medlem i GRUPPEN, sa de.
- Vi fick dig därifrån i sista stunden.
- De var på väg till dig.

Lazio tittade på dem. Så dessa utgjorde GRUPPEN. Och nu var han en av dem. Han hade kommit lika långt som han planerat en vild dag för som det syntes länge sen.

- Vad gäller nästa aktionsprogram...

— — —

Mitt i natten började Patricia ta kontakt med sin värld. Det tog tid att upprätta en förbindelse, men till sist fick hon svar. John såg henne hantera tangenterna med de främmande tecknen med en känsla av

övergivenhet och överklighet. Som om hon kände det, sa hon:

- Du kunde lära dig det ganska lätt, vet du. Våra språk är inte mycket olika.

Hon sände över en rapport som de skyndsamt förberett tillsammans. Den löd:

Mitt mest lovande objekt, J Fernström, har en teori om orsaken till den hotande katastrofen. Han avser att kontrollera den i morgon. Orsaken antas, som en del förmodat, ligga inom det område där jag befinner mig, London 3200, som är ett komplicerat modulerat fält. F. har kontakt med en organisation från denna värld som konstruerat apparatur och teorier för tidsresor. Dess bas, i året 2715 lokalt, inrymmer en vetenskapsman som nu samarbetar med F. På grund härav har jag röjt mig för F. och erbjudit fullt stöd från vår sida. Vi har ingen tid att förlora. För att kunna kontrollera sin teori behöver F. data rörande onaturliga händelser i vårt universum; deras tid, plats och art. Han tror de kan ordnas i analyserbara sekvenser. Denna information kommer att behövas snarast möjligt. Om ni överför en matematiker är F. villig förklara sin teori så snart han fullbordat den. Parischa G-1111.

De väntade och svaret kom. – Det är positivt, sa hon och översatte:

Din rapport kom som en solstråle genom molnen. Ingen annan rapport har varit tillnärmelsevis så löfresrik. Information översänds snarast möjligt, men vi föredrar att inte bryta mot händelsernas naturliga ordning. Vi diskuterar snarast ditt förslag att sända över någon. Partnoi.

Nu var klockan 5 på morgonen och solen hade redan gått upp. De körde till affären och hämtade Johns C-8, sen till Huset som såg egendomligt överkligt ut i det tidiga morgonljuset.

– Den galaktiska flottan kanske kontaktar mig idag, sa John. För att få besked om de ska anfälla eller inte.

Han hade rätt. Medan de satt i hans lägenhet lystes luften upp och en projektion av samma 'kvinna' blev synlig.

– Jag har följande att säga, sa John. Vi är nu medvetna om allvaret i den situation som bekymrat er och försäkrar att den inte avsiktligt orsakats av oss.

Vi arbetar för att få ett slut på det hela. Har vi tur kan lösningen komma idag. Räcker det?

Hon tittade på honom. – Ni hade rätt att vi inte kan utplåna er. Vi har försökt, men ert solsystem är inneslutet i en virvel. Vi kommer inte igenom. Det är egendomligt att vi alls kan kommunicera. Så vi väntar.

Hon bleknade bort.

– Du ser hur trevliga de är, sa John. Varför tror du de kan nå hitin med den där bildtransmissionen?

– Ingen aning. Har du någon ide?

– Nej, vi måste ta reda på det nu. Vill du hjälpa mig?

– Var inte dum. Självklart!

– Gå då ner på första våningen och rita av bilderna i mosaiken. Ta en yta som verkar strukturellt fristående och glöm ingen detalj. Jag gör likadant häruppe.

– Okay, sa hon. Men är det inte litet konstigt?

– Här är papper, sa han. Rutat. Använd det. Det är lättare.

Efter nästan fyra timmar kom hon upp, uttråkad och trött och föreslog kaffe. – Jag är klar med en bit nu.

Hennes ritning var mycket exakt, verkade det. Nästan perfektionistisk.

– Bra, sa han. Kokar du kaffe medan jag tittar på de här?

John själv hade, liggande på golvet utanför sin lägenhet, fyllt ett tjugotal numrerade ark.

– Låt oss nu försöka dechifrera, sa han då hon kom in med kaffe. Hans tankar var helt upptagna av strukturella relationer.

– Varje kropp eller form, sa han medan hon hällde upp en kopp åt honom, kan översättas i tal via ett koordinatsystem. Verkligheten är nästan oändligt delbar, rent praktiskt sett, men här har vi en klar enhet. Mosaikstenen. Vi letar nu efter något som satisfierar någon del av Thrakeys formler eller mina egna transformationsekvationer. Jag översätter det här och låter C-8:n arbeta enligt ett sökprogram. Låt oss hoppas den hittar något. Ett mönster. En ledtråd.

Det gjorde den inte. Tre timmar gick. Han provade andra uppslag. Det var fruktlöst. Hans aningar var som bortblåsta.

– Det här är slöseri med tid, sa han. Vi går ner och försöker associera helt planlöst.

Hissen var helt galen denna dag. Den skramlade, tjöt, nynnade och vibrerade och tycktes röra sig långsammare än vanligt. – Håll tyst, ditt gamla elände, utbrast John.

Till sist kom de ju ner i alla fall.

De strövade genom korridorerna.

– Jag har varit dum, sa John.

– Varför säger du så? Vad är det som är fel?

– Mosaiken är troligen helt ornamentell, och om den är något annat dessutom, passar den inte in i något sammanhang direkt. Det måste först finnas ett totalt sammanhang, en allmän ram. Här nere kände jag av mina aningar först. Jag skulle ha tänkt på det.

– Då börjar vi på nytt, sa hon. Ska jag tala eller tala? Stör jag dina tankar om jag...

– Nej, sa John. Var dig själv. Låt oss bara ströva.

Det fanns någonting här som gjorde det möjligt för honom att hitta. Inte intuition utan en reell struktur. Allt detta trots korridorernas irrationalitet, de udda placerade fönstren, de lutande golven, de säregna vinklarna... Det var en labyrinth egentligen. Men en labyrinth är ett slags logiskt system, en struktur. Han försökte uppleva det algebraiskt, och ibland lyckades han nästan.

– Jag skulle behöva ritningar över Huset, sa han. Vi har inte tid att göra skisser och mäta proportioner härinne.

– Finns det inte ett arkiv för det, sa Patricia.

– Varför skulle det det? Vilken funktion skulle det fylla? Varför skulle även det vara återskapat i det här fältet? I det genuina London fanns nog ett slags stadsarkitektkontor, men...

– Terapi för de riktiga medborgarna. Varför inte? Pappersarbete. Kan det inte vara värt ett försök?

– Givetvis. Om vi kan få tag i originalritningarna, eller kopior...

– Jag ska skaffa fram dem åt dig. Vänta bara.

Han gick ut för att titta på 'Framtiden' och återvände sen in.

Cornbleau och McArtrey kom.

– Vad gör du? sa de.

– Väntar på Patricia. Räknar. Har komplicerade projekt igång på börserna.

Han pekade på papperen som låg utspridda i rummet, fulla av matematiska uttryck.

– Och så säger de att börshajen är en parasit. Att sortera upp det här tar år.

– Du är en lustig typ, sa Cornbleau. Det där är tidsekvationer.

– Javisst. Vi har ett problem på halsen.

– För vår del har vi tittat på staden. Matat vår fånge som litar på oss som ett barn på sina föräldrar... och vi har sett det mest besynnerliga fenomen man kan tänka sig. Någon har startat en rörelse som kallar sig Framtidsfolket. Idag marscherade de genom City, Piccadilly, Trafalgar, de klassiska platserna. De hade plakat med slogans som:

FRAMTIDEN ÄR VÅR MODER
DÄRUTE ÄR GRÄSET GRÖNARE
FRAMTIDEN ÄR MJÖLK OCH HONUNG
LÅT OSS LEVA FÖR FRAMTIDEN
VI KOMMER NÄRMARE DEN VARJE DAG

Och Ledarens tal sen! Det gick i den här stilen:

Bröder och systrar, här står vi skuggornas dal, djupt ångerfulla över vårt tidigare brottsliga liv som gjorde det nödvändigt för Framtiden att stöta bort oss. Och den gjorde så med rätt! För vi har varit syndiga. Men nu ser vi djupet av vår synd. Vi känner i våra hjärtan att detta straff som vi fått kom

som vår räddning. Vårt straff blev vår frälsning! Vi kom att se djupet av vår tidigare ondska. Och nu, nu kan vi se fram emot – inte en bättre Framtid, för ingen framtid kan vara bättre än den vi minns i våra hjärtan, nej – men en verklig Framtid. Vi skall be att våra synder skall förlåtas oss. Vi ber till Handen: lyft oss upp ur skuggornas dal! Men vi upphör inte att dyrka Handen ens om den inte villfar vår bön. För Framtiden måste bestämma när vi är värdiga att tas tillbaka. Och medan vi väntar ska vi be, drömma, tala. Vi måste minnas. Minns ni? Minns ni?

Här blev folkmassan hysterisk. En man rusade fram och skrek: – Jag minns att jag gick på gator av lysande guld som flöt fram så att mina ben inte behövde röra sig. Jag hade det bra! Jag hade ett gott arbete! Men jag syndade! Och sändes hit för att lära... och jag ska lära mer och mer... Jag lär! – Hör ni mig? Jag hoppas jag kan vara redo snart...!

– Minns ni våra mikrofaks, ropade en annan man. Det var en liten integrerad apparat som alla hade, en liten fabrik. I den kunde allt som man behövde tillverkas. Jag hade en. Alla hade en. Och jag syndade även, och den måste tas ifrån mig och jag sändes ut

genom grindarna och in i detta skuggland, men jag tror det finns en möjlighet till frälsning även för mig... ja, jag tror på Framtiden!

– De höll på så där i timmar, sa Cornbleau. Sen skingrades de. Kuratorn själv kom dit och tittade, men lade sig inte i.

– Tror du myndigheterna ligger bakom?

– Kanske.

– Inte jag. Det är för hysteriskt. De vill ha ner oss i ett stilla elände och jag tror inte de vet hur de ska förhålla sig till det här.

– De gjorde ingenting.

– Det finns en chans att de rapporterar det till utsidan och ber om instruktioner. I så fall får vi in yttre störande moment mitt i alltihop.

– Vem bryr sig om det i universums sista dagar, sa McArtrey bittert.

Patricia kom tillbaka.

– Milda makter, pustade hon. Det var jobbigt. Men jag pratade mig förbi tre androider och en robot och hittade på en historia som jag knappast minns om varför du ville ha ritningarna. Det hade att göra med att du är galaktisk spion. De sa ‘Har han inte fått avsked?’ men då sa jag ‘Nej, det var bara för att lura

fienden som avlyssnar allt han gör'. Till sist släppte de in mig i arkiven. De tror nog att vi är offer för en gemensam psykos. Här är det!

Hon gav John ett tjockt brunt paket.

De två från tidspolisen tittade på henne.

– Patricia, sa John, får jag föreställa. Cornbleau och McArtrey från år 2715.

– Goddag, sa Patricia.

– Patricia McIntyre, sa John. Hennes verkliga namn är Parischa och hon kommer från ett annat universum.

– Du skämtar, sa Cornbleau.

– Du är oartig, sa John.

– Är det så? sa Cornbleau till henne.

– Ja, jag är rädd för det.

– Förtjust att göra er bekantskap. Jag antar ni är lika oroade som vi över... läget... fast det är inget bra ord. Ord förslår inte längre.

– Säg du i alla fall, sa hon leende. Det duger bra.

– Vi samarbetar nu, sa John. De ska skicka över någon vetenskapsman så småningom.

Han satte sig att studera ritningarna. Nog var de gamla. Konstnärligt sett var de fascinerande. Rent tekniskt representerade de sin tids fulländning. Han

rotade i papperen och sökte tills han fann det han främst ville ha, en skiss över första våningen. Där... tänkte han, där är vägen ut. Och varför? Jo, den här relationen...

– Herregud, utbrast John. Kom och se.

De stod runt honom och tittade.

– Så det är så det ser ut.

– Jag kan inte se något särskilt, sa McArtrey. Kan ni?

– Ja, Euler skulle ha gillat det här huset.

– Vem?

– En gammal matematiker.

– Jaha.

– Men hur kan det här huset ha såna egenskaper, sa Cornbleau. Det är obegripligt.

– Det skulle inte ha det, om inte huset existerade som en modulation inom ett mycket speciellt slags fält. Vet du vad ett fält är? Det är en form i rummet som begränsas av energi. Rummet är inte ett intet i vilket saker flyger omkring. Det har geometriska egenskaper. I tusentals år identifierade människor rummet med intet och följaktligen hävdade grekiska filosofer att det inte kan finnas tomrum. Einstein var väl den som definitivt ändrade på det. Enligt hans

teori är rummet krökt runt en materiell kropp. Det innebär att ting som kommer inom krökningens räckvidd tvingas ur en rak bana och mot den här kroppen. Gravitation kan alltså förklaras genom rummets geometri.

– Jag vet, men förstår ändå inte, sa Cornbleau.

John fortsatte:

– London, sa han, är ett komplicerat, ursprungligen formlöst men nu modulerat fält. Kameror genomsökte hela staden i det förflutna och skapade en bild som lagrades i dataminnen. I form av elektriska impulser, kan man säga. Dessa styr nu fältgeneratorerna så att den kopia vi vistas i uppstår. Anta nu att något i bilden har säregna logiska egenskaper. I så fall kommer dessa egenskaper att direkt överföras till fältet. Och jag tror att fältet rentav kan förstärka dem, få en linsfunktion, så att de sprids genom rum och tid...

– Jag kör hem, sa Patricia. För att se om de skickat igenom något budskap. Förresten har den gamle gett sig av. Han blev sur när han fick veta att jag och inte han kommit på någonting. Dom är sådana, hans art. Fast man ska inte vara fördomsfull, för de har andra mera positiva egenskaper också.

McArtrey skakade desorienterad på huvudet.

– Kom tillbaka så snart du kan, älskling, sa John. Eller så kommer jag till dig om jag hittar en snabb lösning här. Han kramade om henne och hon gick.

– Hon är riktigt mänsklig, mumlade Cornbleau.

– Mänskligare än någon människa jag träffat, sa John.

När han nu hade ritningen kunde han se vad som gjort deras första vandring genom Huset så psykedelt. De olika våningsplanen möttes faktiskt på olika ställen, övergångarna åstadkoms genom de lutande golven, de oregelbundet placerade trappstegen, som förvirrade en. Som en teckning av Escher där man går upp hela tiden – skenbart – men ändå på något vis kommer ner och håller på så i en monoman kretsgång. Fast här gick man upp eller ner och hade för sig att man rörde sig horisontellt. Men de optiska illusionerna var bara en aspekt på Huset. Det fanns andra.

— — —

– Situationen är kritisk nu, sa en i den egentliga, dolda GRUPPEN.

– De gör snart sitt drag. Jag undrar vad de väntar på.

– BETA har gått in i fas fem. Berenmann sköter sig utmärkt.

– Bra. Låt oss sätta huvudplanen i verket. Om deras uppmärksamhet är koncentrerad på att spränga vår kamouflagedRUPP kan vi agera med större effektivitet. Om vi är snabba! Låt oss utföra en situationsanalys och bestämma datum...

— — —

De for till Patricias lägenhet i scoutern som såg ut som en Plymouth, medförande Johns anteckningar, C-8-datorn och mappen med ritningar. Hon var inte ensam. En man var hos henne. Hans kläder var färgrika men inte särskilt olika deras egna. Han kunde inte ett ord engelska.

– Vår representant, sa Patricia. Han är mycket framstående i min värld. Han heter Reschire. Han har bett mig framföra en mängd artighetsfraser som jag antar att ni återgäldar.

– Jo, förvisso, sa John och försökte le. Dög det?

Nu fick han höra henne tala sitt eget språk. Det var mycket musikaliskt och lät egentligen inte främmande alls, bara omöjligt att förstå.

– Vi måste bege oss till Pluto nu, sa John.

Mannen från ett annat universum log tillbaka, artigt. Han såg bekymrad ut. Det gör nog jag med, reflekterade John.

Han var spänd. Han visste inte vad som skulle ske. Någonting, men... vad? Ingen hjärna kunde utföra de komplexa beräkningar som fordrades. Det skulle tagit miljarder år och fordrat miljarder hjärnor och allt papper i universum.

Till sist satt de hopträngda i scoutern, världen försvann, en annan tog dess plats.

De stod i Thrakeys nu ännu rörigare salar och John frågade Patricia om symboliken i hennes folks matematik. Var den mycket annorlunda?

– Det tror jag, sa hon. Reschire ska vara ett geni men det är troligen bäst att du säger mig precis vad du vill att jag ska översätta. Han kan sen se det hela rent matematiskt om han vill på sitt eget sätt.

– Kan du förklara för honom vad jag sa som svar på Cornbleaus frågor om Huset?

– Det tror jag att jag minns.
– Och hur är det med data rörande anomalierna hos er. Har de kommit?

– Jodå. Översatta också.

– Åh... så du är inte den enda som lärt vårt språk.

– Inte riktigt. Vi har studerat er en tid. Att vi alls kom att uppmärksamma London beror förresten på att det var lättare att överföra sig dit än till någon annan punkt i ert universum.

– Det är kanske en ledtråd.

John märkte att hon inte dolde deras intimitet för Reschire. Han tycktes bara se artigt åt ett annat håll.

– Thrakey, sa John, här är data om anomalierna i det andra universum. Kan du se till att det blir inmatat?

Thrakey satte en assistent på det.

Därefter matade han och John gemensamt in ritningarna till Huset i maskinen och bad den reducera dem till algebraiska strukturer och lagra dem. John hade arbetat ut en serie relationer och lade till dem. Det tog en timme. Sen började det roliga. PS-16 ombads söka efter ett mönster i materialet som passade in någonstans i Thrakeys eller Johns redan inmatade teorier. Efter fyrtio minuter sade den att sökandet va-

rit fruktlöst hittills och att den bedömde chanserna för en lyckträff vara extremt små. Thrakey suckade. John hade nästan väntat sig det. Han hade andra idéer.

– London-fältet är som en del av jorden underkastat en rad effekter. Gravitation t.ex. Vi måste eventuellt kompensera en distorsionsfaktor där. Jag ska försöka beräkna dess möjliga räckvidd.

Han gjorde det med C-8an och matade in resultatet i PS-16 som sökte igen.

– Det tycks inte leda någonvart, sa John, troligen på grund av andra distorsionsfaktorer. Jag koncentrerar mig på första vånings-strukturen, för det är där anomalin finns, och ser vad som händer när den moduleras på ett fält.

– Jag går in i ett tyst hörn och mediterar, sa Thrakey. Det tycks inte finnas något annat att göra.

John hörde honom inte. Han kände sig som när han upptäckte transformationerna. Det här passar här, och det där passar där, och något fattas. Så maskinen når inget resultat. Men vilken är den felande länken?

Sen såg han det. Utan vidare.

– Kom hit, ropade han till Thrakey, kom och titta! Här är utskriften av första våningen enligt ritningar-

na, omvandlad till formler av maskinen. Här är anomalin. Ser du? De här strukturerna har en enkel lösning, och de här också. Men den här saknar lösning! Anta att den materialiseras, vilket sker när London skapas. Resultatet blir ett hål i den rumsliga strukturen. En lucka. Men det kan inte finnas luckor i den rumsliga strukturen, så något händer. En ekvation söker ingen lösning men en bit komplext rum kommer att söka något som fyller luckan... som passar som en nyckel i ett lås. Det kan förklara att det finns en väg ut ur staden här. Fältet har funnit en punkt strax utanför staden som sluter luckan...

– Men varför där? sa Thrakey. Det är osannolikt.

– Nej, rummet utanför London är abnormt på grund av de enorma energimängder som fältet lagrar. Det kan tänkas skapa virvlar av lokal karaktär, och inom dem kommer en nästan oändlig rad av olika rumsliga strukturer att uppträda. Om någon av dem passar in kommer rummet att kröka sig mot den så att vi får en förbindelse mellan anomalin i Huset och en plats utanför staden.

– Då kunde ni lika gärna hamnat en mil uppe i luften, eller under jordens yta?

– Nej, vi kom ut i samma plan. Det är nog ingen slump. Men vi hade tur att det inte fanns en stor sten eller ett träd som stod just där. Då hade det blivit en del av Huset och stängt vägen för oss. Nu kom bara luftvolymen att bli gemensam.

– Och här har vi en ledtråd, fortsatte John. Låt oss begära ett tusental sannolika lösningar åt det här uttrycket som svarar mot den lucka jag talat om i Huset. En av dem kommer att matematiskt representera strukturen i den bit av rummet utanför staden som slutit luckan. Vi erhåller då ett nytt system, det gamla plus denna lösning. Låt oss sedan be maskinen upprepa sitt sökande med denna nya information.

– Intuitivt har jag sett det här hela tiden, tror jag. Det fanns en logik här och en logik där men ingenting emellan dem. Inte förrän nu såg jag klart vad det kunde medföra...

PS-16 levererade tusentals sannolika lösningar på en sekund. Nu kunde grundinformationen plus en av dessa lösningar, vilken som helst, tänkas ge resultat. De sa åt den att söka. Under tiden refererade John vad de sysslade med för Patricia, som översatte så gott hon kunde åt Reschire. Denne verkade bekymrad. Eller var han bara koncentrerad? Svårt att säga.

PS-16 tryckte ut 1 500 ark med beräkningar på någon sekund. Tillsammans tittade John och Thrakey på dem.

– Det klaffar överallt, sa Thrakey. Otroligt!

– För att nå helt effektiva resultat skulle vi behöva analysera London som helhet. Vi chansar. Anta att den lösning som punkten utanför staden utgör, den som sluter luckan, inte helt sluter den, utan endast inom ett visst intervall. Anta vidare att Londonfältet har samma egenskaper som ett komplicerat linssystem. Låt den arbeta med det! Fråga: Vad händer med den inte helt slutna luckan?

Det matades in. Svar kom.

– Ja, vi får en växande rörelse genom rumtiden. Och litet enkelt uttryckt kan man säga att luckan i rummet här söker något som kan fullständigt sluta den, samtidigt som den växer.

– Vad händer om vi har två universa, A och B, och allt detta är en del av det ena, A?

PS-16 svarade:

– A kommer att attrahera B.

– Så A och B närmar sig varandra, sa Thrakey. Och om processen fortsätter?

A och B tillsammans kommer inte att lyckas sluta den växande luckan i rummet. Samtidigt som de kollapsar under sin sammanlagda massa, kommer de att söka attrahera andra universa C, D... tills vi får en total metauniversell kollaps.

Maskinens svar fick dem att känna sig överkliga. Nu ställde John sin sista fråga:

– Vad händer om de två objekten, det vari den ursprungliga luckan ingick och det som är linsen, elimineras ur A?

PS-16 svarade enkelt:

– Förloppet reverserar.

– Visionen, sa Patricia, när John översatte maskinens svar. De gröna männen. Minns du den natten vi satt utanför London? De kastade staden ut i rymden. En symbolisk handling. Lösningen är att eliminera London.

Vi var inte galna. *De ville visa oss.*

Det faktum att stjärnorna inte längre var synliga om natten eller ens från teleskopen på månen orsakade stor uppståndelse i fackkretsar, men det hindrade inte PROG från att utfärda ordern:

- Straffa dem!

En snöboll: en lavin. Ett hus med ologisk struktur: ett växande skred ned genom tiden och bortom tidens normala gränser.

– Det troliga är, sa John, att det är fältet som helhet som fortplantar effekten genom tiden, som ger den impulsen att söka i det förflutna.

– Fast vi kan inte kontrollera det.

– Nej, vi får börja handla nu.

– Varför hade inte huset såna här effekter när det existerade i det verkliga London?

– Det var byggt i tegel och sten. Tegel och sten påverkar inte rummets struktur. Det gör däremot fältet.

Vi har nu svarat på Schylers fråga.

– Rörande vad?

– Vad vi ska göra. Utplåna London.

– Fast vet vi hur?

– Sabotage.

– Det blir inte lätt.

– Generatorerna är förseglade, sa John. Ett skyddsfält omger var och en, och försöker någon korsa det går ett larm.

– Hur vet du det?

– Jag förutsätter det. De skulle vara dårar om de inte hade sådana installationer. Folk därinne har ju oftast vänner, allierade, som kan antas försöka få ut dem.

– Hur lång tid har vi på oss?

– Någon dag, kanske två. Virveln runt staden har varit stabil länge och tydligen bara växt utåt. Nu har vi en krökning av rummet som blockerar stjärnornas ljus. Det kan tänkas ske ett skred här också när som helst.

– Vi kunde använda tidsaggregat, sa Cornbleau. Det vill säga portabla tidsmaskiner. En av de mindre modellerna kan man ha på ryggen. Då har man bara en räckvidd på femhundra år men...

– Vad väger de? sa John.

– Fem kilo. Batteriet väger mest.

– Det klarar man ju lätt.

– Jovisst. Man märker knappt att man bär på det.

– Kan vi inte kontakta regeringen år 3200, föreslog Tarmas. De bör väl inse att de måste stänga av Lon-

don om universum är hotat. Slutet på universum innebär slutet för dem också.

– Regeringen har inte mycket att säga till om, sa John. De verkliga härskarna är en grupp som kallas PROG, som har hand om energidistributionen och styr världen genom den. Inofficiellt visserligen, men vad gör det? Jag var i London för att ha motsatt mig dem... för att ha formulerat idéer som med tiden skulle berövat dem deras absoluta makt. Du har aldrig försökt tala med dem. Det har jag. En gång.

– Kan du inte tänkas vara överdrivet desillusionerad av dina erfarenheter?

– Låt oss säga att jag vet hurdana de är. Först och främst: deras värld är begränsad. De är teknokrater. De använder vetenskapsmän som redskap. De förstår sig egentligen inte alls på vetenskapligt tänkande. De motsätter sig nyheter och framsteg, såvida det inte är framsteg på deras villkor – obegränsad tillväxt enligt nu gällande utvecklingslinjer.

Men nytänkande, fortsatte han, framsteg i etisk bemärkelse, i sättet att leva på, är helt främmande för dem. Deras värld är fullständig. De skulle aldrig förstå oss... om vi hade tur skulle de sammankalla tusen lydiga forskare för att studera fenomenen, till

exempel alla våra data. De skulle försöka bortförklara det så långt möjligt, vilket skulle innebära att det gick månader. Nåväl, anta sedan att vi får dem att stänga av London. Då förfogar de över all denna nya kunskap. Och de är mycket effektiva. När de väl insett att en ny idé kan vara användbar, då... De använder inte datamaskiner som vi för snabb och kreativ problemlösning. De använder dem för kontroll och utarbetande av fler kontrollmöjligheter. Jag vill inte se tidsmaskiner i deras händer.

– De kan införa ytterst marginella förändringar i historien, sa Thrakey.

– Vi är beredda, sa Cornbleau, på att ta emot dem. Vår grundare förutsåg givetvis en sådan möjlighet.

– Men om London stängdes av, sa John, skulle 20 000 av deras fiender komma ut. Tror ni att de skulle gå med på det? Det tror jag inte, inte ens inför hotet om universell katastrof. Det kan de ju skratta åt tills det är för sent.

– Jag förstår, sa Tarmas. Han gick för att ta en lugnande tablett.

– Kan framtiden vara sådan? sa Thrakey tveksamt.

– Mitt nu är sådant, sa John. Därför att den systematiska utrotningen av livet på jorden, införandet av

energikrävande plastimitationer i det levandes ställe, gör att de som kontrollerar energidistributionen har obegränsad makt. Det är en speciell typ av människa som når makt och dominans i en sådan värld. Inte de vidsynta, de originella, de teoretiskt lagda. Det är den högeffektiva men trångsynta systemtänkande programmänniskan. Det är oundvikligt. År 3200 är baserat på fusionsenergiprocesser och frånvaron av varje av dem oberoende element. Systemet bestämmer den politiska strukturen.

– Vill du ha en revolution?

– Nej. Vi måste själva stänga av London. Om det leder till en revolution kommer det inte att glädja mig, för vårt samhälle är så specialiserat att störningar bara kan leda till anarki eller värre – nya maktfullkomliga regimer, eller undergång. Fast jag tror inte det får den effekten. De 20 000 kan stoppas in i andra fängelser. Det här är ju dessutom en tämligen stabil och lycklig värld. Alla har en minimistandard. Ingen arbetar hårt. De grupper som är privilegierade sköter sina affärer bakom scenen. Det är så gott som det enda privilegium en människa kan ha där, att få agera bakom scenen.

– Jag har översatt en del för Reschire, sa Patricia. Han säger att han inte förstår varför er mänsklighet inte använde... den ekologiska vetenskapen, tror jag det heter, för att förutse och undvika denna utveckling. Den kultur som du skildrat förefaller honom absurd.

– Vi är i år 2715. Just nu ger människor sina liv för att hejda det som håller på att ske. Men de flesta bryr sig helt enkelt inte om det. Och det är väl orsaken: att folk inte brydde sig om vad som hände. Ni hade kanske en annan livsfilosofi, som hjälpte er. Jag vet inte.

– Tiden går, sa Tarmas som kom tillbaka.

– Ja, vi måste återvända. Det är inte bara tiden som går. Metatiden gör det också. Den i vilken kollisionen utspelar sig.

– Ni måste lära er använda era tidsaggregat, sa Cornbleau. Snabbkursen tar en minut. Hypno, alltså.

– Fungerar de här aggregaten i såväl rum som tid? frågade John.

– Samma princip. 500 år rumtid och ett solsystem till ditt förfogande.

– Bra, sa John. Han hade utarbetat en plan nu, en mycket speciell plan.

När de var färdiga kom Thrakey.

– Nya data, sa han. Stabiliteten i Londons omgivningar kan förväntas upphöra kl. 03.15 den 27 maj 3200 enligt PS-16. En osäker siffra förstås. Jag tycker den är för optimistisk.

– Det gör jag också, sa John. Vi bör bete oss som om vi bara hade en dag på oss.

— — —

GRUPPEN möttes på hemlig ort.

Det var inte den ursprungliga GRUPPEN utan den som skapats för att fungera som ett kamouflage och tagit den ursprungligas plats till den grad att den trodde sig vara denna. Effektiva psykologiska metoder hade påverkat minnena dithän att man (frivilligt) glömt allt annat.

Under tiden gjorde den egentliga, dolda GRUPPEN något helt annat.

– Vi har varit framgångsrika, sa medlem ett.

– Ja. Folk är medvetna om att de styrs på ett icke demokratiskt sätt som stöter deras självkänsla. De är rastlösa. De vill ha revolt. Men de vill att någon ska revoltera åt dem. De vågar inte själva.

– Så vi måste göra det, sa medlem fyra. Det var Lazlo Ramirez.

– Vår organisation måste överföras till andra kontinenter innan vi handlar. Och det måste ske snabbt. Nu när stjärnorna försvunnit, vilket en vetenskapsman jag känner vill förklara som en följd av att en ny fas i solens utveckling givit upphov till en krökning av rummet som böjer av stjärnljuset, har vi en psykologiskt instabil situation. Folk börjar undra: vad har hänt med stjärnorna? Och den officiella tystnaden gör inte saken bättre. Tiden har mognat. PROG kan krossa vilken spontan revolution som helst ute bland folket, men om vi lyckas få kontroll över någon nyckelposition, helst hela Computoplex, skulle vi kunna förse dem med energi.

– Du talar länge och väl, sa en annan medlem. Men det finns ett problem. Vi är infiltrerade. Av androider. Det uppstod nästan tumult i GRUPPEN.

– Jag vet detta med absolut visshet, sa medlemmen. Vi vet redan att PROG har en styrka av androider, CI-män, på månen. De misstänker också existensen av en GRUPP sådan som vår. Och de har sänt ut...

– Men det vet vi. De har infiltrerat våra undergrupper. Och vi har skurit av dem. Vi har förblivit dolda.

– Inte riktigt. Dessa C-män kan inte avslöjas med normala metoder eftersom de är biologiskt omöjliga att skilja från människor och eftersom deras inre maskineri – elektroniken – är inbakad i deras skelett. De har infiltrerat oss. Jag misstänkte att detta skulle kunna ske och har personligen utfört vissa undersökningar.

Medlemmen såg sig omkring men tittade inte på någon särskild.

– Deras ledare finns i detta rum just nu.

– Det är inte sant, utbrast Lazlo. Det skulle vara en katastrof.

– En av oss...

– Vem är det? sa medlem ett. Säg oss vem det är. Men med fullkomlig visshet. Vi har inte råd att handla efter lösa antaganden.

– En av oss kom från månen ganska nyligen, innan han blev så intresserad av våra förehavanden att han ville bli med. Givetvis hade han ett perfekt alibi – en infektion hade gjort månvisstelsen nödvändig. Men

det förhåller sig så att den plats där androiderna förvaras på månen är ett sjukhus.

– Du begår ett misstag, sa Lazlo.

– Gör jag? Låt mig fortsätta. Denna person skulle givetvis av myndigheterna ges ett arbete som skulle göra honom så värdefull för oss att han nästan genast kom att rekryteras.

– De skulle arbeta på det viset, sa medlem tre. De gjorde så när de sprängde gruppen i Britannien för några år sedan.

– Där ser ni. Av de två personer som skulle kunna vara tänkbara kandidater för den här rollen erkänner jag att jag på sätt och vis är en. Jag är en relativ nykomling. Men jag kom inte från månen. Jag kom från Britannien, Irland, som ni väl vet. Den andre, som sitter där – och han pekade på Lazlo – kom nästan direkt från månen. Han var värdefull. Vi behövde honom. Vi släppte in honom!

De såg alla på Lazlo, som på det personifierade hotet mot allt det man arbetat för, alla ens värderingar, ens slutliga framgång. Där fanns också skräcken för den perfekta androiden, för en golem, för människan utan själ.

– Förgör honom! skrek medlem nummer sex. Fulla av blint hat kastade sig männen över Lazlo; deras sinnen var tomma så när som på tanken

avslöja honom

och hans skrik nådde deras öron men inte dem.

Någon drog kniv och han slets i bitar och de tänkte ‘vilken fullkomligt perfekt imitation av en människa detta är’. Det tog en lång stund innan de insåg att han verkligen varit en människa som de själva.

Androiden med rött hår, som kommit till denna sektion från Computoplex via Britannien och Irland, rapporterade via sin i kraniet inbyggda sändare:

– De har blivit straffade. Ingrip genast!

Fem minuter senare invaderades rummet av tjugo androider, eftersom människor skulle funnit det omöjligt eller i alla fall svårt att uthärda synen av de tretton nerblodade männen och den omsorgsfullt styckade kroppen vars delar spritts över hela rummet.

– Ni har blivit straffade, sa androiden med rött hår till dem fast de inte hörde honom. En del mädde illa. Andra var helt chockade.

– Ni har straffats för att ni planerade att kullstörta världens ordning. Och i er blindhet straffade ni er själva...

Det var PROC som talade via en perfekt maskin.

– Ni kommer inte att bli avrättade. Ert straff blir att ni får leva med detta för alltid.

– För bort dem!

De återvände till London och resan förnams nu mera tydligt som en resa genom tiden, längs andra plan, för de färdades med varsin t-enhet på ryggen i stället för inuti en scouter och stod på ett helt annat sätt ansikte mot ansikte med evigheten. Patricias och Reschires enheter hade manövrerats åt dem av de andra. Patricia hade förklarat för John att det var av lojalitet mot Reschire som hon avstått från den ingående men kortvariga hypnoinläringen, som ju fordrade att man kunde engelska.

Så var de i Patricias lägenhet.

– Vi har två projekt som måste utföras parallellt, sa Cornbleau. Att sabotera London och få ut människorna. Du sa att de måste ut, inte sant?

– Ja, sa John, annars kommer de att bli sönderbrända då fältet släcks ut.

– Det klarar vi inte ensamma, sa Cornbleau. Jag återvänder och hämtar hit ett tjugotal kolleger.

– Huset, sa John. De vet ingenting om Huset. De skulle inte fatta någonting om vi tog ut folket via anomalin i Huset. De skulle bli mystifierade och se sambandet för sent.

– Jag ska organisera det, sa Cornbleau. Det får kröna min karriär. Om jag klarar det.

Han försvann.

– Det är bäst om du och Reschire stannar här, sa John till Patricia. Vi kommer att behöva ett slags central där vi kan kontakta varandra.

Reschire började manipulera med hennes teleprinter och John kysste henne, manövrerade sin t-enhet och försvann. Det oerhörda i vad de skulle göra trängde inte ut hans kärlek. Men det bedövade hans förmåga att uttrycka den. Senare, tänkte han. Senare...

Långt om länge lyckades han finna Schyler och Dryden. De var i den senares lägenhet.

John dolde sin t-enhet i en vrå i trappan innan han steg in för att möta dem. Han hade varken lust eller tid att berätta för dem allt som hänt sen sist.

– Var har du varit? undrade de.

– Vi måste få ut människorna ur London, sa John, innan vi stänger av fältet.

– Vi har arbetat med det, sa Dryden. Schyler fick en idé, vi letade upp några fanatiker och fick igång ett slags organisation. Vi tänker marschera ut genom Huset. Androiderna härinne kommer att stå totalt desorienterade när vi gör det.

– Så det är ni som ligger bakom det, sa John. Snillrikt. Jag gratulerar. Kan ni få igång operationen redan idag?

– Hur tänker du stänga av fältet, frågade Schyler skeptiskt.

– Det vet jag inte än, sa John.

– Men det spelar ingen roll, sa Schyler. För vi kommer att störta PROG på samma gång. Jodå, vi har varit ute och hämtat minnen med jämna mellanrum. Jag vet inte vad du sysslat med, men något har du väl gjort. Tänk – 20 000 människor. Det kan de inte tysta ner. Hela världen kommer att förstå. Ett

demokratiskt program för energidistribution kommer att bli en möjlighet.

– Är det vad du vill ha, sa John.

– Det räcker för att skapa en framtid, sa Schyler.

(Säg inte mer, tig, glöm det!)

John meddelade dem att Patricias adress var central kontaktort. De lovade att höra av sig dit.

Sedan gick han, tog på sitt aggregat och försvann.

Cornbleau hade återvänt med 20 polismän och begav sig till Huset. Ingen där. Han måste ju veta om fältet kunde stängas av i kväll eller inte. Massemigrationen kunde bli upptäckt och trupper som kunde tänkas stoppa operationen sändas ut. De måste ha en total samplanering, tänkte han.

Han gick genom luckan i Huset och kom ut i det syntetiska landskapet som var påfallande ödsligt och tomt. London låg i södra Irland, som var ett obefolkat distrikt. Någon måste äga dessa vidsträckta områden av levande dött landskap. Kom kanske för att jaga roboträv en gång om året. En naturpark? Han rynkade på näsan.

Han tyckte illa om den här framtiden. Han var glad att han skulle vara död långt innan den infann sig.

Han hade aldrig räknat sig till naturdårarnas skara, men det här var kusligt.

Var fanns John? Han hade ingen aning.

Han återvände alltså till Patricias våning.

– Reschire har en idé, sa hon. Det måste vara svårt att samla ihop alla i staden eftersom de är kringströdda överallt. En del kommer att bli förbigångna...

– Fröken, sa Cornbleau, om vi förbiser några så får det inte hejda oss, för det måste göras även om några få blir stekta.

– Men vi tycker att det skulle vara omänskligt. Så Reschire har begärt över litet utrustning. Det är egentligen ett... en del av ett vapen som skulle kommit till användning i Kriget som aldrig blev av för tusen år sedan hos oss. Det – hur ska jag säga? – lockar folk oemotståndligt... Ni kunde köra upp och nedför gatorna och de skulle följa, för de måste. Men androiderna skulle inte uppfatta något med sina elektroniska hjärnor.

– Råttfångaren, sa Cornbleau. Har ni något sådant? Det är ju tjusigt. Jag är glad att jag tittade in. När kan vi sätta igång den, hur ser den ut, hur drivs den, hur lång räckvidd har den?

– Om ni tar stadens huvudgator kommer alla att nås av den tillräckligt för att lyda. Den går på batterier som medföljer. Själva sändarenheten är ett slags bandspelare som man talar in budskapet på. Sedan upprepas det på mycket höga frekvenser som har en starkt manande effekt. Man hör ingenting, man får bara för sig att göra det som man blivit befalld. Som vapen är det kusligt, men här...

– Det är precis vad jag gått och drömt om, sa Cornbleau. Vi kan komma hit och hämta utrustningen senare.

Det ringde på dörren. Patricia öppnade. Cornbleau stod beredd att klubba ner en eventuell android från Whitehall. Men det var Dryden.

Han tittade på Cornbleau.

Han tittade på Patricia.

Något som han inte förstod pågick.

– Vad är det du har på ryggen? sa han.

– En tidsmaskin, sa Cornbleau.

– Vill du jag ska tro på det?

– Du slipper.

Dryden skakade på huvudet. Han vände sig till Patricia, och sa: – Jo, vi kommer att arrangera ett massmöte på Trafalgar Square i kväll...

- Är det ni som ligger bakom, sa Cornbleau.
- Ja, svarade Dryden kort. Och fortsatte: – Det var John som bad mig gå hit och meddela. Här skulle vara någon sorts central. Det verkar ju så också. Herregud. Tror ni vi överlever? Och vem är det där? Han pekade oblygt på Reschire som fortfarande bar sina egna avvikande kläder.
- En man från min värld, sa Patricia.
- Jaha. Han ser ju imponerande ut. Tror du han skulle kunna ställa upp som en messiasgestalt från Framtiden och leda folkmassorna ut genom Huset? Någon som förlåter deras synder och visar vägen. De förväntar sig det. Det är ett problem.
- Jag ska fråga, sa Patricia och sa något till Reschire, obegripligt för Dryden och Cornbleau. Sedan svarade Reschire med ett litet leende och hon över-satte:
- Jo, han tycker det låter melodramatiskt, men om det är till hjälp ställer han gärna upp som er messias. Det gäller ju att rädda liv.
- Just det, sa Dryden. Han log osäkert mot Patricia, som log tillbaka. Sedan gick han. Cornbleau hejdade honom vid dörren. – När är mötet, sa han.
- Sju, sa Dryden. Är det okay.

John hade begett sig till sin lägenhet, begrundat den egendomliga maskinen vars funktion han fortfarande inte kunde inse, och tänkt på Patricias sorgsna ord: ‘Jag hoppas det aldrig tar slut’. Han måste ha henne. Han behövde henne.

Vetenskapsmannen inom honom öppnade en flyktväg in i en tankens intellektuella värld. Det var bra, annars skulle han gått vilse, absorberats av melankoli.

Han tänkte på sin plan. – Jag behöver kontrollera en del saker, mumlade han. Det måste gå automatiskt, för jag kommer troligen att vara upprörd, stressad och ur balans. Finns det några luckor i planen? Jag måste vara säker på att det inte finns några.

Han begav sig till Londons utsida igen, men för tre år sedan. Det var ett arbetsläger. Man göt den cementgrund på vilken fältet senare skulle alstras. Generatorhusen var nästan färdiga.

Ingen märkte när han dök upp, vilket var tur. John gick fram till en man som arbetade litet avsides från de andra, och sa:

- När blir det här färdigt så vi kan sätta igång det?
- Jag vet inte exakt, sa mannen. Om ungefär tre veckor.

Han vände sig om medan han sa det och stirrade på John.

– Vad har du på ryggen? Vem fan är du?

John fasade ut och försvann.

Nu måste han ta reda på om det fanns några larminstallationer i generatorhusen eller om det bara gällde att undvika det yttre fält som skyddade dem. Han visste redan vilket hus som innehöll databanker, tillkameror och huvudkontroller.

Han uppsökte samma plats tre veckor senare. De hade redan satt igång fältet. Londonhemisfären skimrade som en enorm polerad juvel. Han gick tillbaka i entimmarssteg och dök upp mitt i en folksamling där han noterade tiden och gav sig sen iväg igen. Det är tur att de inte ser några samband, tänkte han. Fast just nu rör vi oss längs två olika tidsaxlar. Är det möjligt att dessa händelser helt enkelt inte registreras i normaltiden? Svårt att säga utan att fråga PS-16 först.

Han måste vara där före folkhopen och gömma sig någonstans. Nu chansade han och dök upp i ett generatorhus, det centrala. Om det fanns larm härinne skulle de säkert slå till ifall han åkte fram två veckor i tiden. Det gjorde han, och väntade. Inget hände.

Bra. Så de ansåg de yttre larmanordningarna vara tillfredsställande.

Mycket bra, tänkte han. Utomordentligt. Han betraktade maskineriet som var dolt bakom nästan ohörbart brummande paneler. Han identifierade kontrollerna och förvissade sig om att han kunde hantera dem.

Sedan uppsökte han Patricias lägenhet i det absoluta nuet och fann bara en polis posterad där, en av Cornbleaus män. Han relaterade planerna för John. Patricia och Reschire var ute för att träffa Framtidsfolkets ledare, några fanatiker hoprafsade av Schyler och Dryden.

– Fråga Cornbleau om jag kan stänga av fältet prick klockan tolv i natt, sa John. Lägg en lapp i min lägenhet i Huset. Jag kan gå dit för att kolla. Om han vill ha någon annan tid, skriv då på lappen 'Inte 24.00, i stället 00.30.' t.ex. så det blir otvetydigt.

– Jag ska se till det, sa polismannen. Lycka till.

– Tack, sa John. Och försvann.

Han for nu till sitt hus i Nova-Guineas Stad 56. Till hans stora förvåning var det tomt. Så hon hade gett sig av. Konstigt att hon inte sålt det. Hans dom hade kanske inte varit tänkt som livstid ändå. De

trodde kanske att han skulle bli ett lydigt redskap efter några år i London. Nå, det spelade ingen roll nu. Han vandrade runt i huset och mindes – tog fram sina minnen av Alicya och jämförde dem med Patricia.

- Hur kan människor vara så olika? tänkte han med ett slags hjälplöshet. I detta fallet var den icke jordiska kvinnan den ojämförligt mest mänskliga, medan den som tillhörde mänskligheten egentligen inte alls var särskilt mänsklig. Han hade inte märkt det på flera år, fast han levt tillsammans med henne, eftersom han arbetat så hårt som han gjort. Eller hade han kanske arbetat halvt ihjäl sig på grund av deras emotionellt underutvecklade förhållande? Han visste inte och det var ingen mening med att gräva fram problemen nu. Allt tillsammans var så förflutet.

Han behövde en telefonkatalog, i hans värld ett dataminne och en liten terminal. Han använde den i en halvtimme och lämnade därefter huset.

PROG erhöll följande meddelande från London.

En ny fanatisk sekt har etablerat sig. De håller möten och dyrkar Framtiden. London betecknas

som 'skuggornas dal' och Framtiden som ett paradys av guld och honung. Vi misstänker att de kan förväntas försöka ta sig ut härifrån i masshysteri. Instruktioner?

PROG svarade genast:

– Låt dem försöka. En lovande utveckling.

Folkmassan var enorm, mer än en folkmassa, ett hav. Men överljudssignaler lugnade ner den och höll den i balans. Man trampade inte ens varandra på tårna. Ledarna hade megafoner som nådde ut över hela Trafalgar och vidare ut i tillfartsgatorna som också var fyllda av människor.

Patricia satt i en scouter nedanför den tribun man riggat upp av bräder från skjul som rivits ner. Hon hade inte sett John på många timmar nu, hade knappt sett honom alls de sista dagarna, och deras tid var så kort. Hon visste att han var aktiv på utsidan. En tidpolis hade talat med honom i hennes lägenhet och han hade verkat optimistisk. Hon försökte tänka på något annat.

Hon undrade hur det kändes för Reschire att stå där som en gycklare i allas åsyn. Hon var van vid den här världen nu, hon trodde att hon började förstå

hur den fungerade, men för Reschire måste allt detta vara monstruöst.

Vilket det förvisso också var. Men människorna härinne måste räddas och enda sättet var att skapa denna folkmassa. Det var ju planerat för att lura androiderna och den andra 'vårdpersonalen'. Man fick hoppas att de inte förrän för sent skulle förstå att folk verkligen kom ut.

Den journalist som besöktes av en egendomlig man med en maskin på ryggen och som ombads bege sig till Londonfältets närhet med en helijet, kameramän och en liten sändare för att täcka ett hittills hemligt sportevenemang, blev förvånad. Men han beslöt att bege sig dit. Det kunde kanske bli ett scoop.

Främlingens sätt att dyka upp och försvinna lika fort oroade honom inte särskilt – det var väl helt enkelt bara någon ny grunka vetenskapsmännen hittat på. Han skulle skaffa en själv så fort de kom ut i den allmänna marknaden.

Han beställde programtid. Fick den. De skulle komma ut i etern. Han hoppades PROG hade godkänt det här så att sändningen inte fick brytas mitt i.

Men eftersom det inte var något politiskt kunde det nog antas vara okay.

GRUPPEN, åter ensam och okänd, möttes.

– Våra planer har nu nått det kritiska stadium då vi antingen lyckas eller misslyckas.

– Vi måste lyckas.

– BETA är klar.

– Då skrider vi till verket.

– Och så, ropade Cornbleau, fick jag en vision och idag uppenbarade sig denne man i skuggornas dal.

Han pekade på Reschire som tog ett steg framåt.

Överljudshypnos övertygade de skeptiska. Det var nödvändigt, för det fanns både skeptiska och intelligenta människor i London. *Han är från Framtiden. Han är från Framtiden.*

Reschire började tala. Tyst översatte Patricia för Cornbleau utan att de andra Ledarna, Schyler eller Dryden (som föredrog det namnet framför sitt riktiga) hörde vad hon sa.

– Jag tror att ni alla är mycket sjuka, men jag är glad över att ni nu kan lämna detta fängelse och återvända till er värld som jag hoppas ni kan förbättra så att den blir skönare än den är just nu. På mitt universums vägnar önskar jag er lycka till.

Cornbleau nästan skrattade, men släppte loss exhibitionisten inom sig igen och skrek i megafonen:

– Han säger att han ska leda er ut! Era synder har blivit förlåtna. Vägen är öppen!

Ni kommer alla att föras ut. Följ ledarna i kolonner, fem och fem.

— — —

PROG sammanträdde. Berenmann föreslog det och sex till röstade för det, så det blev så. Det tog dem två timmar att nå mötesplatsen.

– Jag tänkte att vi alla skulle kunna ta en titt på vår nya datainstallation, sa Berenmann.

– Men... sa någon och tystnade sedan. Han hade fått avbryta sitt samlag med en otroligt akrobatisk android och kände sig lurad. Men han vågade inte öppet motsätta sig Berenmann trots att denne började avvika mer och mer från PROG:s oskrivna lagar.

– Donor, sa Berenmann. Du kan ordna vår hemliga transportation dit.

– Givetvis, sade Donor, tog sin almanack och talade i den. – Vi blir hämtade om tio minuter.

– Bra. Låt oss under tiden gratulera McLyre för det sätt varpå han skötte upprorsförsöket i sin sektion. Jag tror att vi alla instämmer i att han bör belönas för sin exceptionella effektivitet. De kunde ha hotat oss.

– Jag gjorde det inte med tanke på belöning, sa McLyre. Det är nödvändigt att krossa anarkismen.

– Javisst, sa Berenmann. Men inte alla gör det så grundligt som du. Men låt oss diskutera belöningen senare.

Ett plan – fältdrivet – förde dem högt uppe i atmosfären mot Mongoliet. Det var ett militärt plan. Det annullerade radarvågor som nådde det och kunde anses nästan omöjligt att spåra.

Tillsammans kunde de så småningom åka hiss 5 mil ner i det solida berget. Där fanns den nya instal-

lationen, som om man antog Computoplex ha kapaciteten 1, skulle få en kapacitet på 10^{90000} . En otrolig vinst.

Maskinen som konventionellt sett inte var en maskin alls, utan ett modulerat fält, var dold. Det var även dess generatorer, självförsörjande med energi för 10 000 år framöver. Ytligt sett var ingenting avvikande. Terminalerna för maskinen var större och hade fler funktioner. Men allt var nytt och de kände sig obetingat stolta.

– För att demonstrera har jag kallat in sju vetenskapsmän, sa Berenmann. De är däruppe.

– Vi kan inte släppa ner dem, sa Donor. Du är galen. Detta är bara för oss!

– Men de som byggde den?

– Är nu konditionerade till att glömma allt.

Plötsligt fanns ett vapen i Berenmanns hand och det pekade mot dem alla. – Jag tror faktiskt vi bör släppa ner dem, sa han. Annars dör några av oss.

– Berenmann, vad gör du, sa McLyre upprörd. Tar du över helt?

– Låt oss bara släppa ner dem.

Under vapenhot uttalades den kollektiva ordern och sedan röstmönstren analyserats öppnades dörrar

på ytan där sju vetenskapsmän började sin nedfärd. Den gick mycket fort. De kom ut i korridoren och en i PROG visade dem in.

– Vi tar över nu, Berenmann, sa de.

– Förräderi...! utbrast Donor.

– Inte riktigt, sa en av vetenskapsmännen. För de var verkligen sådana.

– Snarare är det frågan om ett utbyte. Berenmann därborta är en android.

De såg alla på honom, men androider känner ingenting särskilt i en sådan situation. Han bara bugade, artigt.

– Omöjligt, sa McLyre. Röstanalysen...

– Den fungerar inom mycket precisa intervall. Men vi lyckades åstadkomma en kopia inom de intervallen. Det var mycket svårt, det erkännes. Men inte omöjligt. Flera byten har gjorts den sista tiden. En del av er är androider. Vi räknade med att andra skulle fortsätta att stödja Berenmann och inte genomskåda arrangemanget. Det fungerade.

Androiderna lämnade resten av PROG. De som fortsatt att stödja Berenmann även sedan han bytts ut mot en android kände de andras brännande blickar riktade mot sig.

– Berenmann lovade dig en belöning, sa en av de sju till McLyre. Du var mycket effektiv. Vi har arbetat på att ersätta er ända sedan den nya dataanläggningen började planeras och vi ansåg att det kunde vara lämpligt att störta er samtidigt som den nya maskinen togs i bruk. Att överlämna den åt er skulle ha varit oansvarigt. Oroligheterna i din sektor skapade vi för att avvända er uppmärksamhet från oss, men olyckligtvis kom ni sanningen alltför nära när ni misstänkte att en dold GRUPP låg bakom protesterna. Därför fick vi skapa en ny GRUPP och låta er avslöja den.

När du sedan föreslog ett lämpligt ‘straff’ åt den GRUPP ni avslöjat vågade vi inte låta våra androider protestera, McLyre. Det skulle ha väckt misstankar som vi i det läget inte kunde riskera.

Flera av våra bästa medhjälpare och en av oss själva lurades att mörda på ett sätt som de aldrig kan glömma och som ingen behandling kan hjälpa dem att leva med. Hur ska vi belöna dig för det, McLyre? Vi kunde hugga av dig armen och låta dig svälta tills du åt den. Vi kunde programmera våra androider att slita sönder dig på samma sätt som medlemmarna i

den GRUPP ni avslöjade slet sönder Lazlo Ramirez. Är det så du vill bli belönad?

McLyre var mycket blek.

– Men vi har beslutat att förnedra dig, McLyre. Och vad kunde vara mera förnedrande än att bli skjuten som den hund du är, skjuten av en android. Berenmann.

Androiden sköt. McLyre föll utan att förstå vad som egentligen hänt.

– Eftersom vetenskapen är nödvändig för att världen skall fortsätta att fungera har vi beslutat att vetenskapsmännen bör styra. Ni trångsynta program-människor har spelat ut er roll. Energidistributionen kommer att övertas av ett automatiserat datasystem. I natt går meddelandet om vårt handlande ut över världen.

— — —

Inne i London studerade robotarna skeendet. Kunde huset verkligen rymma så många människor? Det såg ut som en gammal fars av Mack Sennet där tjugo stora kraftiga män kliver ur en liten bil som högst

skulle kunna rymma två av dem. Fast här gick de in...

Utanför Londonfältet var synen fantastisk. Människor spred sig över gräsmattorna och medan de återfick sina minnen knöt de händerna i vrede, desperation, sorg. Det var natt men en klar natt i sommarens början.

Överallt fanns det människor i olika åldrar, av olika kön och raser – men John sökte bara en.

När han fann henne, sa han:

– Min käraste, den här enheten orkar med oss båda. Jag vill du ska vara hos mig under den sista fasen av skådespelet. Vill du det?

– Jag vill vara hos dig så mycket jag kan, så länge jag kan, sa hon. Jag har saknat dig så.

– Håll om mig, sa han, så följer du med.

De omfamnade varandra, han utlöste sin på förhand inställda t-enhet och de försvann. Ingen märkte det; alla var för upptagna av sina egna problem och nya riktiga minnen.

De dök upp inuti det centrala generatorhuset, medan staden höll på att ta form.

John hade tidigare hittat en säker plats dit de två män som sist lämnade huset inte skulle gå innan de gav sig av.

– Just nu är jag därute, sa John, och betraktar dem. En av dem är Schyler.

– Nej!

– Jodå. De är på väg ut nu. Larmet kopplas in om fem minuter. De hinner precis ut.

De befann sig i ett litet rum som bland annat var avsett som reservdelslager. Det var litet och trångt men eftersom en tidsgenerator inte materialiserade en inuti andra objekt utan alltid placerade en på marken eller närmast motsvarande fria yta var det ingen risk att ta sig dit. De lämnade det och var ensamma i generatorhuset, som var byggt som en liten kupolformad bunker.

– Eftersom vi var här när fältet kopplas på kommer vi inte att utlösa larmet, sa John. Nu beger vi oss upp i det absoluta nuet.

– Ironiskt, sa Patricia, han hjälper till att alstra det och så hamnar han inuti.

– Jo, vissa människor förvånar en. Jag är glad nu att jag inte berättade något i onödan.

Han kalibrerade deras t-enhet och de omfamnade varandra, kysstes medan världen försvann och åter blev till runt dem. Som om det var deras sista kyss.

– Jag har bestämt mig för att använda det här ögonblicket till en liten förevisning, sa John. Här finns tidkameror och komplett utrustning. Den användes till att sätta upp London och fick vara kvar.

– Vad tänker du göra?

— — —

‘Vårdarna’, androiderna, de mekaniska människorna med sköldpaddsintellekt försökte nu lägga sig i och hindra fler människor från att marschera in i Huset.

När Cornbleau hörde det, ropade han: – Jag har väntat på det här ögonblicket. Skjut ner dem! Men såra ingen enda människa!

— — —

– Reportagemännen bör vara här nu, sa John. Vi kan se vad de sänder härifrån.

Han slog till en kontakt och det första de hörde var att PROG störtats.

– Kanske, sa John, kanske har jag en chans att väcka någon...

— — —

Klockan 23.45, nästan för sent, kom de sista ut ur London.

Männen från 2715 hade förintat androiderna och lyckats skadskjuta robotarna. Endast en av dem själva hade blivit lätt skadad. Man kontaktade Pluto och meddelade att man klarat av sin del och att John troligen skulle klara av sin också. Thrakey hälsade till dem alla. Till och med genom tiden lät hans röst halvkvävd.

Så de klarade det nätt och jämnt, men de klarade det, och det var tillräckligt.

– Vi sätter oss, sa Cornbleau till sina män, mitt i folkhavet. Vi sätter oss och väntar på tolvslaget och hoppas det händer något.

Någonting i luften, varken vän eller fiende:

– Vi televiseras, ropade en man. Gud, visa världen! Gör det! Bara gör det!

– Synen är fantastisk, sa reportern i sin mikrofon, det måste vara åtminstone femtiotusen människor

som är spridda här runt den jättelika hemisfär som är Londonfältet, den kopia av det urgamla London som använts som fängelse där motståndare till PROG hållits i ett tillstånd av minnesförlust. För att ytterligare visa vikten av att störta denna självtillsatta klick av maktmänniskor gör vi just nu intervjuer med människorna därnere om deras liv i fängelset. De sänds senare i programmet. Vad som fortfarande är obegripligt är hur man kom ut, för fältet är som varje energifält slutet så länge det existerar och existerar gör det ännu som vi ser på bilden. Men inuti fängelset fanns en lång rad eminenta vetenskapsmän och det är tänkbart att de kan ha lyckats hitta på något helt nytt. Men då måste de ha övervunnit minnesförlusten och det är enligt alla experter omöjligt inuti fältet, så det förblir ett mysterium hur...

Han tystnade.

Utan ett flimmer försvann hela den väldiga repliken av London. Istället kom en våg av hetta som varade några ögonblick – de kände den i ansiktena som en het vindstöt innan den försvann och de såg tydligt igen.

Men sedan – där London varit – såg de nya saker.

De såg Afrikas savanner och bilden var tydligt uppförstorad men ändå otroligt verklig. En lejonfamilj lekte och det var riktiga, levande lejon. Där fanns söta nyfödda lejonungar, som rullade runt... Bilden förblev klar och tydlig och tredimensionell trots att det var natt. Sedan förändrades den. De såg en stor sjö i Canada från stranden. Det var inte bara en film. Det var på något sätt en verklighet. De tyckte att de kunde ha rört vid den, smakat på den. En björn kom ner för att fiska, en riktig, levande björn.

Sedan förändrades bilden och de hörde en röst. Cornbleau kände igen den och förstod att det var John Fernström som målade upp allt detta. Rösten sa: – Detta är Irland för tretusen år sedan, samma Irland ni är på nu. Det är en perfekt återskapning. Ni kan gå ditin, känna det riktiga, levande gräset och bilda er en uppfattning om hur det skulle vara att leva i en värld som lever, som inte ersätter liv med plastimitationer av liv, som styrs av egna inboende krafter, inte av datamaskiner. Vi kunde kanske alla tillsammans återsk...

Rösten och bilden försvann.

En ny våg av värme.

Tystnad. Tom och kall.

– De bröt strömmen, sa John. Utan vidare.

Allt var tyst nu i bunkern, varifrån föreställningen manövrerats.

– Jag borde ha väntat mig det, sa han. Det är en ny regim nu. PROG finns inte längre, men fortfarande finns det de som inte vill att världen ska minnas hur det kändes att leva...

– Jag är ledsn, sa Patricia. Du gjorde ändå något enastående. Kanske någon nåddes av budskapet. Kanske.

John var tyst. Han stirrade på de döda skärmarna framför sig.

Kungarna är döda, länge leve kungarna, tänkte han. Om de verkligen vill ha död omkring sig så låt dem. Jag är trött. Jag bryr mig inte om dem. Åt helvete med dem.

– Vi ger oss iväg, sa han, innan de sätter oss i fängelse igen

Där kärleken finns, finns inte tiden.
(Okänd)

Det är inte sant.

De var medvetna om tidens flykt varje minut, varje sekund, utom när de sov tillsammans under en jättebjörk eller i en grotta, sov – renade, nästan berusade av att andas syre år 1500 f. Kr. någonstans i norra Europa.

Tiden flöt förbi, en flod i vilken ögonblicken sam som fiskar, en del snabba och glatta, andra långsamma och lättfångade. Tiden röt, som ett vilddjur.

Dess rytande sa:

– Snart kommer jag och tar er.

Och de visste att den skulle göra det.

Så här är det: man försöker glömma bort tiden. Man tänker inte på dess existens. När man gör det är man lycklig tills man plötsligt märker att det har förflutit tid och att den lycka man upplevt inte kan åter-

fås. Sedan försöker man fly tiden genom att ta med den i beräkningen, genom att tänka på den, vara medveten om den, för dess flykt är en del av ens miljö, ens totala existens. När man gör så kan man inte vara lycklig, för lyckan är tidlös men kärleken är det inte. Att älska är att vara i ett tillstånd som man skulle vilja ha oändligt förlängt, och man vet att det är omöjligt. Att det inte kan förlängas. De hade två dar. Mer kunde de inte få.

Två dagar medan de två universa vilade på grund av sin tröghet. Två dagar då de fick göra vad de ville. Två dagar tills processen skulle börja återgå.

De valde att tillbringa dem under en björk, där de kunde prata. Eller i solen, där de kunde älska. Närheten av en bred flod gav svalka. Ibland kom en björn ner för att fiska, men annars var det en plats som tycktes skapad enbart för dem.

De pratade. Hon berättade för honom om sin värld. Hon satt bland doftande blommor och berättade om sig själv, om sitt liv. Vem hon var, vad hon gjorde och varför.

Ibland visste hon inte varför.

Det var inte lätt för henne att berätta om sin värld för hon måste översätta till Johns språk och orden

passade inte till vad hon ville säga. Språket är inte neutralt. Det färgas av seder och värderingar. Och hennes seder och värderingar var annorlunda.

– Många människor jag mött här skulle aldrig kunna förstå vårt sätt att leva, sa hon. Jag vet att du skulle kunna det.

Solen var på väg ner. Floden gnistrade i rött.

Han skulle så gärna velat få en chans att lära känna hennes värld, men han visste att han aldrig skulle få det. De två universa vilade nu, nästan men inte helt sammanfallande, och snart skulle de börja glida isär. Beräkningar visade att hela processen då skulle reversera i metatiden, vilket betydde att tiden före 3200 skulle återgå till det tillstånd som rått innan den första anomalin visade sig. Sedan skulle allt vara som om ingenting hänt.

– Jag vill inte att du ska ge dig av, sa John. Du får inte. Stilla svarade hon:

– Jag vill inte. Men allting måste återgå. Vi kan inte låta mig bli kvar för det kunde ge upphov till en anomali och alltså offras vår kärlek för att de två universa ska kunna räddas fullständigt.

Natten djupnade. Men det blev aldrig svart eller ens mörkt, för de hade valt en sommar. De låg nära

varandra, pratade, höll varandra hårt, och kände tidens puls i sina ådror. – Men jag kommer alltid att älska dig, sa han. Och jag kommer aldrig att glömma dig... Och så fattade han ett plötsligt beslut. För när man älskar djupt kan man inte uthärda tanken på en barriär mellan sig och den älskade. Den måste rivas ner. – Jag ska komma till dig, sa han. Jag behöver en karta över ditt universum, en karta över den vintergata där din värld ligger, en spektralanalys av din sol, så att jag kan finna den. Kan du ge mig det?

Och hon såg på honom och märkte att han var desperat och svarade:

– Ja, jag ska ordna det. Det kommer att sändas över.

De somnade utan att veta att gröna män betraktade dem. Orörliga och tysta.

Och när de vaknade upp tidigt på morgonen andra dagen fortsatte han:

– För även om det kan innebära en anomali att du stannar här medan våra universa fortfarande nästan griper i varandra, som en förlängning av en onormal situation, kommer min resa till dig inte att representera någon anomali när de en gång skilts.

– Vi lyckades överföra oss hit, sa hon, enbart därför att avståndet var så litet. Det fordrade nästan bara ett fasskifte och en resa genom tiden. Det fordrade inte mycket energi. Men en resa mellan dem, sedan de en gång skilts, skulle fordra oändligt mycket ren energi.

Och det visste han egentligen redan.

Denna sista dag gav de sig ut på långa simturer tillsammans i floden och björnen som kom längre uppströms för att fiska såg på dem utan rädsla, innan han återvände in i sin skog.

– Det här är skoj, sa hon.. Vi badar ofta, därhemma. Det finns en flod utanför vår by, där man kan ge sig ut på långa simturer.

– Målningen, undrade han, i din våning, – den måste vara förstörd nu – den var så vacker. Var det din värld?

Hade han frågat om det förut? Han mindes inte. Men han ville tala om hennes värld.

– Ja, svarade hon, medan de steg upp ur vattnet och sträckte ut sig på en plan klippyta för att soltorka. Idealiserad förstås. Jag målade den första veckan i London, av hemlängtan. Det var en idyll, den mål-

ningen. Min värld är ingen idyll. Det är väl ingen? Men den är så bra vi kunnat få den.

– Ni har lyckats med något som mänskligheten inte ens försökt göra. Leva med naturen i stället för i kamp mot den.

– Vi lärde det, till sist. Men mycket förstördes innan dess. Jag önskar så att du kunde få se den. Du skulle bli väl mottagen av mitt folk. Du skulle bli... vi har inte något begrepp som 'hjälte', men vi har vänskap, tacksamhet, heder. Jag ska berätta för mina föräldrar och vänner om dig. De kommer att bli förvånade över att en man från ett annat universum kunde vara så – mänsklig.

– Hur säger ni 'jag älskar dig' på ditt språk?

– Daro mie.

Han tog henne, höll henne och försökte uttala de främmande ljuden korrekt: – Daro mie.

– Daro mie, svarade hon. Tischnet. Det betyder alltid.

– Träffa en bra man, sa han. Bli lycklig. Lova mig det.

– Och du, sa hon. Vad ska du göra? Detsamma?

– Jag ska försöka. Jag vet inte vad jag kan göra. Och det visste han verkligen inte.

Skulle han återuppta sin vetenskapliga karriär? Skulle han arbeta för den nya regimen? Den skulle bli demokratisk, sa man, men han visste att det inte skulle bli så. Någonstans skulle de som fattade de stora besluten fortfarande finnas. Så är det alltid. Att inse det är inte att godta det.

Men var han intresserad av att kämpa?

Hade han inte kämpat tillräckligt?

Hans hjärna var bedövad efter de sista dagarna. Kanske som en följd av vistelsen i fältet. Han visste inte. Men han visste att han inte längre kände någon lojalitet mot mänskligheten. Inte på något sätt. När de bröt strömmen för honom försvann den sista resten.

Hur länge kan man orka försöka visa någonting för dem som inte vill se?

Han var en utomstående nu. Han skulle alltid känna sig som en sådan.

De satte sig upp, såg ner i floden som blänkte och glittrade av solljus. Då och då slog en fisk till vid ytan och försvann igen i djupet. Ibland stängde ett moln ute solen och solglittret försvann. Då blev floden kristallklar och man kunde se dess botten. De satt så i timmar medan solen nådde zenith och börja-

de sjunka igen, medan molnen ökade i antal, vältra-
de fram över de taggiga bergens mur.

– Vi måste resa tillbaka nu, sa hon. Det är så vack-
ert här.

— — —

Tid att resa. Tid att ta farväl.

De stod utanför den del av rummet som tidigare
upptagits av Londonfältet. Scoutern hade just för-
svunnit, med Cornbleau som förare. Den hade bara
lämnat den apparatur som hon skulle behöva. Re-
schire hade redan åkt men lämnat artiga och varma
hälsningar.

Hon betraktade honom stilla.

– Det är plågsamt att dra ut på det, sa hon. Låt oss
ta snabbt farväl, så åker jag. Maskinen är redan in-
ställd. Jag har bara att trycka på en knapp.

Då John kände hennes läppar mot sina greps han
av känslan att detta inte fick vara ett farväl. Det mäs-
te vara en början. En början till något som skulle
omsluta dem båda tillsammans, frigöra dem från de
världar som höll dem fångslade och åtskilda.

Han försökte inte förstå sin tanke, höll den bara
kvar, medan hon böjde sig ner och tryckte på knap-
pen.

En känsla av utlösta energier och hon var borta.

För alltid.

Han satte sig i det syntetiska gräset, ensam. Sedan
tittade han på den plats där hon stått. Han såg någon-
ting. Pappersark? En vindstöt slog ner ur skyn och
han kastade sig dit och räddade dem undan den.

Han höll dem i händerna, på knä, och tittade.

Fotografier av stjärnor. Ett solspektrum. En karta
över en vintergata inte olik hans egen. Ett spektral-
index över en hel galax. En karta som visade dess
position relativt andra objekt i ett universum.

Han skulle aldrig få någon användning för det, det
visste han. Men det var ändå en mycket fin present.

Han var fullkomligt ensam. Maskinen hade för-
svunnit med henne.

Alla människor hade förts härifrån kvällen innan.
Men han såg någonting i skyn och vinkade. Det var
en helijet. Den landade.

– Det var allt tur för dig att jag råkade se dig, sa pi-
loten. Jag var bara nyfiken. Är du en av dom som
var därinne? Jag trodde alla hade... ?

– Jag var därinne, sa John. Det var jag som stängde av fältet.

Men han sa det utan stolthet.

‘Jag hoppas det aldrig tar slut.’

Ett skeende utspelas normalt längs en fyrdimensionell axel. Men anomalierna i det förflutna hade ägt rum i den femte dimensionen, den i vilken de båda universa rört sig mot varandra. Det var därför nya händelser kunnat utspelas i det förflutna.

Nu återgick allt mot vad det varit. Allt som inträffat i den femte dimensionen måste reversera.

Till sist väntade Thrakey ensam år 2715 på att återgången skulle börja. Snart skulle han ha glömt sin nya teori, glömt allt som hänt, men det var omöjligt att förhindra. Väntande strövade han runt i sina anläggningar. Det var en egendomlig upplevelse, detta att vänta på att den del av ens liv skulle utplånas. Han kände sig som en dödsdömd.

Tarmac hade skrikit och till slut bedövat sig med tabletter. Själv ansåg han att den flykten var meningslös. Istället gick han omkring och väntade och

precis som han förutsett märkte han aldrig att förändringen kom.

I Kambrium blev marken runt det kraschade rymdskeppet allt hetare. Från att ha varit alldeles kall hade den gradvis värmts upp av den starka hettan från det halvt begravda skeppet.

Inuti farkosten rörde sig en sexbent varelse spasmodiskt. Caye Santano hade redan varit här, betraktat skeppet och försvunnit. Snart skulle flera scouters anlända.

Till sist kom de. Samtidigt nådde dödsryckningarna inne i skeppet ett maximum och motorerna satte igång. Stenblock och grus som låg femhundra meter från nedslagsplatsen rörde sig plötsligt och flög mot skeppet, som med en enorm stöt lyfte från marken. Kratern där det legat fylldes av sten och jord. En kraftig raketstråle sköt ut ur rymdskeppet som med ökande hastighet försvann baklänges upp i skyn där det kunde skönjas länge som en punkt tills det plötsligt försvann.

Männen från Pluto stannade väntande kvar. Så återvände de till sin bas för att få order om att fara hit.

29

Världens mening måste finnas utanför världen...

Att se världen ur evighetens perspektiv är att se den som en helhet – en avgränsad totalitet.

Det finns verkligen ting som inte kan formuleras i ord. De visar sig. De är det mystiska.

(L. Wittgenstein)

John Fernström var ensam i sitt hus. Han hade forskat: Alicya hade flyttat till Washington och gift om sig. Huset var bara hans.

Vad skulle han göra? Han hade gått för att hälsa på Schyler och funnit denne upplyft i det nya elitskiktet. Han ville ha John med på något projekt. John hade begärt betänketid. Han ville egentligen inte arbeta åt dem.

Han lyckades hitta Laird som egendomligt nog sökt och fått anta det nya namnet Dryden och som tänkte använda sin livränta (den nya regimen var mycket generös) för att kunna leva som kompositör.

Han hade börjat ta lektioner. John frågade honom om hans gamla projekt att skapa nya levande växter igen, men han svarade bara: musik är också ett slags blommor.

John lämnade honom, ensammare än någonsin. Han hade inte ens en vän.

Tiden i London måste ha utlöst en kris i Lairds psyke. Kanske skulle han bli lyckligare nu.

Han hade egentligen bara en tröst. Efter långa samtal med Reschire hade John lyckats få bekräftat vad han länge hoppats – Patricia och Reschire levde båda i sin rumtids gränsländ där framtiden ännu är obestämd, där den ständigt skapas som en utvidgning av det som redan finns.

Deras nu hade inte påverkats. De hade fått kontakt med anomalierna eftersom de på något vis som John inte riktigt förstod stod i förbindelse med sitt förflutna.

Det innebar att inte heller hon skulle glömma. Deras kärlek skulle inte återgå mot noll. Det var hans enda tröst nu.

Glöm det, sa John till sig själv, och saknade Patricia gränslöst. Han tänkte på maskinen. Den i sovrummet. Den hade aldrig fått någon förklaring. Vem hade satt dit den?

Glöm det också. Ditt liv. Vad ska du göra med det? Han skulle velat bli ett slags konstnär, en som återskapade forna landskap så att människorna kunde få uppleva dem. Börja längta efter dem. Han skulle vilja bidra till att göra ett paradiset av sin värld.

Men han visste att någon inte skulle tillåta det. Strömavbrottet hade inte varit oavsiktligt.

Alla band var lösta. Hade han någonsin varit en del av sin värld? Kanske, men han var förändrad. Andra fick kämpa om de ville ha gräs som levde. Om det fanns några som ville det.

London skulle i alla fall aldrig mer återskapas. Han hade förklarat stjärnornas bortavaro med att ge en del av teorin, den del som sade att Londonfältet alstrat virvlar i nuet.

Denna del av teorin var helt korrekt, men skulle inte ge några ledtrådar till allt annat som hänt.

Inget annat fält skulle skapa en liknande anomali. Den saken var definitivt ur världen.

Kanske var han bara trött nu och behövde vila. Alldeles för mycket hade hänt för snabbt.

När de gröna männen kom satt han i ett bibliotek och läste ålderdomliga logikböcker, ett ämne som fascinerade honom, ett slags terapi. Han såg dem och blev inte rädd. De var tre. Eller var de fyra? Omöjligt att avgöra.

– Vilka är ni, frågade han.

– Vi får koskällorna att glöda inifrån, sa en.

– Vi kommer från det som inte är, sa en annan.

– Vi kommer från den verkliga orten, sa en tredje.

Eller var det bara en som talade?

– Jag förstår, sa John. Ni satte maskinen i mitt rum.

De nickade.

– Vi är gröna män, sa de. Vi har käppar. Dom är bra att ha när man går.

– Men varför är ni gröna män?

– Något måste vi vara.

– Varför?

– Härinne.

Han försökte inte begripa det.

– Varför satte ni dit maskinen?

– Den är vacker, sa de. Vi ville att du skulle uppskatta den. Gjorde du?

– Ja. Den var en vän.

– Vi är också vänner till allt som finns under himlen.

– Vad är ni mer?

– Vi observerar, studerar, vaktar.

– Intressant.

– Ja, intressant. Allting.

– Varför är ni här nu?

– För att prata, för att förklara.

– Du intresserar oss, sa en annan grön man.

– Verkligen?

– Därför att du begär det omöjliga.

– Gör jag?

– Vi vet det. Det gjorde du redan som barn.

– Och eftersom vi är transcendentala kan vi visa det för dig.

– Vi är det mystiska.

– Jag invänder: vi är självklara. Det räcker.

– Men det finner han mystiskt. Vi måste tala språk medan vi är härinne.

- Vi är absurditeter, sa en grön man, men inte absurda. Vi är intelligenta. Vi kan tänka.
- Tänka tankfulla tankar.
- Vi får korna att glöda också, samtidigt med skälorna.
- Tyst. Vi måste försöka få honom att se.
- Fast därute tänker vi mycket bättre. Där behöver vi inte tänka alls.
- Utanför vad?
- Alltet. Utanför totaliteten. Utanför alla universa.
- Vad kan finnas utanför totaliteten, sa John.
- Ingenting. Inte i er mening. Inget som kan sägas.
- Bara vad som kan visas.
- Det som finns, men tiger.
- Er filosof Ludwig Wittgenstein spårade oss. Sedan tappade han bort oss igen. Sorgligt. Han vägrade se oss.
- Det var hans rättighet.
- Jovisst. Alla har sin rättighet och det var hans.
- Har ni varit inblandade i den här kosmiska katastrofen, undrade John.
- Inblandade. Vi kom som observatörer.
- För att se att det gick rätt till.
- Och det gjorde det ju också.

- Det visste vi på förhand. Men det var spännande ändå.
- De tittade på John.
- Du arbetade hårt, sa de. Vi gjorde ingenting. Därför är vi skyldiga dig någonting.
- Varför? frågade han abrupt.
- Om du arbetat mindre hårt skulle vi fått se totaliteten kollapsa.
- Det skulle ha smärtat oss.
- Fast vi känner ingen smärta.
- Det skulle varit hemskt.
- Det skulle varit värre ändå.
- Jag har alltid velat gå utanför tillvarons gränser. Det är sant. Men det finns något annat som jag önskar ännu mer.
- Vi vet. Vi såg er tillsammans.
- Ni var vackra.
- Vårt sätt att se är ofta helt estetiskt.
- Är ni gudar?
- Vad vi är kan inte sägas. Bara visas. Vi kan föra dig ut och visa dig det osägbara. Med oss kan du överstiga alla gränser. Sedan kan du göra vad du vill. När du sett allt, kan du göra allt.
- Då är det inte omöjligt?

- Nej. Ingenting.
- Jag följer med.
- Inte än. Vi kommer tillbaka.

De var borta och han var ensam med sina stjärnkartor över ett annat universum. Jag håller nog på att bli galen, tänkte han. Men han kände sig hoppfull och optimistisk ändå.

Sedan han sett allt det som aldrig kan förklaras, det som väntar utanför, som är transcendentalt och irrationellt eftersom inget språk kan beskriva det fast man kan se det och begrunda det och på ett sätt till och med förstå det, när han sett det tidlösa, det sköna, det nonsensartade, ändamålen och värdena, återvände han in i totaliteten av vad som existerar. Nu visste han varför de måste te sig absurda när de visade sig i universum. Nu visste han allt och den kunskapen skulle förbli hans åtminstone tills han hunnit genomsöka alla universa och med hjälp av de data hon sänt honom funnit henne. Han visste att han skulle det. Han visste också att han aldrig skulle kunna förklara för henne vad han sett utan att låta som en mystiker, vilket han inte ville, men de skulle kunna vandra under stjärnorna tillsammans och förnimma det i tystnaden.

Han visste medan han sökte, att en ny värld väntade på honom, strax runtom hörnet, ett mänskligt liv.

En mänsklig värld.

Epilog

(Utdrag ur en rapport sammanställd av psykologisk expertis åt polisen år 3200)

Detta brev (se appendix A) återfanns i J. Fernströms hus. Det är tydligt att hans psyke kastats ur balans av de nyss timade händelserna, men hans plötsliga försvinnande ur huset, och det faktum att han inte kunnat påträffas trots intensiva ansträngningar, skänker ett slags mystik åt dessa anteckningar i all deras irrationella obegriplighet.

Detta är ett brev till mänskligheten. Det blir kanske aldrig läst. Vem vet? Självt får jag aldrig veta vad som kommer att hända med den planet jag blivit född på. Bryr jag mig ens om det? Mina föräldrar är borta, ingen jag känner någonting för finns vid liv, min hustru som aldrig kände något för mig är borta – jag har inget som binder mig. Och släktet, ja, kanske känner jag ett slags band eftersom jag skriver detta brev. Jag har talat med de gröna män som kommit utifrån totalitetens gränser där det osägbara finns och de har lovat ta mig med och visa

mig gränserna och vad som finns där bortom. Det kommer att ske snart. Signalen är att ett litet rymdskepp blir synligt genom fönstret.

Låt mig ta tillfället i akt till att predika. Jag försökte när jag stängde av London men ni skar av mig från energikällorna. Ändå utnyttjade jag till och med mindre energi än vad London gjorde. Spar-samhet kan det inte ha berott på. Det vet jag i alla fall

Men fast jag vet att ni är blinda ber jag er att använda tidkamerorna till något meningsfullt. Betrakta det förflutna i all dess prakt och vanda. Studera de glömda landskapen och återskapa dem. Ni har så mycket resurser, så mycket snille. Ni kan göra det. Det skulle ta århundraden, men är det inte värt det?

Ni har löst alla materiella problem. Varför inte lösa också dem som återstår? Det finns mycket som är fel. Ser ni det?

Annars är ni i sanning fattiga.

Men nu har jag inte tid att skriva mer.

Jag ser genom fönstret: skeppet har kommit. Det väntar därute.

Det är tid för mig att ge mig av.

-----eo-----